

ΕΛΛΑΔΙΚΗΝΑΙ

27

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΙΝΑΚΟΥ

Το στοίχημα

Του Κ. Καρκαβίτσας

- Πάει στοίχημα ;
- Πάει !
- Φέρε λοιπόν κρασί και φαί.

Ο Κατρόκιος, ένας κοσμογυρισμένος Κεφαλλονήσιος, έστοιχημάτιζε με τον κύρ 'Αναγνώστη τον ταβερνιάρη, ποιός από τους δυο θα πλήρωνε το φαγοπότι της παρέας : "Αν ο ταβερνιάρης έλεγε πως τ' άρεσει ένα άπ' όσα τραγούδια θα τραγουδούσε ο Κατρόκιος, θα χανε αυτός· αλλιώς, θα πλήρωνε ο Κεφαλλονήσιος.

Ελντζές πρώτης τάξεως, ηρανοδιστής ερασιμαίμενος και κάλτσες του διαβόλου ο Κατρόκιος έστοιχημάτιζε με την ελπίδα, πως ούτως ή άλλως κάπου θα τύλιγε τον ταβερνιάρη, όπως και τώσε άλλες φορές του τώκανε. "Ο κύρ 'Αναγνώστης έξε άλλου, ένας κουτοπόνηρος και φιλάργυρος Μωραΐτης, ταβερνιάρης και μάγερρας από τα μικρά του χρόνια ένόμισε πως βρήκε την ευκαιρία να βγάλει όλα όσα είχε χάσει ως τώρα, και έδέχθηκε το στοίχημα. Βέβαιος τώρα πια πως θα το κερδίσει σίγουρα άφου αυτός και μόνος θα ήτο ο κριτής του τραγουδιστή !

— Και τα Χερουβείμ να κατεβούν να τον βοηθήσουν, πά λι πως δεν μ' άρεσουν θα λέω, έμουρμούριζε ενώ έτραγε.

Το φαγοπότι εξακολουθούσε υπό ώρα με ζωηρότητα. Τέσσερες ή πέντε από τον Κατρόκιου και ο κύρ 'Αναγνώστης πέντε, άφου άδειασαν τις κατασάρες βόλθηκαν τώρα ν' άδειάσουν

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

και το βαρέλι. Μόλις άφισε το ηπρούνη ο Κεφαλλονήσιος έσα- έσε τα μoustάκια του — κάτι μoustάκια γυρισμένα επάνω σαν τσιγκέλια — και άρχισε το τραγούδι :

«Τρείς άντρείωμένοι, βούλησαν (να βγούν από τον 'Αδη...»

— Δεν μ' άρέσει! Δεν μ' άρέσει ! έφώναζεν ο ταβερνιάρης.

— Φέρε λοιπόν κρασί.

Οι κρασοκανάτες έπήγαιναν και ήρχοντο, ενώ ο Κατρόκιος εξακολουθούσε να τραγου- δη πότε Ενωπαϊκά πότε κλέ- φτικα, Τουρκικα και Ζακυνθικά.

«Αρβανίτικα και Σμυρνικά. Εί- πε το Τσουςάνικο έίπε το γι- αργιτό, έίπε το Μοκεδονικό, μά σ' όλα ο κύρ 'Αναγνώστης

είπε στην άρχη έίπε στο τέλος, έδινε την ίδια απάντησι :

— Δεν μ' άρέσει, αδερφέ! Δεν μ' άρέσει! Μπάσαχα!

— Θέλω μoustάχο! έίπε κά- ποτε θυωμένος ο Κεφαλλονή- σιος.

— Μoustάχο, Σαμιώτικο, δι- θέλεις, μπέη μου, απήντησε κο- ροϊδευτικά και ο ταβερνιάρης, ενώ έφευγε τίνγκτα τις κανάτες μoustάχο! την τρέπη σου να φοβερίζης λέω!!

Το τραγούδι ξανάρχισε ζω- ηρότερο· μα ο Κεφαλλονήσιος, ούτε με τους άκουσδες του, ούτε με τα σαρκία ούτε με τα έθνικά καθόριζε να κάμη τον ταβερνιάρη ν' αλλάξει γνώμη.

Επλησίαζαν μεσάνυχτα.

Ο Κατρόκιος κούρασμένος τώρα μόλις έμουρμούριζε ξεψυ- χισμένα κανένα τραγούδι.

Μ' έφασε ο Μωραΐτης! έίπε, σιγανά στον διπλανόν του άρ- κετα όμως ώστε να τ' άκούση ο ταβερνιάρης.

«Έβγαλε κατόπιν άπ' το πορτοφόλι του ένα καταστάρι- κο και βλέποντας στο ρολόγι- κο την ώρα και τον κύρ 'Ανα- γνώστη στα μάτια, έμουρμού- ρισε τραγουδιστά, με φωνή ά- ψυχη και με νησιώτικη προφο- ρά :

«Η ώρα έπλησίασε, άς μη μο- (ροαρίζω,

να σου πληρώσω το κρασί και να μ' ηροσταυπωμώσω».

— Δός μου τα ρέστα! έίπε συγχρόνως πετώντας στο μέρ- ο του τραπέζιού το καταστάρι- κο. Αυτό βέβαια θα σ' άρέσει, κύρ 'Αναγνώστη! έ!!

— Αυτό μάσσάλιστα! μ' άρέσει! λέει: και ποιανού δεν ά- ρέσει!

Και χαρούμενος πεταχτός ο κύρ 'Αναγνώστης άπλωσε χέ- ρια τρεμμένα να πάση το κα- ταστάρικο.

Ο Κατρόκιος όμως έπόρ- φασε και τ' άρπαξε.

— Σ' άρέσει ; άμ' έχασες άφου σ' άρέσει! έίπε βάζον- τας το καταστάρικο στο πορ- τοφόλι του.

— Έχασεεεεεε!! άντήχησε συγχρόνως μονόφωνη και πα- ριταραμένη η φωνή της πα- ρέας.

Και ενώ ο Κατρόκιος με την παρέα του έβγαζε χαζοκογε- λώντας, ο ταβερνιάρης έβηνε τα φώτα μονομουζών :

— Μ' έφασε Κεφαλλονίτη! μ' έφασε !

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΤΟ ΑΥΡΙΟΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

«Οϊδατε ότι οι δοκούντες άρχειν των έθνών κατακυριεύ- ουσιν αυτών, και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτών. Ούχ ούτω δε έσται εν υμίν· άλλ' ός εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν υμίν, έσται υμών διάκονος· και ός εάν θέλη γενέσθαι πρώ- τος, έσται πάντων δούλος» (Μάρκου Ι' 32-45). Μεγάλην έκπληξιν μάς έπιφυλάσσει αληθώς η σημερινή περικοπή. "Εκπληξιν, διότι ο καθορισμός της έννοιας των μεγαλειών και των πρωτειών, ο οποίος περιέχεται εις τους ανωτέρω ευαγγελικούς λόγους, εύρίσκεται έκ διαμέτρου αντίθετος προς ό,τι ημείς νομίζομεν και πιστεύομεν και επιδιώκομεν διά παντός του βίου.

Και όμως! Παρ' ότι και αν φρονώμεν περί των αξιωμά- των και των διακρίσεων και των μεγαλειών και όπωσδήποτε και αν έχωμεν διαμορφώσει τας σκέψεις και τας κρίσεις μας όσον άφορά τους τίτλους και πρωτεία, είναι ανωμολογητόν γε- νός ότι η έννοια της πραγματικής υπεροχής, της αληθούς διακρίσεως, των κατά πράγμα πρωτειών και του άληθους και εξόχου μεγαλείου εύρίσκεται εις τας ανωτέρω διατυπώ- σεις, τας όποιας έκαμεν ο Κύριος προς τους μαθητάς αυτού, διά να τους εξαγάγη έκ της τλάνης εις την όποιαν και αυ- τοί τότε εύρίσκοντο επί του άπασχολούντος ημάς άντικειμέ- νου. Οί λόγοι είναι θειοί! Δι' ημάς δε τους Χριστιανούς έχουν κύρος ανεπίδεκτον οισοδήποτε άμφισβήτησεως. Μ' όλα τού- τα, αν βελήσωμεν να ριψώμεν ένα γενικόν βλέμμα επί της γενικής ιστορίας της Ανθρωπότητος, θα διαπιστώσωμεν ά- σαφώς και έκ των πραγμάτων την άπρσιμέτρητον έκτασιν του κύρους τούτου. Πόσοι ήπύρδον μεγάλοι εις την ιστορίαν της εύτυχίας και της προόδου της ανθρωπότητος; Τάχα οί διακριθέντες δι' όλων εκείνων τών εξωτερικών διακρίσεων, έπίδειξαν και πομπών, άι όποίαι ως όναρ παρέρχοντα και ως ιστός άράχνης διασπώνται; Τάχα οί επιδελθέντες επί των λαών διά της βίας, του εξαναγκασμού και της υμότητος, έντός της όποιας άδόξας συνετρίβησαν και οί 'διοι; Μήπως οί άνά τους αιώνας έμφανισθέντες Κρσίσοι; "Η μήπως οί άνά τας διαφόρους έποχας μεσουρανήσαντες — προς στιγμήν εύτυχώς — Χίτλερ και Μουσολίνι;

Ουδείς θα δυσκολευθή να απαντήσει τα άνωτέρω έρω- τήματα άδιστάκτως «Όχι» και ο καθείς άδιστάκτως θα προσ- θέσει ότι οί διακριθέντες, οί πρωτεύσαντες, οί αξιωθέντες του τίτλου της άθανασίας εις τας δέλτους της πανανθρω- πίνης ιστορίας, είναι οί τεθέντες εις την ύπηρεσίαν της αν- θρωπότητος, οί διακονήσαντες εις την ιδέαν του γενικού καλού, έκ της αληθούς και πραγματικής αυτού πλευράς έ- ξεταζόμενου και οί έθελουσίως δουλασάτες έαυτούς εις την μεγάλην άποστολήν του ανθρώπου επί της γης, άποστολής, η όποια συνίσταται εις την έκπληρωσιν του καθήκοντος, όσον αντίλαμβάνεσι τούτο και φυσικός διαγράφει το άληθές συμ- φέρον της ανθρωπότητος.

Βέβαια ο καθένας κινείται και δρά μέσα εις μίαν σφαίραν διοφόρου έκτάσεως. Οί κοινωνικοί και οί πολιτικοί ταγοί δύνανται να κινήθουν εις σφαίρας έκτάσεως ευρυτάτης· ο κοι- νός άνθρωπος κινείται συνήθως εις σφαίραν κατά το μάλλον ή ήττον περιορισμένην. Ο καθένας όμως — και ο έλάχι- στος ακόμη — έχει έμπρός του ένα καθήκον και έχει, ως έτίθεσθον κληρον, μίαν υψηλήν άποστολήν. Την άποστολήν της έκπληρώσεως του καθήκοντος αυτού ως άνθρωπου, ως έκλεκτού της δημιουργίας κτίσματος, ως πλάσματος δημι- ουργηθέντος κατ' εικόνα Θεού και έπομένως, πλάσματος, το όποιον πρέπει αναγκάως να έχη συναίσθησιν της σφραγίδος την όποιαν επάνω του φέρει.

Ούτω και μέσα εις την μάλλον περιορισμένην σφαίραν δράσεως και υπό την μάλλον μετρίαν η και ταπεινήν ακόμη κατάστασιν, έκαστος δύναται να άποδυθή εις την διακονίαν της υψηλής άποστολής του, τιθέμενος, έθελουσίως πάντοτε, εις την διακονίαν του καθήκοντος και των προς τον Πλησίον υποχρεώσεων, διά του λόγου, διά των έργων, διά του παρα- δείγματος. Βεβαίως διά τους ανθρώπους των υψηλών θέ- σεων και ύπερυψημάτων, διά τους προισταμένους και προε- ξάρχοντας, διά τους ταγοίς και όδηγούς του λαού, υπό πα- σαν έποχην, το καθήκον αυτών να τεβώσιν εις την διακονίαν και την ύπηρεσίαν του γενικού πραγματικού συμφέροντος είναι μέγα, η δε έκπληρωσις αυτού θα λαμπρύνη την αϊγλην και την δόξαν αυτών, η άλλην αυτή και μόνη θα άνορθώσῃ αυτούς εις την θέσιν του άληθούς μεγαλείου. "Αλλά και ο της ταπεινής καταστάσεως θνητός έχει το αυτό έπιτακτικόν και άμετάθετον καθήκον. Δεν υπάρχει τόσο μικρός εις τον κόσμον αυτόν άνθρωπος, ώστε να μη ήμπορή να ώφελήσῃ.

"Η δε έκπληρωσις του χριστιανικού καθήκοντος λαμπρύνει ύπέρ τα μέγαρα τας καλύδας, ύπέρ τα αξιώματα την ταπει- νωσιν, ύπέρ τας βασυτίμους άλουργίδας το τριμμένο φάρμακ της εργασίας. Μικροί και μεγάλοι, πρώτοι και έσχατοι, ίδού ο τρόπος δι' όλους, ο όδηγών εις τα πραγματικά πρωτεία και μεγαλεία.

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΛΟΠΟΔΥΤΩΝ:

— Είδες πού ζητούν και οί δικα- σται αύξηση;

— Έγώ φίλε μου, αν ήμουν κυ- βέρνησις δεν θα ένεθάρρυνα καθόλου αυτό το έπάγγελμα!..

Ο κόσμος της Τέχνης

Λαπαδιώτης

Του κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Κλείσανε τρία χρόνια από τότε πού ο ποιητής Ναπολέον Λαπαδιώτης έδωσε τέ- λος στη βασανισμένη του ζωή. Για όσους τον ήξεραν από κοντά ή αυτοκτονία του δεν ήταν κάτι άναπάντεχο. "Ενα λουλού- δι ύπερβολικά τρυφερό, άρωστιάρικα ελασθητό και, αν θέλετε, από κείνα πού συνηθίζουν να λένε «λουλούδι του κακού» με τη Μπώντλερική έννοια, δε μπορούσε ν' άνθεύει πολύ στο φύσημα των άνέμων του τελευταίου καιρού και πρό πάντων του λίδα της σκλαβιάς. "Ενα χειμωνιά- τικο δρόυδ έκανε πακέτο τα χειρόγραφέ- του, άποχαιρέτησε τ' άπειράριθμα γατά- κια του κ' έκανε το μεγάλο πήδημα για νά βρεί τη γαλήνη στην άγκαλιά της μη- τέρας του, πού την έλάτρευε και πού συ- γνά, καθώς ο ίδιος σημειώνει στο ήμερο- λόγιό του, την άκουγε να τον προσκα- λεί.

Ξαναδιαβάζοντας τελευταία τα τραγού- δια του Λαπαδιώτη ένιωσα ένα όριος: κάτι σαν τη σπαραχτική ανατριχίλα πού μας φέρνουν τά νεκρολούλουδα πτίσιε την ψυχή μου. "Αθελά μου θυμήθηκα λί- γους στίχους πού έγραφα την ήμέρα του θανάτου του. Με τους στίχους αυτούς άς κάνουμε από τη στήλη αυτή ένα μνημό- συνο στην άγνότατη λυρική πού. Αλλά! μόνον, κοντέβει να ξεχαστεί:

Άλαφροπάτητος, άχνος
ώς ένας ίσκιος γαλανός
εδιάβης το στενό στοατί
που σου είχε όσειει η Μούρα
Και με τα χέρια τά λιγνά
όμοια σεμνά και ταπεινά
ήγες να κρούσεις μοναχός
τοΐ Χάροντα τη θύρα.

Κι' ώστόσο ο πάθος σου τρανό
φούσκωνε έντός σου, ώκεανός,
κι' όλο ο καμύς σε φλόγιζε
για κάποιαν άξια λήση.
Και μέσ' στη ζάλη των παθών
νείρασαν άνθρωπον άνθρον
πού δεν έστάθη ήσυχός

Αθηναία Λαπαδιώτικη

Ένα δετικό άποτελεσμα

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΙΑΤΟΥ ΜΑΣ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Η μεγαλύτερη ζημιά, πού έκανε ο Πόλεμος — άγόρευε γδες ένας κύριος μ' αξιώσεις στη κεντρική 'Ακαδημία μ' άλλ' λόγια σ' ένα μεγάλο καθενείο στην πλατεία του Συντάγματος—δεν είναι ίσως ό,τι άφάνισε άνθρωπος, σα- κάτewe άλλους, βούλιαξε καράβια κι' έκαμε υπορούτι κι' ατσάλι κι' έσθισε δισεκατομμύρια επί δισεκατομμυρίων λιβρών! Αυτά όλα είναι μία άποψις. "Υ- πάρχει όμως και κάποια άλλη. Κι' αυ- τή είναι ίσως η πιο σημαντική: Οί ψυ- χικές ζημιές.

Μετά τον περιωμένο μεγάλο Πόλε- μο δýηκαν οι ψυχισμοί και μιάς μίλη- σαν για την άπότομη και μεγάλη αύ- ξηση των τρελλών. Όπως κλονίζουν ά- πό τα θεμέλια όλα τα πράγματα, οί πόλεμοι σαλεύουν και τά μυαλά. 'Αλ- λά δεν πρόκειται γι' αυτούς πού ξε- κόβουν από το δρόμο του φυσιολογι- κού λογικού, τους τρελλούς, πού είναι και φαίνονται. Θέλω να μιλήσω για τους άλλους, πού δεν μοιάζουν καθό- λου με τρελλούς, αλλά είναι μία δέσι- μο. Πού κυκλοφορούν σαν τους ύγιεστέ- ρους ανθρώπους μεταξύ των φρονιμών και όμως είναι κατά βάθος άνήσυχοι, έξολλοι, άνοικονόητοι.

Απ' αυτούς τους τρελλούς, πού εί- νε ο πιο επικίνδυνος άπ' όλους—ά- κριβώς γιατί δεν φαίνονται και κυκλο- φορούν έλεύθεροι — έχει κατασκευάσει κατά μάζας ο Πόλεμος κατά έκποτυ- μύρια. Ποίος από τους ανθρώπους πού έζησαν στα μέτωπα, στις ώχωρωμένες γραμμές, στα χαρακώματα, στα συρ- μοισπλέγματα, στα καράβια, στα ύ- ποδρύχια, στην περιπέτεια, στο καθη- μερινό λάνισμα των νεύρων, ύπόρεσε να επανέλθῃ πραγματικά στην dualή και ήσυχη ζωή, την πρό του Πολέμου; Και ποιός από τους άπειρους ανθρώ- πους, πού είχανε τους δικούς των, στις γορμίες, στη θάλασσα, στον άέρα, σ' όλες τις μορφές της πολεμικής ενερ- γείας και πού παρακολούθους, με λα- χτάρα κι' άγωνία, έχει κατορθώσει να ηρεμήσῃ έντελώς; Ο Πόλεμος ύποτί- θεται ότι έχει πάσει. "Υποτίθεται ότι βοδίζουμε για έκκαθάρισι και γιά... Ειρήνην. Έκτός όμως πού μονιάζει ά- κόμα ο πόλεμος στα δούνα μας, ύπό- χει και μέσα στον καθένα. Θα γαλή- νευουμε πολύ δύσκολα. Όλα τά έκκα- τομύρια των ανθρώπων, πού δοκίμα- σαν μία φορά τα ψυχικά τραυτάγματα του Πολέμου, θα μείνουν φορεσι άν-

συχίας και όχι μόνον θα την μεταδώ- σουν στο άμεσο περιβάλλον τους, αλ- λά θα την κληροδοτήσουν στην επε- ρόμενη γενιά.

Είνε άφελείς, πάρα πολύ άφελείς, όσοι φαντάζονται ότι ο Πόλεμος θα τε- λείωνε αν υπεγράφετο ένα διάταγμα άποστρατεύσεως. Ο Πόλεμος μοιάζει μ' ένα σείσιμό παράξενο, πού ενώ τε- λειώνει το κύριο σημείο, εξακολουθεί να συνταράζη τις πιο μακρινές πε- ριφέρειες επί δεκαετηρίδες. Ένα πνεύ- μα ιταυότητος άσεβείας προς κάθε ά- ξια καθιερωμένη, άνυπομονής και τυχοδιωκτικού προπαγαγνδίου άθελά τους οί γενεές πού παίρνουν μέρος στους πολέμους.

Όλα αυτά τά εκατομμύρια των ά- νησυχών αναλαμδάνουν τις πιο παρα- βολές έπιχειρήσεις επαναστάσεις, ά- νατροπές, άποσυνθέσεις δοκιμασμένων όργανισμών, άνζήτησεις άπεγνωσμέ- νες. Δέστε τι έγινε μετά τον δεύτερο αυτό παγκόσμιο Πόλεμο και θυμηθε- τί είχε γίνει και μετά τον πρώτο: Τί γορός σ' όλη την Ευρώπη, τί άναπο- δογύρισμο έξουσίαν, τί έγκαταστάσεις νέων, τί αναστατάσεις! Αλλά μόνον- νη στην πολιτική ζωή; Στην κοινωνι- κή ζωή, στην έπιστημη, στη φιλολογία, στις Τέχνες, στα ήθη, παντού. Μέσα σε δυο-τρία χρόνια κλονίστηκαν στα βάθρα τους άνδριάντες, πού έπιστεύν- το άσάλευτοι. Οί άντιλήψεις και οί ά- ληθειες, πού έόρουσε σαν πιο άποδε- δειγμένες άμφισβητούνται από άνθρώ- πους πού δεν έόρουν ούτε να συλλα- βίσουν καν. Είδαμε στην πιο θετική και πιο δύσκολη τέχνη, την αρχιτεκτο- νική, να γίνεται τέτοιη αναστάτωση, ώστε οί άνθρωποι να όνομάζουν στίτι ένα πράγμα πού μοιάζει με καζάνι, με καράβι, με κουτί τοιγορατίων, αλλά διόλου με ανθρώπινη κατοικία. Είδαμε πίνεςκες ζωγραφικές να παρουσιάζον- ται ως πορτραίτα και είναι τοπεία. Εί- δαμε το μοναδικό της γωνίας άσχημό- του... έπιτελείου, το στρογγυλτζή Μάρκο άσχεταρήγνο, τον επιδραστικό συμπελλών λογικό έπίτροπο σε στρα- τοδείο της ΟΠΛΑ και το δασκαλικό της Καίσαριανής... φοουράχο στα Με- τέωρα.

Μην τολμήσετε να μου πητε ότι οί άνθρωποι αυτοί είναι καλά στην ύγεια τους, γιατί θα τσακώθουμε πολύ ά- σχημα!

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ποτέ να 'χουν άνθήσει

Τάλαγγεμένα δειλινά,
τά βράδυ τά χειμωνιά,
των άστρων το τρεμουλιασμο
και των παιδιών τά γέλια,
των δέντρων την άνασαιμία,
τά ούσα και τά ανασαίμα
τραγουδάνες παθητικά
στές άσπας σου τά τέλια.

Και τώρα, πού 'φυγες άχνος
ώς ένας ίσκιος γαλανός,
σε κλαίν τά δένδρα, τά πουλιά,
σε κλαίν οί άνθρωποι, οί Μούσες
κι ανασαίνονται το γιατί
τη ζωή δε χάρηκες ποιητή
εσύ πού τόσο τό άείζες
και τόσο το υπορούσες!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Παλιός σίχος Ζωής όνειρο

Πού είν' η πατρίδα σου, πούλι
πού λάμπεις στον αθήρα;
—Τη θάλασσα έχω μάνα μου,
τον ούσανό πατέρα.
Πούδ' έρχεσαι και πού κινάς
πλήι γρήγορα άπ' το κύμα;
—Πίσω η φωνή μου, έδώ η
ζωή.
μπροστά ένα ώραίο μνημα.
(1915) Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ένας Νέος καί μιὰ Νέα μποροῦν νὰ γίνουν φίλοι;

—Θὰ μπορούσαμε νὰ μείνου-
με σάν δυο καλοί κι' ἀνδρώι
στοι φίλοι όπως τώρα ἴν συνε-
χίζαμε τίς μεταξύ μας σχέ-
σεις;

Τὸν ρώτησε ἐκείνη. Ἐκείνος
πού ἡ ἐρώτησι ἦταν τόσο ἀνε-
πέντηχη ἀλλὰ καὶ τόσο αἰφύ-
διαστική τὴν κύτταξε κατὰ
πλήκτος.

—Τί θέλεις νὰ πῆς; Γί' εἶναι
ἐκεῖνο πού σ' ἔκανε νὰ μὴ θέ-
σης μ' αὐτό τὸ τηλεοπτικό
ὄψος, μιὰ τέτοια ἐρώτησι;

Ἐκείνος κι' Ἐκείνη γνώρι-
ζόνταν ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ. Ἡ
γνωριμία ἐγένετο σὲ κάποιον πάρ-
τυ. Κι' οἱ δυο—ἐκείνος τριάντα
χρόνων κι' ἐκείνη εἰκοσι τέντε-
—ἦσαν ὑπάλληλοι σὲ ἰδιωτική
ἐπιχείρησι. Μορφωμένοι κι'
οἱ δυο καὶ μ' ἀρκετὴ πείρα
τῆς ζωῆς δὲν παρυσώθηκαν
στὶς συνηθισμένες αἰσθηματι-
κές ἐκδηλώσεις πού ἀνεβόδον κα-
τὰ κανόνα χαρακτηροῦν τὴ
γνωριμία ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς
νέας.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς σε-
κυνῆς γνωριμίας τους δὲν σὴ
μετώθηκε καμμία διάθεσις καὶ
γιὰ τὴν πιὸ ἀνάλαφρη ἐρωτική
ἐκδήλωσι. Οἱ συζητήσεις τους
εἶχαν πάντα θέματα πού βρι-
σκόνταν σὲ μεγάλη ἀπόστασι
ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Κι' ὅταν ἦ-
σαν μονάχοι κι' ὅταν βρισκό-
νταν μὲ συντροφιά ἄλλων τίπο-
τα δὲν ἔδειχνε ὅτι ἐπὶ τῶν
μπροῦσε νὰ ὑπάρχει κάποιος
ἄλλος δεσμός ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ
ἀπλή φιλία. Μερικοὶ φίλοι τους
μάλιστα πού οἱ σχέσεις τοῦ
Ἐκείνου κι' Ἐκείνης τοὺς ἔ-
καναν νὰ νομίσουν ὅτι εἶχαν
κάποιον αἰσθηματικὸ περιεχόμε-
νο ἔλεαν.

—Τί ἐρωτεύμενοι εἶναι αἱ-
τοί; Οὔτε μιὰ ματιά μὲ νόη-
μα μὰ οὔτε καὶ μιὰ φράσι πού
νὰ ὑπονοῇ κάτι τὰ ξεχωριστό..

Γιατί τώρα Ἐκείνη τοῦ ἔθε-
λε αὐτὸ τὸ ἐξοφικὸ ἐρώτημα;
Κοιτάξτε μὲ ἀρκετὴ πείρα στὴ
ζωὴ καὶ μὲ τὴν οὐδυνόκειαν
πού διακρίνει τίς γυναῖκες σὺν
τὴν διαίσθησιν αὐτῆς, τίς διαθέ-
σεις τῶν ἀνδρῶν ἀπάντων τοὺς
ἀρχισε νὰ διαβλέπη κατὰ τὸ
ξεχωριστό—τὸν τελευταῖο και-
ρὸ—στὴ συμπεριφορὰ Ἐκείνου.
Κάποιου κάπου πρῶτα χωρίς
νὰ γίνεται ἀντιληπτή, ὅτι Ἐ-
κείνος τὴν ἔβλεπε μὲ κάποια
τουφερότητα πού ἰσχυρὰ κατῶ-
ρθε νὰ τὴν κρύβει. Ἀρκετὲς
φορὲς ἀκόμη ἀντελήθη ὅτι Ἐ-
κείνος κάτι πῆγαινε νὰ τῆς πῇ
ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ
σταματοῖσε καὶ κοκκίνισε σάν
ἀπολοῦν παιδί.. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό
ὅμως Ἐκείνη διέκρινε καὶ σὺν
ἐαυτῶν τῆς ὅτι ἡ συμπεριφο-
ρὰ Ἐκείνου τῆς δημιουργοῦσε
ἕνα αἰσθημα εὐχαριστήσεως.

Ἐτσι πρώτη Ἐκείνη—ἡ γυ-
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 8

ΠΟΙΚΙΛΙΑ...

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
Μ' ΕΝΝΟΙΑ ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΗ
ΚΑΠΟΤΕ ΠΗΓΗ ΓΕΛΩΤΩΝ
ΚΑΠΟΤΕ ΧΩΡΙΣ ΑΛΑΤΙ!..

ΔΩ ΑΘΗΝΑΙ, φίλοι μου!.. Σποθμός τῶν Ἀθηνῶν
ρός ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν ἐκπέμπουεν Κοινόν,
ἐνὶ τριγύρῳ, πορφυρὰ μὲς καταιγάζει δύσεις
ἀντελευτήσεως σοφῶν καὶ κωμικῶν εἰδησέων.
Ἀς μὴς ἀκούσῃ πάραυτα τὸ ἀστὺ τὸ κλεινόν;
ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ, φίλοι μου, Σταθμός τῶν Ἀθηνῶν!..

ΤΟΚΕΤΟΣ

Μοιευτήριο «Ἡ Μόσχα». Τέσσαρες ἐγκυμονοῦν
Μία Εἰρήνη πᾶν νὰ δώλουν καὶ ἀκούη δὲν νενοῦν!
Δύσκολος ὁ τοκετός των, ἔτσι νάχουνε ὑγεία
Καὶ μὴς φέρνῃ σὲ μισαλὸ μὲς τὴν παλὰ μυθολογία!

Μήπως πρόκειται ἡ Εἰρήνη, νὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλι
Σὺν τὴν Ἀθηνᾶ πού γήκεν ἀπ' τοῦ Δία τὸ κεφάλι;
Τέτοιος τοκετός ἂν εἴνε, προτιμώτερο νὰ μὲν
Μήπως γῆ κομμία Εἰρήνη... «Ἀθηνᾶ ἐξωπλισμένη»!

ΑΛΒΑΝΙΑ

Κι' ἐνὸς ἐκεῖ στὴ Μόσχα δὲν σκόρωσαν ἀκούη
Ἐκείνη τὴ Συνθήκη μετὰ τῆς Γερμανίας;
Φωνάζει ὁ Μολότωφ ν' ἀκούσουν καὶ τὴ γυνῇ
Ποιανῆς; Τῆς... Ἀλβανίας!

Τὸ ζήτημα νομίζω ἐτέθη πρὸ πολλοῦ
Γι' αὐτὸ καὶ πῆρην ὄψος τοῦ Χότζα καὶ Κουρελοῦ.
Αὐτὰ μὴς κάνει ἡ Μόσχα καὶ ἄλλα πιδὸ πολλὰ
Νὰ παίρῃν ἡ Ἀλβανία καὶ ὄψος νὰ μιλά!

Μὰ εὐτυχῶς στὴ Μόσχα οἱ Ἀγγλο-ἀμερικάνοι
Δὲν τρῶνε κατὰ τέτοια κολπάκια πονηρὰ
Κι' ἡ Ἀλβανία πάλι τὴν εὐκαιρία χάνει
Νὰ κἀνῃ τὸν γκιουλέκα—ψευτοπαλληκαρά!..

Ο ΘΕΙΟΣ

Ὁ Πρόεδρος ὁ Τρούμαν πολὺ μὴς συμπαθεῖ
Κι' ὅπου τυχόν καὶ νῆσαι στὴν πρώτη εὐκαιρία
Ὅλο γιὰ μὴς μιλάει καὶ πάντα προσπαθεῖ
Γιὰ μὴς νὰν' ἡ φωνὴ του, θερμὴ συνηγορία.

Γιὰ τὴ φωνὴν Ἑλλάδα, ἔχει σκοποὺς προδῆλου
Νὰ τὴν βοηθήσῃ τόσο—κι' ἂς λένε μερικοὶ—
Κι' ἂν χάσαμε τὰ πάντα, κερδίσουμε ὅμως φίλους
Κι' ἰδίως ἕνα «μάρμαρ» εἰς τὴν... Ἀμερική!..

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ

Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, φεύγουν οἱ συμπολίται
Λεωφορείων πλήθος μὲ πλήθη ξεκινᾶ
Σὲ φορτηγὰ μεγάλα, κοσμάκης συνωθεῖται
Καὶ φεύγουνε καὶ πᾶνε καὶ παίρνουν τὰ βουνα!

Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ καθένος λογαριάζει;
«Θὰ πάω στὴν Ἑκάλη, στὰ Κιοῦρκα, στὴ Πεντέλη»
«Θὰ πρῶμε τὸν κοφὸ μὲς πρῶι πρῶι στὸ Μάξι...»
Καὶ μ' ὄνειρα ποικίλα... ἀναχωροῦν ἐν τέλει!

Τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ, ἀπογοητευμένοι
Γυρίζουν καὶ τοὺς βλέπω κι' ἀλήθεια τοὺς λυπᾶμαι
Γιὰτ' εἶνε κουρασμένοι, κοροδοτακισμένοι
Καὶ σιγοψιθυρίζουν—«Ἀ μπά! Δὲν ξαναπάμε!»

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἀμερικανίδα καὶ Εὐρωπαία

Χτυπητές
ἀντιθέσεις

Ἐτὴν Ἀμερική ὅπου ἔχει
στραφὴ ἡ σκέψις ὅλοι οἱ
κόσμου οἱ γυναῖκες κατὰ
ζῶσαν νὰ δημιουργήσουν ἑνὸς
τελὸς δικὸν τύπον πού μὲ με-
ρὶ κα σημεία ἄλλοι, δὲν ἔχει κα-
μιὰ ἀπολύτως σχετὶ μὲ τὸν τύ-
πὸν γυναικῶν ἡλίων, γαῶν.

Ἐνας εἰδικὸς Ἀγγλος πρὸ ἔμε
λῆψε πολὺ καλὰ τὴν Ἀμερική
νίδα καὶ τὴν συνέκρινε μὲ τὴν Εὐ-
ρωπαϊά μὴς διγεί πολλὴν ἐξισο-
ρῶσες λεπτομέρειες μετὰ τῶν
ὁποίων εἶναι κι' αἰτή: Τὸ νῦνισμο
τῆς Ἀμερικανίδος εἶναι ξεχωριστὸ
τελείως ἀπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς. Ὁ
τρόπος τοῦ νῦνισμοῦ τῆς Ἀμε-
ρικανίδος δὲν εἶναι ἡ ἐκδήλωσις ἑνὸς
ἀπλοῦ ἐκκεντροῦ παρ' ὅλες
τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ ὥστε νὰ πα-
ρουσιάζῃ τὴν Ἀμερικανίδα, σὲ
μῆτρα τῶν Εὐρωπαίων, σὺν ἕνα
παράξενο πλάσμα. Ἡ Ἀμερική
νίδα, ἀπὸ δεκαετησίους τῶν ἐπα-
ψε νὰ ἐμπνέται ἡ νὰ ἀντιγράφῃ
τὴν παριζιάνικη μόδα. Ἐκείνη πού
διακρίνει σήμερον τὴν Ἀμερικανίδα
εἶναι ἡ ἐντονη τάσις τῆς σὲ τὴν
ξεφύγη ἀπὸ τὴν παλὰ γυναικεία
ψυχολογία. Τὴν ψυχολογία πού
ἔκανε τὴ γυναῖκα νῆσαι μὲ ἀπλή
κοίτη, ἕνας διάσκομος στὴ ζωὴ
τοῦ ἀνδρός. Αὐτὸ βέβαιον δὲν προ-
ῆλθε ἀπὸ μιὰ ἀπλή ἰδιοτροπία
ἀλλὰ ἀπὸ ἄμεση πρακτικὴ ἀνάγ-
κη. Σ' αὐτὸ τὸ σημείον μιὰ Ἀμε-
ρικανίδα, ἡ υἱς Τζᾶν Γκάρντνερ,
εἶπε στὸν Ἀγγλὸ εἰδικὸ τὰ ἔξης:
«Εἰμεῖς οἱ Ἀμερικανίδες ζοῦμε
κάτω ἀπὸ τίς συνθήκες μιᾶς φο-
βερᾶ ἐντατικῆς ζωῆς, σὲ τρόπο
ὥστε ὅταν γυρίζουμε σπῆτι νὰ εἴ-
μαστε ἐξουθενωμένες ἀπὸ τὴν κό-
ρασι. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ γυναῖκα νομί-
ζουν ὅτι ἐδῶ στὴν Ἀμερική ἡ μόνη
μὴς ἀσχολία εἶναι τὸ πῶς νὰ φα-
νῶμαστε πρὸ ἰδιοτροπίας καὶ πὸ
ἀκατανοήτες. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλή-
θεια. Ἀν μιὰ Εὐρωπαία πᾶν ἐξ-
οφικὰ στὴν Ἀμερική κι' εἴναι ὑπο-
χωμένη νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ ζῇσιν
ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ θὰ κατε-
λαυδᾶντο ἀπὸ μιὰ ἀκατάχαλτη
νοσταλγία. Μπορεῖ νάχουνε πολ-
λὲς ἀνέσεις ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαί-
νει καθόλου ὅτι ἡ ζωὴ μὴς εἶναι
ποτανοφυλλένια. Ἀπὸ μερικοὺς πο-
λὺ προσεκτικὲς παρατηρήσεις πού
ἔκαν, διεπίστωσα ὅτι οἱ γυναῖκες
τῆς Ἀμερικῆς ἀπορροῦν πολὺ πρὸ
γρηγορώτερα ἀπὸ τίς γυναῖκες ἡ-
λίων γαῶν. Αὐτὸ βέβαιον δείχνει
ὅτι ἡ Ἀμερικανίδα κουράζεται πε-
ρισσότερο ἀπὸ τὴν Εὐρωπαία. Κι'
αὐτὴ ἡ κούρασις δὲν εἶναι κυρίως
σωματική, ἀλλὰ ψυχική. Ἡ ἐρ-
γασία ἐδῶ στὴν Ἀμερική ἀπαιτεῖ
ἀπὸ γυναῖκες κι' ἀνδρὲς ἐντάσι ἡ
ὁποία κουράζει τὰ νῆυρα. Ὅλοι
οἱ Ἀμερικανοὶ χωρὶς ἐξαιρεσι
στὴν ἐργασία μὴς, ἀποτελοῦ-
με καὶ ἐξαρτήματα μιᾶς τερα-
στίας μηχανῆς πού δὲν μὴς ἀφί-
νει νὰ ἀναπνεύσουμε. Μιὰ τέτοια
ἐργασία βέβαιον δὲν ἀφίνει ἀνε-
πνέραςτὸ τὸ νευρικὸ σύστημα. Κι'
αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐρωτὴς μὴς εἶναι
ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν τρόπο πού

ζοῦμε. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ δικὸ μὴς λείπει
ἐκεῖνο τὸ ρομαντικὸ στοιχεῖον πού γὰρ
κτηρίζει τὸν ἔρωτα τῶν Εὐρωπαίων. Καὶ
στὸν ἔρωτα ἀκόμη ἡ Ἀμερικανίδα εἶναι δι-
αστική. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ
τῶν διαζυγίων πού παρατηρεῖται ἐδῶ στὴν
Ἀμερική καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται
στὸν τρόπο πού ζοῦμε. Ἡ ἄμεση πρακτι-
κὴ ἀνάγκη τῆς ζωῆς ὑποχρεώνει τοὺς
Ἀμερικανούς νὰ προσφεύγουν στὰ δικά
στήρια γιὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου των.
Πρόσεξα ἀκόμη ὅτι οἱ αἰτίες διαζυγίων οἱ

ὀφειλόμενες στὴν παραδοξίαν τῆς συζυ-
γίας πιστεύω εἶναι κατὰ πολὺ ὀλιγοτέρες
στὴν Ἀμερική παρὰ στὴν Εὐρώπη. Ὁ
Ἀμερικανὸς καὶ ἡ Ἀμερικανίδα εἶναι κα-
τὰ κανόνα πιστοὶ σύζυγοι κι' ὅταν κατα-
ζάδουν πῶς τὸ αἰσθημα τους ἀρχισε νὰ
κλονίζεται ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὸ πουν
εὐλογικῶς ὅτι εἶναι πρὸς τὸν ἄλλο χωρὶς πε-
ριστροφῆς. Μὲ λίγα λόγια ὅλες οἱ ἐκδηλώ-
σεις τῶν Ἀμερικανῶν ἀπὸ τὸ νῦνισμο μὲ
χοι τὸν ἔρωτα ἀντανάκλουν τὸν τρόπο τῆς
ζωῆς μὴς.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 9

Τὸ πάδος τῆς συλλογῆς γραμματοσήμων

Εἶχατε ποτὲ φαντασθῇ ὅτι ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων ὑπῆρξε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ξεκουράζονται ἀπὸ τοῦ μόχθου τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ ἀεμνηστὸς πρόεδρος Ροῦζβελτ;

Καὶ ὅμως εἶναι ἀπολύτως ἀληθινὸ! Ὁ Ροῦζβελτ μαγιώθηκε φιλοτελιστὴς ἀφιέρωνε κάθε νύκτα δυὸ καὶ τρεῖς ὥρες πρὸς ταξινομήσιν τῶν γραμματοσήμων του.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατάρθωσε νὰ κἀν μιά λαμπρὴ συλλογὴ γραμματοσήμων πού πρὸ ἡμερῶν ἀγοράστηκεν ἀπὸ μιά μεγάλη διεθνή ἐταιρίαν μὲ τὸ ποσὸν τῶν 70.000 λιρῶν.

Ἔνας ἄλλος μαγιώδης συλλέκτης γραμματοσήμων εἶναι καὶ ὁ Βασίλειος τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ ὁποῖος κληρονομῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του Γεώργιον τὸν 5ον μιά ἀπὸ τὶς σπανιότατες συλλογὰς γραμματοσήμων. Ἡ ἀξία αὐτῆς τῆς συλλογῆς εἶναι σήμερον ἀνεκτίμητος.

Οἱ εἰδικοί στὴ συλλογὴ γραμματοσήμων λέγουσιν ὅτι ἡ μαγία, γιὰτὶ περὶ μαγίας πρὸκειται, αὐτὴ ικανοποιεῖ ὅχι μόνον μερικές ψυχικὰς ἀνάγκες ἀλλὰ καὶ ἕνα πολὺ πρακτικὸ σκοπὸ ὁ ὁποῖος συμβαίνει κατὰ κανόνα νὰ ἀποφέρῃ ἀξίολογα οικονομικὰ ἀποβλήματα. Ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενο τῆς σωτηρίας κατεστραμμένων οἰκονομιῶν ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν μίας λησιμονημένης συλλογῆς γραμματοσήμων. Αὐτὸ τὸ τελευταῖον βασίζεται στὴν ἀρχή, ὅτι ὅταν ἐνῇ κανεὶς κατὰ τὸ χρῆσιμόν ποτὲ δὲν χάνει.

Πάντως οἱ εἰδικοί μᾶς λέγουσιν ὅτι ἐκεῖνο πού πρὸ πάντων εἶχε ὀριστεῖ ἕνα φιλοτελιστὴ εἶναι ὁ βασιμασμός πού τρέφει πρὸς κάτι τὸ ὥραϊον καὶ τὸ καλλιτεχνικόν. Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων εἶναι ἕνα μέσον μορφώσεως. Ὑποκρῶναι τὸν φιλοτελιστὴ νὰ διαβάσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς γῶρας τῆς ὁποίας ἔχει γραμματόσημα στὴ συλλογὴ του. Ἔτσι πλεονεχίζει ὅχι μόνον τὴ γεωγραφικὴν του γνῶσιν ἀλλὰ καὶ τὴ καλλιτεχνικὴν του.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν συλλογὴ γραμματοσήμων ἀνήκουν στὴν κατηγόριαν τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν τὸ πάθος νὰ μαζεύουν διάφορα ψιλοπράγματα πού δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία ἢ σημασίαν γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐδῶ ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ σημειώσῃ ὅτι ὑπάρχουν οἱ ἐρασιτέχναι φιλοτελισταὶ καὶ οἱ ἐξ ἀπαγγέλλωντες οἱ ὁποῖοι βέβαια εἶναι ἔμποροι γραμματοσήμων. Καὶ μιά πού ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων ἔγινε ἕνα εἶδος ἐμπορίου ἦταν ἱκανὸν φυσικὸν τὰ γραμματόσημα νὰ ὑποστοῦν τὴ συνέπειαν τῆς μαύρης ἀγορᾶς. Ἔτσι ἕνα γραμματόσημο ἀπὸ κείνα πού εἶχαν ἐκδοθῇ τὸ 1935 στὴ Μ. Βρετανίαν πωλήθηκε 56 λίρες. Καὶ καθὼς μᾶς πληροφροεῖ μιά ἀγγλικὴ ἐφημερίδα πολλοὶ Ἀγγλοὶ στρατιῶτες πού βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴ χώρα των δαπανοῦν σχεδὸν ὅλην τὴν μισθὸν τους γιὰ τὴν ἀγορὰν γραμματοσήμων.

Τὰ 100 χρόνια της...

Ἡ "Κυρία μὲ τὶς Καμέλιες," Ἱστορία καὶ δοῦλος

Στις 3 τοῦ Φεβρουαρίου πού μᾶς πέρασε, συμπληρώθηκαν 100 ἀκριβῶς χρόνια—3 Φεβρουαρίου 1847—ἀπὸ τὴ μέρα πού ἡ «Κυρία μὲ τὶς καμέλιες» πέθανε φθισικὴ στὸ παρισινὸν διαμέρισμά της, στὸ μπουλβάρ Μανιελὲν ἀριθ. 11. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι τὸ μυθιστόρημα καὶ τὸ θεατρικὸ ἔργο πού ἔχουν τὸν τίτλο τῆς «Κυρίας μὲ τὶς καμέλιες», δὲν εἶναι πρὸς ἡ φιλολογικὴ ἀφήγησιν τοῦ σύντομου συνδέσμου τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά γιὰ καὶ τῆς Μαρίας Ντυπλεσσίς, τῆς διάσημης ἑταίρας, πού ἐσκονοβάλλισε καὶ κρατοῦσε σὲ ἀναστάσιον τὸ Παρίσι ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 1845. Τὸ ἀληθινὸν ὄνομα τῆς Μαρίας Ντυπλεσσίς—ἡ ὁποία ἀπαθανάτισθηκε μὲ τὸ ὄνομα Μαργαρίτα Γκατιέ—ἦταν Ἀλφονσίνη Πλεσσίς. Γεννήθηκε τὸ Νονάν, χωριουδάκι τῆς Νορμανδίας, στὴ 15 Ἰανουαρίου 1824. Ἡ μητέρα της, Μαρία Νιεχάι ἦταν κόρη μίας πυργοδεσποίνας, οικονομικῶς κατεστραμμένης, πού δὲν μπόρεσε γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον νὰ παντρευθῇ ἕναν ἄνδρα τῆς τάξεώς της. Ὁ πατέρας της ἕνας πλανόδιος πραγματευτής, σκαῖος καὶ ἐκφυλός, ἦταν καρπὸς τῶν ἐνῶντων ἐρώτων ἐνὸς νεαροῦ ἀτακτοῦ ἀδελφὸ καὶ τῆς «Γκενού-Σετόν», ἐνὸς γυναικείου ράκου, πού πῆγαινε ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν μεθοκοπώντας καὶ πουλώντας τὰ πολυκαιρισμένα βέλγηρά της. Ἐξῆς μὲτα τὴ γέννησιν τῆς Ἀλφονσίνης, γεννιότανε στὸ Παρίσι ἕνα καθορισμένο ἀγοράκι· Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, γυιὸς τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά.

Ποιὸς νὰ τὸ φανταζόταν ὅτι ὁ Δουμάς θὰ γνωρίζονταν μιά μέρα μὲ τὴν Ἀλφονσίνη;... Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ γεγονός εἶνε ὅτι 20 χρόνια ἀργότερα, μιά βραδυὰ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1844, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς γιὰς ἐγγνώριζε στὸ θέατρο «Βαριετέ» τὴν Ἀλφονσίνη, ἡ ὁποία μὲ τὸ ὄνομα Μαρίας Ντυπλεσσίς, εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεχωρίζῃ ἀνάμεσα σὲς γυναῖκες τοῦ παρισινοῦ ἡμικόσμου μὲ τὴν ὀμορφίαν της, τὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὴν κομψότητά της.

Γνωστὰ ὅλα αὐτὰ, θὰ πῶν μερικὸι, εἶνε, ὅμως, γνωστὸς καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ γυναικὴ αὐτὴ ἀνομάσθηκε «Κυρία μὲ τὶς καμέλιες». — «Καὶ βέβαια!» θ' ἀπαντήσουν οἱ διάφοροι πολύτεχνοι. Γιὰτὶ ἡ καμέλια ἦταν τὸ ἀγοστήσιμον τῆς λουλούδι. Ὁρισμένους μέρες μάλιστα τοῦ μηνός, πού ἡ φύσις διεκδικοῦσε τὰ δικαιώματά της, φοροῦσε κόκκινη καμέλια... Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ εἶνε παραμύθια! Ἡ «Κυρία μὲ τὶς καμέλιες» δὲν ἀγαποῦσε τὶς καμέλιες ἢ μὲλλον δὲν τις ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα λουλούδια. Ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία μὲ τὶς καμέλιες εἶνε ἀπλὴ ἐπιπόνησι τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά γιου. Τὸ ὁμολογεῖται ἑαυτὸς ὁ ἴδιος στὰ 1866, τὸν πρόλογο τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ περιφήμου βιβλίου του. Ποιὸς τὸν πίστευε ὅμως; Πέρασαν 100 ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Μαργαρίτα Γκατιέ ἢ Μαρία Ντυπλεσσίς ἢ Ἀλφονσίνη Πλεσσίς τρελλανόταν γιὰ τὶς καμέλιες... Ἡ δύναμις τοῦ θρύλου εἶνε πραγματικὰ ἀσφαρτῆ!...

Μιά νέα καὶ ὥρα καὶ κυρία μπήκε μιά μέρα σ' ἕνα μεγάλο παρισινὸν κατάστημα καὶ ζήτησε ἕνα μάλλινο κάλυμμα γιὰ τὴ ράχη τῆς σκυλλίτσας της.

— Πολὺ εὐχαρίστως, τῆς εἶπε ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος. Ἐχομεν ὠραϊότατα μοντέλλα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τὰ μέτρα τῆς σκυλλίτσας σας;

— Χμ!... ἔκανε ἡ κυρία. Ἀπομόνησα νὰ τῆς τὰ πάρω...

— Ἀκούστε, κυρία μου τῆς λέγει τότε ὁ ὑπάλληλος. Καλλίτερον νὰ φέρετε ἐδῶ τὴ σκυλλίτσα σας, νὰ δοκιμάσουμε ἐπάνω της...

— Ὁ! αὐτὸ ὅχι!... εἶπε ἡ κυρία. Δὲν μπορῶ νὰ τὴ φέρω ἐδῶ. Θέλω νὰ τὴ κάνω μιά ἐκπληξή!... Μὴ χειρότερα!

Περίεργη ἱστορία ἐνὸς σκύλλου

Ὁ «Ἑρμάν» ἔχει τὴν πύλιν πελτοράχη καὶ πολυταξιδευμένη ζωὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο ὁμοφυλὸν του καὶ αὐτὸ γιὰτὶ πῆρε μέρος σὲ τοιάντα πέντε μάχες καὶ τὰ ταξίδια του καλύπτουν μίαν ἀπόστασιν ἀπὸ 67.000 μίλια.

Ὁ «Ἑρμάν» εἶναι ἕνας σκύλος πού γεννήθηκε στὴ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ μικρὸν σκυλάκι ἄκοιμ, τὸν μάζεψε ἀπὸ τὸ δρόμο πού γιόριζε ἀδέσποτος ἕνας Νεο-ζηλανδὸς στρατιώτης. Ὁ λόχος ὁλόκληρος ἀγάπησε τὸν «Ἑρμάν» γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν καλωσύνην του. Ὅταν ἀρχίσαν οἱ μάχες πρῶτος καὶ καλῆτος ὁ «Ἑρμάν». Στὴν ἀρχὴ πάντως τὸν παραλόγισσε ὁ κρύτος τῶν ὀδῶν καὶ τὸν δοῦλον ἀλλὰ συνήθισε πολὺ γρήγορα. Πιτὲ δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιὰ μάχη. Ἔτσι ὁ «Ἑρμάν» πέρασε σὲ μὴτῶς τοῦ λόχου ὡς «Χ9-101» μὲ τακτικὴν σὲ τὴν ἐκτακτὴν καὶ μισθὸν γιὰ τὶς ἔκτακτες του ἀνάγκες.

Στὸ 1945 ὅταν ἡ μονάδα πού ἐπὶ πρεσβυτέρῳ ὁ «Ἑρμάν» ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν γιὰ τὴν Ἰαπωνίαν, πῆγε καὶ αὐτὸς μαζί. Καὶ ἀφοῦ πέρασε θάλασσες καὶ ὠκεανούς καὶ εἶδε τὴ Σιγκαπούρην, τὸ Κολόμπο καὶ τὸ Χόγκ-Κόγκ ἔφθασε στὴ «Χώρα τῶν Χρυσανθέμων».

Στὸ 1946 ὁ «Ἑρμάν» ἔφευγε νικητὴς καὶ τριφυλιόχρος ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν γιὰ νὰ πάγῃ στὴ Βιρμανίαν ἀπὸ κεί σὲς Ἰνδίας, ἔπειτα στὴν Κένυα καὶ τέλος στὴ Νέα Ζηλανδία. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ οἱ στρατιῶτες τοῦ λόχου ἀπὸ λίγο νὰ στασιάσουν πρὸς χάσιν του, γιὰτὶ οἱ λιμενικὲς ἀρχὲς θέλανε νὰ τὸν περάσουν ἀπὸ τὸν... κλιβάνο. Οἱ λιμενικοὶ ἐπέμεναν ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες συντροφοῦ τοῦ «Ἑρμάν» ἐδῶλυσαν ὅτι θὰ σκότωναν ὁποιοδήποτε θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξει. Ἔτσι ὁ «Ἑρμάν» δὲν πέρασε ἀπὸ τὸν κλιβάνο καὶ τὸν ῥα, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, παίρνει σύνταξιν παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ μένει μὲ τὸ ἀφεντικὸν του σ' ἕνα κτήμα κοντὰ στὸ Οὐέλιγκτον.

Ἡ Κρέμα Πενικιλίνης διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ θεραπευτικὴν ἐπιθερμίδος τοῦ προσώπου

ΠΡΟΪΟΝ
ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
Χρησιμοποιήσατε ἀντὶ πάσης ἄλλης κρέμας διὰ τὸν ντεμακιγιεὺς καὶ ἐπὶ τὴν ἀλοιφὴν Πενικιλίνης. Ὅτι ἔχετε καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα.

Ἀπαλλάσσει τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ κάθε μολυσματικὴν ἐξάνθησιν.

Ἡ Κρέμα Πενικιλίνης παρασκευάζεται ἀπὸ στοιχεῖα γνωστὰ καὶ ἀβλαβήτα διὰ τὴν καλὴν συνήθειαν τῆς ἐπιδερμίδος.

EUCAIRINE-LANOLINE κ.λ.π.

Θεραπεύει τὴν ἀκμὴν τὰ μπουλὸν καὶ παντὸς εἶδους μολυσματικὰς καταστάσεις. Γνήσια συσκευασία.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

180N

Τοῦκανε ὄρκους φριχτούς, πὼς δ.τ. τοῦ λεγε ἦταν ἀλήθεια, πὼς αὐτὸ γινότανε σὺ χνά, πὼς θὰ μπορούσε νὰ τὸν δάλλν' ἂ κοῦση κι' ὁ ἴδιος μὲ τ' αὐτιά του!

— Χί, χί, — τοῦλεγε, μὲ τὸ παρῆνενο διαολικὸ τῆς γέλιου — σὲ κρύβω στὴν ἀποθήκη ἂν θές... ἂν μπορῇ νὰ ὑπομονήσῃς, κι' ἐρχομαι καὶ σὺ χτυπάω, αἶμα θὰ πᾶν στὸ σαρανταφετά!... Ἔτσι θ' ἀκούσῃς μοναχὸς σου!...

— Βρωμιόγυμνασ! — τῆς φώναξε μὲ τὴν γροθίαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της — αὐτὸ ὅλα εἶναι φέμματα!... Λες δ.τ. σου κατεβή!...

— Γιατὶ θὰ πῶ ψέμματα; — Ἐκαμε τρομαγμένη — γιατί!... Εἶμαι χωρὶς παπούτσι... χωρὶς κάλτσες... χωρὶς ἕνα φουστάνι... τῆς προκοπῆς νὰ δάλλν' ἀπάνω μου!... Αὐτὰ πού μοῦδωσε ἡ κυρά γιὰ τὸν δαμάστιμόν μου τὴν πῆρε ὁ παραμάγερος... καὶ μὲ δένει ἀπὸ πάνω... Τῆς νύρεψα νὰ μὲ βοηθήσῃ... γύρεψα καὶ τὸν Κουντουρί... Μοῦδωσε πέντε χιλιάδες... Αὐτὰ τοῦ εἶπα νὰν τὰ κρατήσῃς γιὰ τὴ δούλα σου!... Ἀπὸ σένα ἐλπίζω, ἀγύρι μου, μιά βοήθεια... Γιατὶ νὰ σου πῶ ψέμματα;... Ὅλα θὰ τὰ μάθης ἀπὸ μένα γιὰ νὰ εἰσπῇς πῶς νὰ πορευτῇς... — Οὐ, νὰ χαρῆς σὺχα! — τῆς εἶπε μὲ τὴν γροθίαν πάνω, στρώχνοντας τὴν τόσο δυνατὰ πού χτύπησε στὸν τοῖχο.

Κατέβηκε γρήγορα τὰ σκαλιά καὶ βγῆκε σὺν τρελλῶν, στὸ δρόμο. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα. Τὰ πόδια του λύνιζαν σὲ κάθε πάτημα. Δὲν ἔδρανε τίποτα νύρσ του. Τραβοῖσε μηχανικὰ γιὰ τὸ σπῆτι του. Τοῦ φαινότανε πὼς αὐτὰ ὅλα ἦταν ὄνειρο — ἕνας κακὸς βραχνάς. Φτάνοντας στὸ πορτάκι ἔσπρωξε γιὰ νὰ μπῇ. Βρῆκε ἀπὸ τὴν ἀπέναντι. Ἐδῶσε μιά μ' ὅλο τὸ κορμί. Κλειστό! Ὅλο τὸ αἶμα τοῦφουε ἀπ' τὴ λαμπάρα. Σήκωσε τὰ μάτια κατὰ τὸ χαγιάτι. Ἀντίκρινε στὸ θαμνὸφωτὸ τῆς πρώτης ἀνῆρας, μιά σιλουέταν. Πάσχοντες νὰ ξεχωρίσῃ ἂν ἦτανε τῆς Μαργαρίτας ἢ τῆς μάννας του.

— Ἐγὼ εἶμαι! — τοῦ φώναξε — ἐγὼ σύρτασα!... Ἦθελα νὰ εἰσπῇς πὼς εἶμαι!...

Κατέβηκε γοργὰ καὶ τοῦ ἀνοίξε: — Ὄριστε!... Κάπιασε!... Ψεύτη!... Ψεύτη!...

Ρίχτηκε πρὸς τῆς: — Μαργαρίτα... στάσου!... — παρακαλοῦσε μὲ σπασμένη φωνή — αὐτὴ τὴν φορὰ θέλω νὰ μ' ἀκούσῃς!...

Μὰ πρὸλαβε, βάζοντας ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς, ν' ἀνεβῇ, νὰ μπῇ στὴν κάμαρά της καὶ νὰ κλειθῇ ἀπὸ μέσα:

— Μὴ φοβάσαι! — τοῦ φώναξε — δὲ θὰ πῶ τίποτα τῆς μάννας σου!... Καὶ δὲν εἶπε ἄλλη λέξη. Ὁ Ἀντώνης στάθηκε κάμποσο ἐξῶ ἀπὸ τὴ πόρτα ν' ἀκούσῃ τ' ἀναφυλλήτῃ της...

Πρὶν ἢ Ἀννα φύγῃ γιὰ τὸ μαγοζὶ κατέβηκε ἡ Μαργαρίτα καὶ μπήκε στὴν κάμαρά της. Τὴν ξάφνιασε τὸ ντύσιμό της. Φοροῦσε τὴν ψάθα της μὲ μιά καφέ, πυκνὴ ἐσάρπα, πού τῆς σκέπαζε ὅλο τὸ πρόσωπο. ἕνα ἐκός—πρσιέρος—σφιχτὰ ζωσμέ-

νο στὴ μέση καὶ κρατοῦσε τὸ μεγάλο τσαντάκι τοῦ ταξιδίου:

— Για πού μὲ τὸ καλὸ; — Ρώτησε γελώντας.

— Ἦθελα νὰ σὰς ἀποχαριτηθῶ — ἔκαμ' ἡ Μαργαρίτα, μ' ἀλλαγμένη φωνή ἀπ' τὴ συγκίνησιν — νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ φέτος γιὰ τὴ θαυμαστὰ φιλοξενίαν σὰς... πού δὲ θὰ τὴν ἐχάσω ποτέ...

— Μὰ εἶσαι ξαφνικά; — ρώτησε ἡ ἄλλη, ἀσπασμένη — Μήπως ἔτρεξε τίποτα;...

— Τί νὰ τρέξῃ; — πάσχισεν νὰ πῇ εἰς τὴν καὶ Μαργαρίτα — Εἶχα ὑποσχεθῇ στὴν μητέρα μου νὰ πάω σήμερον... Αὐτὸ εἶν' ὄλο!... Ὅλα φύγω μὲ τὸ λεωφορεῖο τῶν ἐνῶντων... Πάω νὰ φωνάξω ἕν' ἀμαξάκι νὰ μὲ πάρῃ τὶς βαλίτσες μου...

— Καλὰ... δὲ θ' ἀποχαριτηθῇς τὸν Ἀντώνη; Ἐκαμε ἡ Ἀννα, καταπληχτῆ. — Κοιμάται... Μὴν τὸν ἀνησυχῆστε!... Δὲ σέβω γιὰ τὴν Ἀμερική!... Τὴν Κυρία μου εἶναι νὰ πεταχθῇ ἂν θέλῃ ὡς ἐμὰς!... Ἡ ἐμεῖς μπορούμε νὰ ῥοῦμε τὴν ἄλλη δδουάδα... Πάω μιά στιγμὴ γιὰ τ' ἀμαξάκι... Ὅλα εἶμ' ἐδῶ σ' ἕνα λεπτὸ!...

Καὶ βγῆκε γοργὰ, χωρὶς ἢ Ἀννα νὰ προσέσῃ νὰ προσέσῃ μιά λέξη. Ἀμα συνέφερε ἀπ' τὸ σάστισμα ἔτρεξε στὸ γυῖό της, τοῦ τράβηξε τὸ σεβτόν, τὸν σκούνησε, τὸν ἔπληξε:

— Ἡ Μαργαρίτα φεύγει! — τοῦ εἶπε λαχανιασμένη — κι' ὁ μόνος πού ξαίρει τὸ γιὰτὶ θὰ εἶσ' ἐγώ!...

— Δὲν ξαίρω τίποτα! — ἔκαμε νύστα γμένος. — Ποῦ πάει!...

— Στὸ σπίτι της!... Καὶ δὲν εἶχε πῇ τίποτα ὡς τὰ χές.

— Ὅτι εἶδε κανένα ὄνειρο — εἶπε ὁ Ἀντώνης καὶ χαμογυρῆκε.

Ἦτανε καταχλωμὸς βαθεῖα κουρασμένος, τσακισμένος, ἀβουλός:

— Κύτταξε χάλα! — φώναξε ἡ Ἀννα.

Στίχοι τοῦ Πόλεμου

ΚΑΛΟΓΡΗΑ

Ἡ θύρα τοῦ κελλιοῦ πάντα κλειστὴ. Χλωμὴ καλὸγρηὰ ροσοφορεμένη διαβάσοντας τὸ Συναξιστὴν μαρτυρικὸ τὸ θάνατον προσμένει.

Ἐξῶ τὰ δέντρα παίζουν μὲ τ' ἀγέρι, μοσχομυρίζουν τ' ἀγῆρ τὰ πούλια, πετώντας γυρο-γύρω, ταίρι-ταίρι, χτίζουν γιὰ τὴν ἀγάπην τους φωνά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τυφλὰς Οἰδίπους στὸ ραβδί σκυφτὸς τὸ μονοπάτι πού τυφλὴν καὶ αὐτὴν τοῦ χάραξεν ἡ Μοῖρα. Πού τὸν φέρνει τὸ μονοπάτι πού τυφλὰ πατεῖ;

Τυφλὰς Οἰδίπους στὸ ραβδί σκυφτὸς βαδίζει καὶ βοδίζει, καὶ λυγνέει, πού; δὲν θωρεῖ. Καλὸτυχος αὐτὸς πού τὸν κρατεῖ ἀπ' τὸ χεῖρ μιά Ἀντιγόνη.

(1914) ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

νευρίασμένη Σήκα!... Ντύσου!... Προσπάθησε νὰ τὴν κρατήσῃς. Καὶ μὴ νομίσῃς πὼς θὰ σ' ἀφήσω ἐστὶ!... Ὅλα μου πῆς τί ἔχει... γιατί θέλει νὰ φύγῃ... Ὅλα μου τὰ πῆς ὅλα!....

Σηκώθηκε παραξάλισμένος, ἐτοιμάστηκε ἀνταφάλα, κατέβηκε μὲ τὴν Ἀννα τὴν ὥρα πούφτανε τ' ἀμαξάκι μὲ τὴ Μαργαρίτα:

— Σοβαρὰ λοιπὸν, φεύγεις; — Ρώτησε ὁ Ἀντώνης, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Τὸ εἶχα ὑποσχεθῇ στοὺς δικούς μου!...

Καί, γυρίζοντας στὴν Ἀννα, τὴ μάλασε:

— Μὰ δὲν εἶπαμε νὰ μὴν τὸν ἐμπνέσῃς;

— Ὅχι δά! — ἔκαμε ὁ Ἀντώνης — θὰ σοῦ βαστοῦσε ἡ καρδιά νὰ φύγῃς, χωρὶς νὰ μοῦ πῆς ἀντίο!...

— Ἐχεῖς ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσιν... Γιατὶ νὰ ξεβολεύτῃς γιὰ μένα; Μὰ θὰ τὰ ποῦμε ἄλλη φορὰ!... Δὲ θέλω νὰ χάσω τὸ λεωφορεῖο!...

Μπήκανε στ' ἀμαξάκι καὶ οἱ τρεῖς γιὰ τὴν στάση. Ἀμα ἐκκίνησεν ἡ Μαργαρίτα ἔσφιξε τὸ χεῖρ τῆς Ἀννας:

— Εἶμαι πολὺ συγκινημένη — τῆς εἶπε — Μοῦ φερόσκατε μὲ τόση ἀγάπη!...

Τὴν ἀγκάλιασε. Καὶ σπῶχνοντας τὴν ἐσάρπα της τὴ φίλησε ἔσπῃ. Τότε μονάχα εἶδε ἡ Ἀννα τὴν χλωμάδα τῆς μορφῆς της καὶ τὰ μάτια της, πορημένα καὶ κατὰ κλάκην!

— Παιδί μου! — τῆς ψιθύρισε τρυφερὰ — παιδί μου!...

Καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, χτυπώντας ἀλαφρὰ τὴν πλάτη της. Ὁ Ἀντώνης ἦτανε σκουνοφυλός, ἀμύλητος. Ὅταν ἐστάσαν στὴν στάση, πῆδησε στὸ λεωφορεῖο, ταχτοποίησε τὶς βαλίτσες τῆς, τὴν ἔβαλε καὶ κάθισε. Μιά στιγμὴ πρὶν ξεκινήσῃ, τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ τὴν ταρατὰ τοῦ μαγοζιοῦ φαίνεται τὸ σπῆτι μας, Ἀντώνη... μὲ τὸ τηλεσκόπιο!... Ἀν δὲς καμμιὰ μέρα ἕνα κόκκινον πρὸς τὸν μπαλκόνι μας, θὰ εἶναι... σιγιάλο!... πὼς θέλουμε νὰ σὲ ἴδωμε!...

Κι' ἔδρανε τὰ γέλια δυνατὰ, κατὶ γέλια σπαραχτικὰ πού σκεπαστήκαν ἐξ ἁπλῶς ἀπὸ τὴ δού

είσαι πιά παιδί μου... Θά σ'ε βγάλω απ' την καρδιά μου!... Δεν ανοίξεις το στόμα σου να πης μιά λέξη... να την κρατήσεις!...

—Μπορεί να είμαι δλάκας όπως με είπες... Αλλά δεν είμαι τόσο, πού να χάω το δικαίωμά μου... Τι να της πω, αφού την είδες και συ πώς ήταν άποφασισμένη!...

—Την τελευταία στιγμή σου είπα για κόκκινο πανί, που θα κρεμάσω στο μπαλκόνι της... Αυτό έμοιαζε με καμπανιά!... Μην τύχει κι' είνε να σου κρεμάω στο παρθένο της κόκκινο πανί αυτή η παλιοδράμα!... Πες μου, να ξαίρω... να ιδώ αν μπορώ να διορθώσω εγώ τα πράγματα!...

—Μη σκαλίζεις, μάννα! — Έκαμ' ο Αντώνης κουρασμένος — Αυτό που υπορώ να σου πω είναι πως θα πασιφισώ να κάμω αυτό που θέλεις... Ο πόθος σου δεν είναι να ιδής γυναίκα μου τη Μαργαρίτα!... Οτι μπορείς να κάνω για να σ' ευχαριστήσω... Μα, βλέπεις, υπάρχουν κι' οι κακοτυχίες... Την ώρα, που είχα πάρει την απόφαση να της φανερώσω την αγάπη μου και να της πω να γίνη ταίρι μου, αυτή... φεύγει!...

—'Η Άννα του ζυγώσε γεμάτη απόρρις: —Για κ'εττάξέ με καλά!... Μου λές αλήθεια παιδί μου, η παίζεις εδώ κάποιο παιχνίδι που δε μπορώ να μπω στο νύημά του;... Τη θέλεις, αλήθεια, σοβαρά, τιμω, για γυναίκα σου τη Μαργαρίτα!...

—Ναι, μάννα, σήμερα θέλω να την πάρω!...

—Τότε να πάω, αϊριο κιόλα, να της μιλήσω!...

—'Οχι μάννα... να μην πάς... —Γιατί:

—Γιατί θα πη δχι... όπως είπα και στον πατέρα της, μπροστά μας!...

—Για νασαι, σίγουρος πως θ' άρνηθώ, θα πη πως κάτι έχει γίνει!... Έγω ξαίρω πως σ' αγαπάει... Κι' αυτό, δε μπορεί!... το ξέρεις και συ... το νοιώθεις!... Για να λέν δχι θα πη πως δεν είναι σίγουρη για σένα!... Δες της, λοιπόν, αὐτή τη σιγονιριά!... Μην την παιδεύεις!... Είπε κοίρα απ' το Θεό!... την κάνεις να πονάει... Και χάνεις και συ την εύτη χία σου... καταστρέφεις τη ζωή σου!...

Και προσπεφτοντας τώρα, με συγκίνησε, τοί είπα:

—'Ελα, παιδί μου, μη με βασανίζεις!... Πες μου τί την έκαμε να κλαίη;... Τι την έκανε να φύγη;... Μήπως θυγές άπωσε τη νύχτα... και σ' έκοιωσε;... Την αλήθεια!... Θέλω την αλήθεια!...

—'Όσα είχε άκούσει από την Εὐανθία τη νύχτα γυρίζω τώρα στο μυαλό του. —Εννοώ το στήθος του θαρού:

—Μάννα!... Έκαμε, με τσικισμένη φωνή, πέφτοντας ξαφνικά στην άγκαλιά της, μ' άναυδλητά — Μάννα!... Δεν ξαίρω... Έβαλε το κεφάλι του στο γόνατό της και χάζευε τα μαλλιά του:

—'Αλλοίμονο, παιδί μου...είπε, άναστενάζοντας θαθεία — από τον άντρα που δεν έχει θέληση!... Απ' την αρχή σου τόπα : τριβήσου απ' αυτή τη λέρα!... —Μη την βρίζεις, μάννα!... Δεν έχω τίποτα μ' αυτή!...

—'Οχι, παιδί μου!... 'Η έχεις ή δεν έχεις... βλέπεις με τί φαρμάκια το πληρώνεις για να μην άκούε τη μονοψόλα σου!... Έλα πάρε σήμερα κάλλιο την άπόφασή... Σφίξε την καρδιά σου... καθάρισε τη ζωή σου απ' αυτές τις βρωμιές... κάνε το σταυρό σου... βάλε πλάι σου αυτό τον άγγελό... να ιδής φώς... και πάστρα γύρω σου... Μου δίνεις το λόγο σου πως θα κόψης μ' αυτή τη λάμια;

—'Ο Αντώνης κούνησε το κεφάλι σ'ε μιά είνωγη κατάφωσι:

—Μπαρόο, παιδί μου! — Έκαμ' ή Άννα χωρίς πεποθήσι:

—Έσκυψε και τον φίλησε:

—'Αν κρατήσης το λόγο σου — είπα — δλα θα διορθωθούν. Και σύντομα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 12

Θεατρικές πρώτες

«Ρούϊ Μπλάς» — «Γερμανοί και Ρώσσοι»

«'Θνικόν» — «Βρεταννία»

Η πρώτη του «Ρούϊ Μπλάς», γραμμένου απ' το γίγαντα του γαλλικού στίχου Β. Ουγκώ, που δόθηκε την περασμένη Τετάρτη στο Έθνικόν μας Θέατρο, ζωντανέψε στα μάτια μας μιάν έποχή που σφοργίζεται απ' ένα τεραστιάς σημασίας φιλολογικό κίνημα, το κίνημα του Ρωμαντισμού, που τόσο πολυσήμαντη άσκησε επίδραση, όχι μόνο στην Τέχνη, μα και γενικά στη ζωή. Το έργο του Ουγκώ, συνθεμένου σε τόνο άφορητα μελοδραματικό, γιομάτο σκοτωμούς, μονομαχίες, σκυτεινές ίντριγκες κι' άλλες καταπληκτικές άπίθανες περιπέτειες, δε μπορεί βέβαια να σταθεί σήμερα γερά στη σκηνή. Γιατί ο συγκαρινός θεατής ζητάει πρώτα-πρώτα χαρακτήρες και τύπους ολοκληρωμένους, κ' ύστερα ένα μύθο με συνέπεια εσωτερική ή τουλάχιστο μ' ακρίβεια ιστορική. Τίποτα όμως απ' αυτά δε βρίσκει στο «Ρούϊ Μπλάς», που μοναδικό του προσόν είναι ο μεγαλόστομος στίχος του. —'Όσοι, νομίζω πως αξίζει να περιληφτεί στο δραματολόγιο της Κρατικής μας Σκηνής που ένας απ' τους κύριους σκοπούς της είναι να μας παρουσιάζει από καιρό σε καιρό τους βασικούς σταθμούς της παγκόσμιας θεατρικής φιλολογίας.

Το φιλοσοφικό θέμα του «Ρούϊ Μπλάς» — γράφει ο Ουγκώ στον πρόλογο της έκδόσεως του έργου σ'ε βιβλίο — είναι ο λαός που κατενέει προς τ' άνωτερα στρώματα. Το ανθρώπινο θέμα είναι ένας άντρας που αγαπάει μιά γυναίκα. Το δραματικό θέμα είναι ένας λαός που αγαπάει μιά βασίλισσα. Μα ο ίδιος προσθέτει πιδ κάτω, πως «καθένας άσ βρεί ό,τι ζητάει». Και πραγματικά μπορείς να βρεις σ' αυτό να υπερδυναίνεις και να παλεύουνε το 'να με τ' άλλο το κωμικό με το τραγικό, το γκροτέσκο με το φινό, το ήθογραφικό με το σύμβολο το κοινωνικό, σ'ε μιάν αδιάκοπη éναλλαγή, που μόνο ο λυρικός της ποιήσης μαντύας, που τα τυλίγει, τα μπόδιζει να ξεχυθούνε και να προκαλέσουνε τη σύγχυση και το χάος.

Η παράστασι στάθηκε από κάθε της πλευρά φροντισμένη. Τα σκηνικά

του κ. Κλ. Κλώνη και τα κοστούμια του κ. Α. Φωκά έφταν άπόλυτα προσαρμοσμένα στη μεγαλόπρεπη του έργου ατμόσφαιρα. Ο κ. Θ. Άρώνης, ο κ. Θ. Κωτσόπουλος κι ο κ. Δ. Χάρν κράτησαν άνετα τους κύριους ρόλους, προσθέτοντας μιάν ακόμα πετυχημένη δημιουργία στη λαμπρή ως τα τώρα σκηνική τους σταδιοδρομία. Απ' τους άλλους ξεχώρισαν ο κ. Π. Γαβριηλίδης, ο κ. Μ. Καλογιάννης, κι' ή κ. Α. Ποδημάτα. Δυστυχώς δεν μπορώ το ίδιο να πω και για την κ. Ρ. Μυράτ, που δείχτηκε άτονη, κυριολεκτικά συντριμμένη απ' ένα ρόλο που κατά πολυ ξεπερνούσε τις δυνατότητές της.

Οι «Γερμανοί και Ρώσσοι» του Κ. Σιμωνώδ, που ανέβησαν την ίδια με το «Ρούϊ Μπλάς» ήμερα — γιατί αυτός ο μάταιος ανταγωνισμός; — στο θέατρο Βρεταννία απ' το θέατρο Σάκη-Παπά, δεν είναι τίποτα πιδ πολύ απ' ένα κήρυγμα πατριωτικό, γιομάτο άφείες κι άπίθανότητες. Γράφτηκε στον καιρό που βροντούσε ακόμα το πολέμικό κανόνι, με την άποκλειστική πρόθεση να κρατήσει τους Ρώσους προσηλωμένους σ' ένα «υπέρ των όλων» άγώνα, έναν άγώνα για τη σωτηρία της πατρίδας τους απ' την ύποδουλωση, για τη σωτηρία του «καθεστώς» τους απ' την κατάρρευση. Για παρόμοιο λόγο παιχτηκε, όσο βαστούσε ο πόλεμος, και στη Λόντρα και σ' άλλες συμμάχικες πρωτεύουσες. Μα τώρα πιά που ο πόλεμος τέλειωσε και που το πατριωτικό του Σιμωνώδ έγερτήριο δεν έχει πιά καμιάν επικαιρική σκοπιμότητα, δεν είναι έπιτρεπτό, σ' ένα θέατρο που σέβεται τον εαυτό του και τους άλλους, να καθλώνει δάκρυες δυν άφες το κοινό σ' ένα άβολο κάθισμα, για να του παραστήσει ένα έργο άφορητα άσημαντο κι άνυπόφερτα κούφιο.

Είνε κρίμα που οι θεατρόφιλοι της Αθήνας δεν μπόρεσαν να γιομίσουν μιάν αίθουσα και να ικανοποιήσουν, έστω και με την άπλη παρουσία τους, δυο καθ' όλα αξιοπρόσεχτους ξένους καλλιτέχνες, τον κ. Ρ. Ρολλάν και την κ. 'Ιβ. Σεφέ, που παρουσίασαν απ' τη σκηνή του «Ρεξ» το «Σύγχρονο Γαλλικό Θέατρο», αντιπροσωπευμένο απ' τις πιδ ενδιαφέρουσες σκηνές έξη έργων. Ο κ. Ρολλάν πλαισίωσε τις καλοπαιγμένες αυτές σκηνές πολύ διαφωτιστικές, πολύ κατατοπιστικές και πολύ καλογραμμένες εισηγήσεις για τους συγγραφείς και το έργο τους.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

Οι Βερολινέζες δεν είναι πιά ρωμαντικές..

—'Εν γυναίκεο περιόδικό του Βερολίνου υπέβαλε στις αναγνώστρίδες του μερικές ερωτήσεις τις όποιες παραθέτουμε μαζί με τις πιδ χαρακτηριστικές άπαντήσεις που έστάλτησαν:

—'Ερ: Πόσες φορές το μήνα αλλάζετε σεντόνια στα κρεβάτια;

—'Απ.: Κάθε δυο μήνες...

—'Ερ: Πού τρέχει ή σέψη σας;

—'Απ.: Στην πείνα και στα προσφιλή πρόσωπα που χάσαμε κατά τη διάρκεια του πολέμου.

—'Ερ: Πόσες φορές την εβδομάδα πηγαίνετε στα δημόσια θεάματα;

—'Απ.: 'Όσο πιδ συνηνά μπορούμε πηγαίνουμε στον κινηματογράφο να βλέπουμε. Το θέα-

τρο στοιχίζει πολύ.

—'Ερ: Ταξιδεύετε συχνά;

—'Απ.: Δυο ώρες πεζοπορία την ήμερα για να πάμε στη δουλειά μας και δυο ώρες για να βοοούμε τροφίμα.

—'Ερ: Οι σύζυγοι ή οι μνηστήρες σας άλλαξαν μυαλά;

—'Απ.: Δυστυχώς, όχι. Είνε άμετανόητοι...

—'Ερ: Θέλετε ν' αγαπηθήτε;

—'Απ.: Όι περισσότερες άπαντήσεις είναι άρνητικές αλλά με διαφορετικές δικαιολογίες. «Δεν έχω καιρό...» «Έχω πολλή δουλειά...» «Πεινώ κτλ.»

—'Ερ: Τι θα θέλατε να σας χορίσουν;

—'Απ.: Βιβλία, Μυθιστορήματα όπου ζούν άκόμα

άγνεις καρδιές...

—'Ερ: Τι σας λείπει περισσότερο;

—'Απ.: Ρούχα. Τα πουλήσαμε για να αγοράσουμε τροφίμα!

Ψύλλου πήδημα!

—'Ενας Αμερικανός μαυρός ο Λή Μιτς, από το Χάρλεμ της Νέας Υόρκης, άφωο μέθυσε ένα βράδυ γερά έφυγε από το μπαρ, για να πάη στο σπίτι του. Το πρωί, τον βρήκαν να κοιμάται στις γραμμές του μετρό. Μ' όλο που πέρασαν από πάνω του έξι άμπεροσχοιχίες ο ήρωας μας δεν έπαθε τίποτε. Στους αστυνομικούς που τον άνέκριναν άπήνησε: «Δεν μ' άφίνετε ήσυχον; Γιατί κάνετε τόση φασαρία για τέτοια συμβαίνει!...»

—'Ερ: Τι θα θέλατε να συμβαίνει!...

—'Απ.: Βιβλία, Μυθιστορήματα όπου ζούν άκόμα

Ιστορίες φρίκης

Η προφητική όπτασία του Καρόλου ΙΑ της Σουηδίας

Πιστεύετε στις υπερφυσικές δυνάμεις; Παραδέχεστε τις προφητικές όπτασιες, πού, μέρες, μήνες, χρόνια και χρόνια κάποτε μας προλέγουν τι θα συμβεί και μάλιστα με τό νι και με τό σίγμα; Δεν σάς λέω, δέβαια, για τις «ηλεκπαθητικές περιπτώσεις» που αναφέρει ο κ. Τανάγρας. Αιτίες ήν θέλετε τις πιστεύετε. Αν δεν θέλετε τις άπορρίπτετε και διατηρείτε τις άμφιβολίες σας...

Αλλά μιλάω καθαρά και έξαίτερα για προφητικές όπτασιες, πού τις είδαν άνθρωποι, έσπυνητοί, και πού οι όπτασιές τους αυτές έπειτα από πολλά χρόνια ήσαν πραγματοποιήθηκαν χωρίς την παραμικρή παραλλαγή. Όσοι «πιστοί», σταυροκοπήθηκε μ' ευλάβεια και δοξάστε τις άνεξερεύνητες δουλές του 'Υψίστου. Αλλά όλοι διαβάστε:

Η Σεπτεμβριανή νύκτα — 16 πρὸς 17 Σεπτεμβρίου 1676 — ήταν σεληνοφάντιστη και χαρά μνην. Η Σουηδική πρωτεύουσα πλημμυρισμένη από το άργυρό φως του φεγγαριού δεν είχε άκόμα κοιμηθί. Ο Βασιλεύς Κάρολος ο ΙΑ' της Σουηδίας ήσαν άρρωστος κι ή βασανιστική του νόσος τον έγέμιζε με νευρικότητα και μελαγχολία.

Είχε πέσει, κατά σύσταση του ιατρού του να κοιμηθί ένωρίς, αλλά ο ύπνος του διαταράσσεται το κάθε λίγο από έφιαλτικά όνειρα. Στις 11 έξυπνησε διά μιάν άκούη φοράν άπότομα... Σηκώθηκε καθιστός έπάνω στο βασιλικό του κρεβάτι. Περιέφερε άπεγνωσμένα τους όφθαλμούς του γύρω στο δωμάτιό του, μα το βλέμμα του έσταμάτησε προς το παράθυρο του κοιτώνος του. Είς την επάναντι του δωματίου του αΐθουσαν των Συνεδριάσεων παρατήρησε μιά άσυνήθη φωτοχυσία!

—'Εφώνασεν άμέσως τον σφραγιδοφύλακα του τόν Σάρλ Μπίελκε:

—Τι λάμψις, τι φωτοχυσία είναι αΐτη μέσα στην αΐθουσα των Συνεδριάσεων;

—Ο Σφραγιδοφύλαξ τόν έκύτταξε μ' έκπληξιν:

—Νομίζω πως είναι πυρκαγιά, προσέθεσε με άνηση χ'όταν ο Βασιλεύς!

—Αλλά και άλλοι μετά κληθέντες του έδωσαν καθσυχαστικές διαβεβαιώσεις.

—Δεν είναι τίποτε άλλο από την άντανάκλασην της σελήνης.

—Αλλά δεν ηρέσθη ο Βασιλεύς Κάρολος εις τας διαβεβαιώσεις αυτές.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι του, άνοιξε το παράθυρο και είδε πλόν καθαρά πολλά άωτα, τα όπια έφώτιζαν άπλετα την αΐθουσαν των Συνεδριάσεων!

—Καλοί μου κύριοι, είπα, Κάτι το παράξενο συμβαίνει. Εκεί, Γνωρίζετε πολύ καλά ότι ο πιστευσμός εις τόν Θεόν δεν μπορεί νά φοβάται τίποτε σ' αυτόν τόν κόσμον. Ας πηγαίνουμε εκεί διά να εξακριβώσουμε τί συμβαίνει!...

—Εξέκριναν όλοι μαζί με

τόν κλειδοϋχο και μ' ένα σύμβολον του Βασιλέως προς τας διαμερίσματα της αΐθουσας των συνεδριάσεων. Ο Βασιλεύς διέταξε τους συνοδούς του νά άνοίξουν.

—Αλλά όλοι ήρνήθησαν. Είπον καταληφθί από τρόμον.

Ο Βασιλεύς έταράχθη. Παρέλαβε τα κλειδιά και άνοιξε μόνος του. Ο διάδρομος παρουσίαζε μιάν άσυνήθιστον ήσυν.

—'Ητο πένθημα διακοσμημένο. Δεν ήτο ή συνήθης διακοσμησις του διαδρόμου, όπως τουλάχιστον την είχαν αφήσει προηγουμένως! Κάτι ύπερφυσικό συνέβαινε πού έδημιούργει αΐσθημα φόβου και εις τους πέντε άνδρες που ενόρκοντο την στιγμήν εκείνην εις τόν διάδρομον. Παρά τόν φόβον των έβδασαν όλοι πρὸς τας αΐθουσας των Συνεδριάσεων:

—Αλλ' άς αφήσωμεν τόν Βασιλέα νά διηγηθί μόνος του την συνέχειαν, κατά μίαν παλαιάν μετάφρασιν άπὸ την 'Εφημερίδα των Συζητήσεων των Παρισίων:

... ..

«Έλαβα τότε τας κλειδας και ήνοιξα την θύραν. Προέβδλα τόν ένα πόδα, άλλ, άμέσως τόν άπέσυρον. Έδίστασα έπι στιγμήν, αλλά είπον:

—'Αγαπητοί μου, κύριοι, έάν θελήσετε νά με ακολουθήσετε θα ίδωμεν τί συμβαίνει έν ταύτᾳ. 'Ισως ο Θεός θέλει νά μας άποκαλύψη κάτι τι.

—'Απεκοίθησαν άπαντες τρέμοντες:

—Ναι, Ναι!... Και εισήλθον.

—Είδομεν μεγάλην τράπεζαν περίεξής της όποιος εκάθητο 16 άνθρωποι ήλικιωμένοι και σεβάσμιοι, έχοντες έκαστος ένωπιόν του μίαν Βίβλον και μετάξυ αΐτών ένα νέον Βασιλέα 17 — 18 ετών με τό στέμμα επί κεφαλής και τό σκήπτρον έν χειρί. Δεξιά εκάθετο κύριος τίς ύψηλός, ώραιός ήθος και τεσσαράκοντοχρονος. Το προσώπον του άπέπνευε γοητότητα, είχε δέ προς τας δεξιάς έναν άνθρωπον

Νέος στίχος

Ωρες άδειες

Ζωές π' άργοκυλούν σταχτιές, θουδές κλείνοντας μέσα τους την άφώνη τους θλίψη κι' ώρες θαμπές, σθηστές, και πιά μαδιές πούχουνε θρήνους και λυγμούς θαθεία τους κρύβει.

Γύρω τριγύρω μάτια γελαστά τις προσκαλούν στο κεφάλτο πανηγύρι και όμως αυτές διαβαίνουν σκυφτά όπως ο ήλιος πού στα βάμνη έχει γύρει.

Δεν αποδιώχνουνε την καταχνιά γκριζα θολώτρα, πού ασάβινα τους δένει μαζί της και τα δάκρυα τα πικρά πού πάντα — πάντα ναι, ή σκληρή σιμά τους φέρνει.

Σ' όλες τις χώρες πόσο άδεια ζούν μορφές ανθρώπων ζωντανών πούχουν πεθάνει κι άφίνουν μέρες, βράδυα και μαδούν απ' της ζωής το γοργομάργατο στεφάνι.

ΛΕΝΑ ΠΑΠΠΑ

70 ετών. Παρατήρησα ότι ο νέος Βασιλεύς έκινει πολλάκις την κεφαλήν, ένώ οι περικυκλούντες αΐτον έπληττον διά της χειρός τας ένώπιον αΐτών Βίβλους. Έστρέψα την κεφαλήν και είδον παρά την τράπεζαν έπίεθνα (τοσεκούρια) και δημίους άποκόπτοντας κεφαλές τινάς, το δέ αίμα έρρεεν έπι του δαπέδου. Μάρτυς μου ο Θεός ότι με κατέλαβε τότε πλείεστε ρόν τι παρά τρόμος. Οί άποκεφαλισθέντες ήσαν κατά τό πλείστον νέοι εύγενείς. Άπότερψα τους όφθαλμούς και είδον έν τινι γωνία θρόνον σχεδόν άνεστραμμένον, πλησίον δέ αΐτου άνθρωπον, όστις έφάνετο ως ο αντιβασιλεύς. 'Ητο ήλικίας άσώσι 40 ετών:

Τρέμων και φοβίσσων άπεσυν ρόμην προς την θύραν άναψών συνάμα:

—Ποία ή διαταγή του Κυρίου; Πότε, Θεέ μου, θα συμβή τοϋτο;

Οι δέμια άπάντησις μου έδύθη, άλλ' ο νέος Βασιλεύς έκινησε πολλάκις την κεφαλήν, ένώ οι περικυκλούντες αΐτον έπληττον σφοδρότερον τας χειράς έπι των Βίβλων.

—Εφώνασα τότε:

—Θεέ μου, πότε μέλλει νά συμβή τοϋτο; Εϋδόκησον, Θεέ μου, νά μας αναγγείλεις τί δέον νά πράξωμεν;

Και τότε ήκούσθη ή φωνή του νεαρού Βασιλέως:

Ταύτο θα συμβή ούχι έπι των ήμερών σου, άλλά κατά την όην Δυναστείαν θα είναι δέ κατ'ά την ήλικίαν και την μορφήν μου. Ο έκεί ιστάμενος θα έινε ο κηδεμών του. Αλλά τότε ο κηδεμών, όστις κατεδίδωε προηγουμένως τόν νέον Βασιλέα, θα αναλάβη το καθήκον υπό σπαιδασιν έποψιν, θα σπείρσση τόν θρόνον ούτω πως, ώστε να μην υπάρξη μεγαλύτερος άλλος Βασιλεύς έν Σουηδία, ο δέ λαός θα εύτυχήσιν υπό τή σκήπτρον του. Αλλά πρὶν ή σπείρωσθί έπι του θρόνου του, θα ρεύσουν έν Σουηδία ρύσκαες αίμάτων ως ούδέποτε άλλοτε πρό και μετά. Άφες αὐτῷ και λυε συμβουλίαν...»

Και άπὸ την στιγμήν εκείνην έξηφανίσθη πάση όπτασία»

Το πῶσον υπήρξεν προφητική ή όπτασία αὐτή δεν έχει κανείς παρά νά διαβάσθί την Ιστορίαν Γουσταύου τόν Γ' και Γουσταύου τόν Δ' Βασιλέων της Σουηδίας. Ο πρώτος έδωλεφονήσθη. Ο δεύτερος ανέλαβε την εξουσίαν μετά την έννηλικίαν του... Έλαβε δίαίμα μετάρ έναντίον των εύγενών. Και όλα αὐτά γίνονται τό 1722 — 1796... Δηλαδή 116 ολόκληρα χρόνια μετά την όπτασίαν!

ΑΓΓ. Κ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Με την κρίσι του τσιγάρου στη Γαλλία: Ο υπρέτης: Θα υπενθυμίσω εμβεδαστά στον κύριο διευθυντή ότι μετά το κλείσιμο των γραφείων οι γόπες είναι δικές μου...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

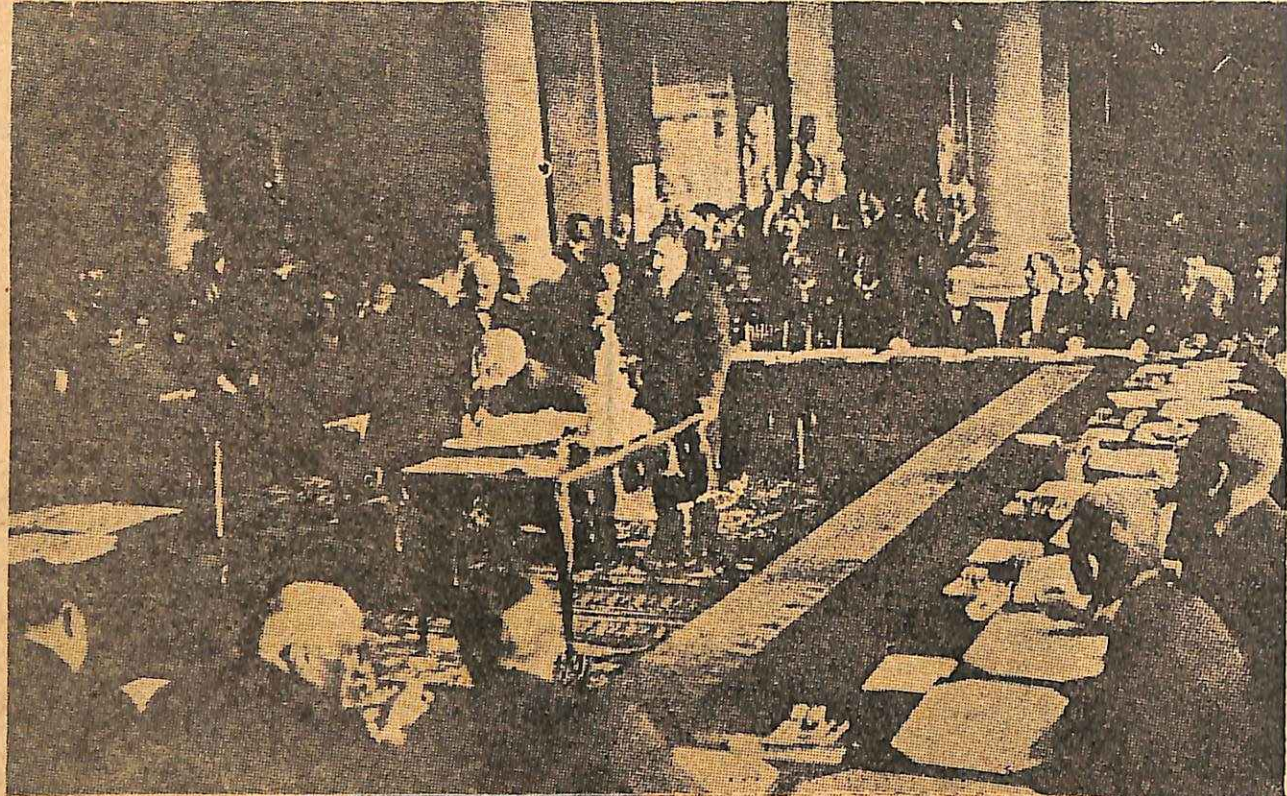
Ο δάσκαλος: Μπαρόο παιδί μου, ή έκθεσίς σου είναι ωραία. Μήπως σ' έβόθησαν ο πατέρας σου; Ο μαθητής: Πολύ λίγο. Σχεδόν ολοκληρωτή την έγραψε ή μητέρα μου.

—'Ενα χωριόταδο πάει στο σινεμά κι' αγοράζει ένα εισιτήριο. Σ'ε λίγο ξαναγοιρίζει στο ταμείο και βγάζει έκρη ένά. Σ'ε λίγο πάλι βγάζει και τρίτο εισιτήριο. Η ταμίας πού της κίνησε την περιέργεια το χωριόταδο, του λέγει: «Μά γιατί βγάζεις τόσα εισιτήρια;»

Και το χωριόταδο άπαντά: «Άφωο μου τα σκίζουν στην πόρτα!»

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ — Σελίς 13

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

ΠΡΩΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ : Την 28 Ιουλίου 1920 υπεγράφητο εις τας Σέδρ ή Συνθήκη με την όποιαν διά πρώτην φοράν παρεχωρήτο ή Δωδεκάνηρος εις την Ελλάδα. Ο Έλ. Βενιζέλος, την στιγμήν πού υπογράφει τό Ιστορικόν έγγραφον.—Δεξιά, κάθονται οι αντιπρόσωποι της Ιταλίας.—Αριστερά, οι αντιπρόσωποι της Ελλάδος, της Δωδεκανήσου και της Τουρκίας.

Αντιστασία στην Κρήτη, τις Κυκλάδες, Ίκαρία, Σάμο και Μικρά Ασία, ως τον κόλπο της Μάρης φουρνώνουν μέσ' από το Αιγαίο Πέλαγος, σαν σκορπίμένα παρικόρα λουλούδια τα Δωδεκάνησα. Ένα απ' αυτά είναι και η Κως, τ' όνομά της είναι πιθανότατα λωζις Μικρασιατικής προελεύσεως, καθώς και τ' όνομα πολλών άλλων νησιών του Αιγαίου πελάγους σημαίνει έκτατά των «Ήσυχιον» φυλάκη. Έτσι όμως να σημαίνει και καρκίνου, γιατί βλέπουμε πως σε πολλά νησιά του νησιού καθώς και σε πολλές δακτυλίδες πέτρες βρίσκεται αμεικτονισμένος «καρκίνος». Κατά τον Θουκυδίδη αναφέρεται η Μερόπης ή Μερόπη : η Πηνελόπη την αποκαλεί Νυμφαία. Ο Στέφανος Βυζάντιος την μνημονεύει ή «Καρίς». Άλλα βρέθηκαν και επιγραφές που αναγράφεται «Κώα» ή. Κατά τους γεωλόγους στα πολλά προϊστορικά χρόνια υπήρχε εκεί μια τεράστια ήπειρος που ή συνέχεια της άρχιζε απ' τη Γερουσία της Μικράς Ασίας ως το Μωριά και ως το Λυδικό Πέλαγος και που ύστερα από φανεράς «ισμογενικές» αντιρροπές που άρχισα μυθολογία της αποδίδει στις γιγαντομαχίες των Ολυμπίων Θεών, ή ήπειρος αυτή βούλιαξε μέσ' στη Μεσόγειο Θάλασσα. Κι όμως της ήπειρου αυτής είναι ή Κρήτη, ή Κύπρος, τα Δωδεκάνη-

σα, οι Σποράδες, οι Κυκλάδες και τ' άλλα νησιά του Αιγαίου. Σάν απόδειξεις των παραπάνω είναι το ότι βρέθηκαν στη νοτιοδυτική πλευρά του νησιού Νεογενή στρώματα καθώς και άσθονα απόλιθωματα λιμνικών και πρό πάντων θαλασσίων ζώων, καθώς π. χ. Ιπποπόταμων, Ιππύ, έλέφαντος που τά ίδια βρέθη-

ΚΩΣ

καν και σ' άλλα νησιά και στην αντίκρηνη Μικρά Ασία. Κατά τον καθηγητή Θ. Σκούρον ή ύπαρξίς και ή άνεύρεσις από τους άρχαίους των όστών των γιγαντιών αυτών ζώων φαίνεται πως ήπρηξε ή άφορη να πλασθή ή ύψη του τρομέρου έρειστος της «Μερόπης» που άνυψώθηκε, ότι έζησε στην Κώ και στού όποιου την κεφαλή κα τοικούσε Δράκος. Η Κώς, είναι νησί που βρίσκεται στο ΝΑ Αιγαίο πέλαγος, δεύτερον σε μέγεθος ύστερα απ' τη Ρόδο. Από χρόνια και χρόνια Ελληνική όπως γράφει και ό Στράβων. Το μέσον πλάτος είναι 4 1/2 μίλια και το μήκος της 23 μίλια. Το μήκος της ακτογραμμής του νησιού είναι 59

περίπου μίλια. Το νησί απ' το άκρωτήρι «Άγιος Φωκάς, έως το άλλο άκρωτήρι που καλείται Κρίκελος διασχίζεται απ' το βουνό «Όρου ένδοντα» κατά τον Θεόκριτον. Στα άρχαία κείμενα το συναντούμε με τ' όνομα «Πριών» ίσως γιατί οι κορυφές του έχουν το σχήμα προνίου και ή πιο ψηλά απ' αυτές καλείται «Δίκιο» με ύψος 340 μ. Απ' το δέν είναι άπίθανον γιατί

έχωριστές χάρες και όμορφίες, με πραγματική παραδεισένια ειδυλλιακή ζωή των καλών ήσυχων και περιποιητικών τους κατοίκων. Άσθονα νερά υπάρχουν σ' όλο σχεδόν το νησί που το κάνουν πιο εύφορο. Υπάρχουν ακόμα και Ιαματικές πηγές, όπως είναι το ριζορρόχο «Κοκκινόγερνι» που καλείται και «Βόλκα» είναι δε κοντά στο περίφημο «Θεοκρίτειο Βουνισιν». Υπάρχει άντικρυ της Νισύρου, άλλη βερίγχο θερμή πηγή που ονομάζεται απ' τους κατοίκους «Θέουμη» και κατά τη θερμην περίοδο τόσο απ' το νησί όσο και απ' τ' άλλα γειτονικά νησιά έρχονται και βρίσκουν γιατρεία πολλοί πάσχοντες. Δυστυχώς ή θείονχος αυτή πηγή έως τώρα ούτε έχει μελετηθή, ούτε και έγιναν κτιριακές έγκαταστάσεις για την εξιοτή των λουσιμένων. Έτσι θα πρέπει τώρα με την ενωμάτωσι να δοθή προσοχή και φροντίδα στην κατεύθυνση αυτή. Μισή ώρα απ' την πρωτεύουσα του νησιού που είναι στο Β. μέρος, βρίσκεται και ή άρχαία πόλις, όπου συναντάμε την περίφημη «Ιατρική Σχολή του Ίπποκράτους» το έακουστό και φημισμένο «Άσκληπιείο της Κώ» «Σφάδρα» ένδοξον και πολλών άναθημάτων μεστόν. Και τί δέν βγάζει το νησί αυτό που όχι μόνον είναι άιταρκες μά και έξαγει τα

Συνέχεια στη Σελίδα 33)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

Σ' όλες τις χώρες του κόσμου, ή πραγματική έννοια της Τζαζ είναι σχεδόν άγνωστη και παρανοημένη. Πολλοί νομίζουν πως Τζαζ είναι μια απομίμηση χορών των Αγρίων της Αφρικής. Άλλοι πάλι με τ' όνομα αυτό χαρακτηρίζουν κάθε μουσική χορού.

Τό να δώση κανείς άκριθή όρισμό της Τζαζ είναι δύσκολο. Έκείνο πάντως που είναι βέβαιο είναι ότι Τζαζ είναι ή μουσική που δημιουργήθηκε περί τά τέλη του περασμένου αιώνα στη περιοχή του Δέλτα του Νιγηρίσιπ ή πό ένα καταπιεζόμενο λαό τους Νέγρους της Αμερικής. Με τη μουσική αυτή οι μαύροι εξέδηλυναν τα συναισθηματά τους, δηλαδή την πικρία για την κατάστασι τους, και τη νοσταλγία και έλπιδα για μια καλύτερη ζωή.

Αργότερα ή Τζαζ την παρέλαβαν οι λευκοί και με έντυπωσιακές εκτελέσεις την έκαναν πιο προσθηκή και άρεστή στο πολύ κοινό. Όμως ή μουσική αυτή των λευκών δέν είχε παρά έπιφανειακή μόνο όμοιότητα με τη πραγματική Τζαζ. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να σηματοδοτήσει ή περσιόστερος κόσμος πολύ έσφαλμένη έννοια του τί ακριβώς είναι Τζαζ.

Σε πολλές χώρες έγιναν διάφορες κινήσεις με την προσπάθεια να κάνουν τον κόσμο να προσέχει την πρωτότυπη μορφή της Τζαζ. Με τό σκοπό αυτό εκδίδονται διάφορα βιβλία και περιοδικά και διργανώνονται ραδιοφωνικές εκπομπές. Έτσι και ή «Ραδιοφωνική» Σταθιάς «Αθηνών» άνέθεσε στη «Έλση Ντιξλάντ» της Ελλάδος, τη διοργάνωση ειδικών προγραμμάτων με τον πιο πάνω σκοπό.

Τα προγράμματα αυτά με τον τίτλο «Ρυθμική Λέσχη» θα μεταδίδονται κάθε Πέμπτη στις 4.30 μ. μ.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Η δασκάλισσα : Κάνε μου μια φάσι με αντίκειμενο.
Ο μαθητής : Κυρία έσθε άριστοτάτη.
Η δασκάλισσα : Ποιό είναι τό αντίκειμενο ;
Ο μαθητής : Ένας... καλός Βαθύς !

Μήπως ξαίρεις τί ζωφιο είναι εκείνο που έχει πολλά πόδια, τράσινα μάτια κίτρινη ράχη με αυρές ραβδόσειες
— Όχι. Εσύ ξαίρεις ;
— Κι' εγώ δέν ξαίρω, αλλά τό βλέπω στο σβέρο σου !

Η δακτυλογράφος σου έγινε μία μεγάλη Καλλιέχνις...

Η Νικολαΐδου έρχεται στην Αθήνα

Μετά την Όσέττη Ζυγνιμά, που χειροκρότησε με τόσο ένθουσιασμό στα «Όλυμπος» την περασμένη εβδομάδα ή ελληνικός κόσμος θα χειροκροτήσει προσεχώς την ψημισμένη σ' όλη την Εύρωπη Έλληνίδα μεσόφωνον Έλένη Νικολαΐδου. Μετά την πρωταγωνίστρια της «Όπερας του Ιακώβου» την πρωταγωνίστρια της «Όπερας της Βιέννης». Καλλιτέχνιδες κι οι δυο μεγάλης τεχνητικής μύτης και δοξάζουν τό Έλληνικό όνομα στα μεγαλύτερα μουσικά κέντρα.

Η Έλένη Νικολαΐδη γεννήθηκε στη Σμύρνη. Όταν ήλθε στας Αθήνας μαζί με τα συντρόφια της «Θηκής» κατάστροφής του 22 ή πρώτη της φροντίδα ήταν να βρή μια μικρή θέση δακτυλογράφου στο ύπουργείο Συγκοινωνίας για να συντηρήσει την οικογένειά της. Πώς άνεχόμυε ή θαυμάσια φωνή της ή «αθηνάϊα» κ. Αργυροί Γκίνη, με πόση ένθουσία στήριξη την άνέδειξε στο Έθνικόν Όδείο στην τάξη της, πως τό έξοχο αυτό κορίτσι κατόρθωνε να συνδυάζει την έντατική εργασία της στο ύπουργείο με τις έντατικές μελέτες του Όδείου, ήταν ένα θαύμα που προκαλούσε τη συμπάθη προσοχή και την έκτίμησι των προϊσταμένων της. Καθε φορά που ή Καλλιόπη ζήτησε απ' τό ύπουργείο λίγων ή πολλών ημερών άδειας για ή συμμετοχή της Έλένης σε μελοδραματικές επίδειξεις ή στις περιόσεις του Έθνικού Μουσικού Όμιλου που είχε ιδρύσει με τις πιο έξαιρετικές φωνές του ώδειου του, όλοι εκεί μέσα έδειχναν τη μεγαλύτερη προθυμία για να διευκολύνουν στο κάθε τι την εύγνηκή τους ύφισταμένη που περιέβαλλαν με τόσο θαυμασμό και τόσο στοργή.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια των σπουδών της νεας καλλιτέχνιδος στας Αθήνας. Στα 1933 ή Έλένη Νικολαΐδου ύστερα από θριαμβευτικές εξετάσεις στο θέατρο «Κεντρικών» που προκάλεσαν συναγερμό κόσμο, έπαινε τό πρώτο βραβείο τραγουδιού και μελοδραματικό και τό άσπαστον ή ξαιρετικής επίδοσης του Έθνικού Όδείου. Έκτοτε, με τις εμφανίσεις της στον Ε. Μ. Ο. έδω στην Αίγυπτο και στη Θεσσαλονίκη και σε όλες τις παραστάσεις του Έθνικού Μελοδραματος που συντηρούσε με τόσες άγωνιώδεις προσπάθειες ή άλησμόνητος Ιδρυτής

Η ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ στον ρόλο της «Κόμης».

του Διονύσιου Λαυράγκας, ή Έλένη Νικολαΐδη κατατόισε έξ έφόδου τον κόσμο. Οι άγαπημένοι της ρόλοι ήταν πριν απ' όλους ή Κόμης, ύστερα ή «Αίμερις» στην «Αίττα» ή «Δαλιδά» στον «Σαίψον» και «Δαλιδά» του Σαίη - Σαίη ή «Μαγδαλένα» στον «Ρυγκολέττο» ή Μάνια στο «Δαχτυλίδι της Μάννας» του Καλομοίρη. Σ' όλες αυτές τις εμφανίσεις της ή Έλένη θαύμαζε εκ των ένόντων, χωρίς την απαιτούμενη σκηνοθετική προσεοργσία, με μόνη τη δύναμη του καλλιτεχνικού της ένστικτου, με τον πλούτο της ασύγκριτης φωνής της και με τη φλόγα της μουσικής της φύσεως. Σ' ένα της πέρας απ' τας Αθήνας ή Μαργαρίτα Πέτρα την άκουσε κι έμεινε κατάπληκτη. Τη ναρκή κίνησε ως φθασμένη καλλιτέχνηδα προσωρισμένη να έξελιχθή σε μεγάλη δραματική πρωταγωνίστρια μιας ευρωπαϊκής λυρικής σκηνής.

Η Έλένη Νικολαΐδη έδειχνε από τότε ότι κατέχει άληθινά όλες τις χορδές της λύρας του τραγουδιού. Αν ήταν μιά φλογερή Τζιτάνα στην «Κόμης» και μιά καθαράσμηνη Ισπανίδα στα τραγούδια του Μανουέλ ντε Φάλας ή άραγε να ύποτανή στους νόμους του μέλου μουσικού πουλ στις άσφατες Ιταλικές άρτες του Μπενίττο Μαρτσέλλο και του Σκαλοάττι και να νωματιζή με τις λεπτότερες ποτιστικές του αισθηματός τά lieders του Μπαχ και του Σούμπερτ.

Η φωνή της είχε τις φλογερές αναλαμπές ενός πολυτίμου τάλανου που λυώνει στη φωτιά του μουσικού πάθους και χύνεται στη γοάνη ή σε πλαστική κωστής έκφρασης με άνυπολόγιστο πλούτο έντάσεως κι έκτάσεως από τό βαθύτερα ρέζιστρο της κονταόλο ως τά σύνορα μιας δραματικής σοφράς. Μιά φωνή ασταχώς μελοδραματική, προσωρισμένη για τις μεγάλες κατακτήσεις.

Τις κατακτήσεις αυτές τις πραγματοποιήσε ή έξοχα προικισμένη Έλληνική καλλιτέχνις, μόλις πήρε ύστερα από πολυάα άγώνες μια «θνητή» ύποτροφία και πήγε στη Βιέννη. Η πολυτιμότερη όμως κατάκτηση γι' αυτήν ήταν ό γάμος της με τό Θάνο Μέλλο, τον διαλεχτό μέσος στους διαλεχτούς καλλιτέχνες και διανοητές με τον όποιον είχε συνδεθή απ' τα μαθητικά της χρόνια στο Έθνικόν Όδείο. Ο Μέλλος σταθηκε γι' αυτήν ό μεγαλύτερος έμψυχωτής κι ένας άδηνος φωτισμένος. Μόλις έφθασε στη Βιέννη ό μεγάλος καθηγητής Ντάβιελε της άνοιξε τό δρόμο της Κρατικής «Όπερας» και σε λίγον καιρό ή άγνωστη σε όλους ως τότε Έλληνική καλλιτέχνις, έγινε διά μέσων γνωστή ή άα θαυμάσια «απεμπούτα» στο όλο της Έμπλη στον «Δόν Κάρλος» του Βένετι. Σε δυο τρεις μήνες μόλις ή Έλένη έφθασε τά γεωμετρικά στην έν τέλει και ή σκηνηκή άγωγή

Του Μάρκου Μίνδλερ

Στην υπηρεσία του 'Αθλητισμού και του Προσκοπισμού

Στις 28 Μαρτίου του 1860 η 'Ελένη Μίνδλερ, μία Κοπτική-Λα, γυναίκα του φιλέλληνα 'Ιωσήφ Μίνδλερ, της 'Ακολουθίας του 'Οθωνα, έφερε στο κόσμο ένα αγοράκι: Το Μάρκο Μίνδλερ που θαλερός γιώρτασε την 87η επέτειο των γενεθλίων του.

Στην 'Αθήνα έκαμε ο μικρός Μάρκος τα μαθητικά του δέματα και στην 'Αθήνα — έφηβος πιά — ακολούθησε τη Νομική. 'Εκτός από τα νομικά — χρημάτισε και 'Αμσθος Πάρεδρος Πρωτοδικών και 'Εφετών κατά τα κρατούντα τότε — ο Μάρκος Μίνδλερ ασχολήθηκε κυρίως με την στενιγραφρική διασχεχθείς τον πατέρα του, στη ρευσθονση του στενιγραφρικού νσαςφείου της Βουλής εκδόσας και «Σύστημα Ελληνικής Στενιγραφρικής».

Μαθητής του Φωκιανού επεδόθη στη γυμναστική και τον αθλητισμό μετέχων σε κολυμβητικούς και ποδηλατικούς αγώνες.

Ο δομητικός χαρακτήρας του και η ζωτικότητα του βράκαν, σπάρδιέδο κι' αργότερα έγιναν η κυρία ασχολία του. Μετά τον πόλεμο του 1897 στον όποιο μετέσχε αντελήφθη ότι η νεολαία μας θα είχε πολλά να ωφεληθώ από την σωματική άγωγή και εϊργάσθη για να την διαδόση.

Αργότερα ήρθε ο άλλος πόλεμος, του 1912 — 13, στον όποιο — 52 χρονών τότε — προσέφερε υπηρεσίες στην «Περιθλασι των μαχητών» υπό την Πριγκήπισσα 'Αλκή.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου αυτού ο κ. Μίνδλερ διαπίστωσε ότι οι Έλληνες είχαν ανάγκη άγώγης και έτραπή προς την διαμόρφωση του χαρακτήρος στον Προσκοπισμό.

Ετσι στις 28 Μαρτίου 1913 — στην 53η επέτειο του — ίδρυσε την πρώτη προσκοπική ομάδα της 'Ελλάδος, την 3η. Χάρην του Προσκοπισμού απέχωρησε της δικηγόρας κι' άσπασίωθηκε στο χτίσιμο, στο γερό χτίσιμο, της νέας παιδαγωγικής οργανώσεως. Στο μακρό χρονικό διάστημα της προσκοπικής δράσεως του πέρασε από όλες τις βαθμίδες του Σ.Ε.Π. ('Ιδρυτής 'Αρχηγός, Σύμβουλος, Γενικός Γραμματέας, Γενικός 'Εφορος, Πρόεδρος του Δ. Σ.) χωρίς ως τώρα να πάψη να παρέχει τη βοήθειά του.

Παράλληλα με τον προσκοπισμό ο Μάρκος Μίνδλερ υπηρέτησε και τον αθλητισμό της 'Ελλάδος, 'Αθλητής, όπως είπαμε, ο ίδιος έγραφε για να διαδοθή το σπός ο'αα τα Έλληνιστάκια. Κατά καιρούς διετέλεσε σύμβουλος και πρόεδρος του Πανελληνίου Γ. Σ., σύμβουλος του Ναυτικού 'Ομίλου Φαλήρου, σύμβουλος της Ποδηλατικής 'Εταιρίας, σύμβουλος και Πρόεδρος του Σ.Ε.Γ.Α.Σ.

Τον φιλαθλητισμό του τον έξεδω λωνε πάντα έμπροσθα κι' ως τα βαθεία γεράματα — πριν από τον πόλεμο — ήταν συνηθισμένο φαινόμενο ανάμεσα σε έφηβους κολυμβητές ή νέους έκδορμείς ο «γέρος με το μουσάκι» ο ένθουσιώδης Μ. Μίνδλερ, να παίζει και να γελά.

Είχε μία ακόμη αδυναμία ο Μάρκος Μίνδλερ: Ήταν μοναδικός φιλοτελιστής κι' είχε μία από τις καλύτερες συλλογές της πατρίδας

Ο Μάρκος Μίνδλερ με την παλαιά επίσημη Προσκοπική εικόλη

Λίαν, έχει στενωχωρήσει πολύ τον πατέρα, μάς εξομολογείται ο γιός του ο διαπεσής διηγηρς της Πορτενούς και φιλοπρόσκοπος κ. Γ. Μίνδλερ, γιατί χάρη καν πολύτιμα έγγραφα και για τον Προσκοπισμό.

Αυτή είναι με δυο λόγια η ζωή και η δράση του Μάρκου Μίνδλερ από το 1860 που πρωτόδε το 'Αττικό φώς ως σήμερα. 'Ογδοήντα έπτά χρόνια, εκ των όποιων τα περισσότερα στην υπηρεσία της Πατρίδος και της Νεολαίας της. 'Ο Μάρκος Μίνδλερ άποτελεί πάντα για την 'Ελληνική Νεότητα το φωτεινό φάρος.

Οι κατασκηνώσεις των ομάδων, οι δάρκες των ναυτοπροσκοπών κ.λ.π., παίρνουν τό θουά του κι' οι ομάδες του — γιατί εκτός από την 3η που ίδρύθηκε στα γενέθλιά του το 1913 — υπάρχουν άλλες πολλές που γιορτάζουν πάντα επίσημα την ήμερα που γεννήθηκε ο ίδιος.

Κουρασμένος από τα πλήγματα της ζωής ο Μάρκος Μίνδλερ χάρεται τώρα στη Δίσι της, το υπέροχο έργο που θεμέλιωσε. 'Όταν στις έπίσημες ήμερες τα παιδιά τον έχουν ανάμεσα τους και τον κυττάζουν στα μάτια αϊσθάνεται πάντα τον εαυτό του νέο και ζωρό όπως τότε στις 28 Μαρτίου 1913 που ξεκινούσε με την 3η 'Ομάδα του «για το καλό» πάντα έμπρός...

Δυο ελληνικές γενεές πέρασαν από τα χέρια του στον Προσκοπισμό. 'Αλλες δυο πρωτότερα είχαν για οδηγό τους στη φυσική άγωγή το Μ. Μίνδλερ.

Κι' όλοι αυτοί άντρες φθασμένοι πιά, με αξιώματα στην ελληνική κοινωνία είνωμουν τον άσπρουάλλη Μίνδλερ και του εύχονται ενά ζήση και να χάρεται μαζί τους το έργο του.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

Διεθνές ρεπορτάζ

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ

Διαρκώς μιλούν για γενικόν άφοπλισμό και διαρκώς συγκροτούνται επιτροπές, για να λύσουν το ακαυθώδες αυτό πρόβλημα. 'Ωστόσο, αν ρίξουμε

μια σύντομη ματιά στην ιστορία των 50 τελευταίων ετών, θα δούμε ότι όλες οι προσπάθειες για ειλικρινή άφοπλισμό έπληγαν περρίπατο...

Στα 1889 έγινε στη Χάγη μία παγκόσμιος συνδιάσκεψη όπου ανελετήθη μία πρόταση της τσαρκικής Ρωσίας για περιορισμό των εξοπλισμών. Τελικά δεν επήλθε «ουμία συμφωνία» Στα 1914 18 έξαπολύεται ο πρώτος παγκόσμιος

Πόλεμος. Η Γερμανία άφοπλίζεται. Στα 1919, ώρισμένα μέλη της Κ.Τ.Ε. συμφωνούν να μειωθούν οι εξοπλισμοί «μέχρι του κατωτάτου δυνατού όρους». Στα 1921-22 πέντε ναυτικές Δυνάμεις με την πρωτοβουλία των Ην. Πολιτειών, συμφωνούν να σταματήσουν η κατασκευή θωρηκτών, αλλά «απολεμικών καταωτέρας σημασίας». Στα 1927 η Διάσκεψη του Κούλιτζ δεν κατάφερε να επιτύχη την άπαγόρευση κατασκευής καταδρομικών και υποβρυχίων Στα 1932 33 η ΚΤΕ, μελετά τη σοβιετική πρόταση για γενικόν άφοπλισμό των μεγάλων Δυνάμεων με τη δυνατότητα έλέγχου εκ μέρους της ΚΤΕ. Οι συζητήσεις σταματούν, γιατί η Γερμανία του Χίτλερ άποσύρεται από την Κ.Τ.Ε. Στα 1934 η 'Ισπανία καταγγέλλει τη συμφωνία για μείωση των ναυτικών εξοπλισμών. Στα 1939 45, δεύτερος παγκόσμιος Πόλεμος. Οι Δυνάμεις του 'Αξονος άφοπλίζονται. Στα 1946, η Σοβιετική Ρωσία άποκρούει την άμερικανική πρόταση περί διεθνούς έλέγχου επί της ατομικής βόμβας και προτείνει γενικόν άφοπλισμό. Στα 1947 ;...

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΥΜΝΗ

Ο διάσημος Γάλλος θεατρικός συγγραφέας, ήσθποιός και σκηνοθέτης Σαρλ Γκιτρύ έδειχνε κάποτε στο φίλο του Ζωρζ Κολέν ένα πίνακα ζωγραφικής άνωμμου καλλιτέχνη του 11ου αιώνας, που παρουσιάζει την 'Αλήθεια να βγαίνει από ένα πηγάδι γυναική.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, είπε, γιατί ζωγραφίζουν πάντοτε την 'Αλήθεια γυμνή την στιγμή που οι άνθρωποι τη σκεπάζουν με τόσο ψεύματα!...

Η ΑΓΙΑ... ΣΤΕΡΑΙΝΑ

Στη Σοβιετική Ρωσία, οι στρατηγοί που διέπρεψαν κατά τον τελευταίο Πόλεμο δεν έγέμισαν μόνο το στήθος τους με παράσημα αλλά και τις τσέπες τους με χρυσά ρούβλια. 'Ετσι ο ηρωικός μυθός τους αθάει τις 5000 ρούβλια τον μήνα, ποσόν που αντίστοιχεί σε 200 τόσες, στεραίνες.

'Εκτός από αυτά, υπάρχουν στοατηνοί που έχουν σχηματίσει γερό κοιπόδεμα, γάρσι στο σύστημα των διαφόρων βραβείων και έπαινων για έδαοετικές ύπηρεσίες. 'Ετσι ύπολογίζεται ότι ο σταατηνός 'Ιλιούσκιν, Γισκόβιεφ και Ντοχτιάροφ έχουν συγκεντρώσει ο καθένας πάνω από 40.000 λίρες. Τι τα θέλετε! 'Η γοντεία του χρυσού δεν μπορεί να σβήση ούτε στη χώρα που διατυμπνίζει την ισότητα!...

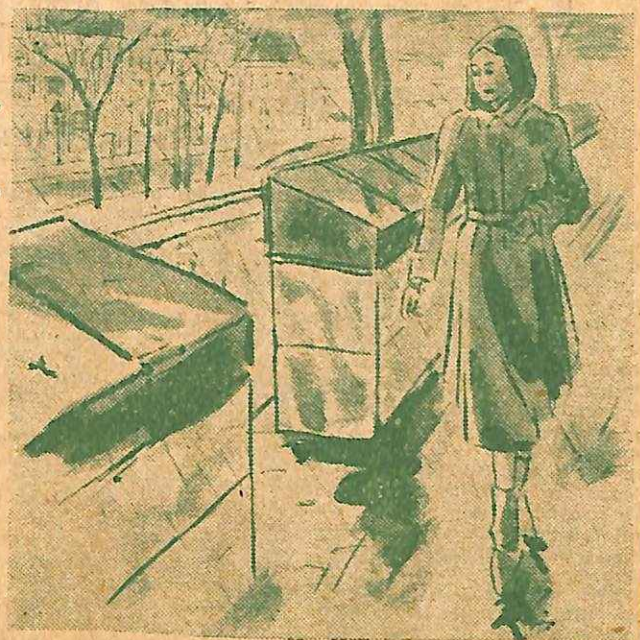
Λισοθηματικά διηγήματα

Μια ώρα... κι' η ζωή αλλάζει....

Του ΡΟΖΕ ΒΑΡΕΙΓ

Τελιγμένη στο αδιάβροχο της, με το κεφάλι κουκουλωμένο, βάδιζε βιαστική κάτω από τη δυνατή βροχή, αδιαφορώντας για τις λακούβες των πεζοδρομίων που είχαν γεμίσει λασπόνερα. Κι' ταζε κατ' είδειαν μπροστά της, με βλέμμα στυλωμένο, που έδινε την εντύπωση ότι παρκαλυοθούσε κάποιο άρατο πρόσωπο, που άπομακρυνόταν διαρκώς. Τα βλέφαρά της ήσαν κατακόκκινα, σαν βλέφαρα προσώπου που είχε κλάψει ολόκληρα μερόνυχτα. Τη στιγμή, όμως αυτή, κανένας δεν θα μπορούσε να πεί ότι οι σταγόνες που κυλούσαν στα μάγουλά της έπεφταν από τον ούρα νύ ή από τα μάτια της. Παρ' όλο το βιαστικό βάδισμά της, το πρόσωπό της δεν είχε καθόλου χρωματισθή. Μονάχα τα βαμμένα χείλη της ζούσαν στο προσωπάκι αυτό, το τόσο γλωμό.

Πού πήγαινε; Δεν φαινόταν να το ξαίρει ούτε αυτή η ίδια. Διέσχισε τους δρόμους σαν ύπνοβάτης. Μονάχα το ένστικτο της αϊτοσυντηρήσεως την προστάτευε από τα αυτοκίνητα. Και βάδιζε, βάδιζε άκατάπαυστα. Δισχίζοντας διαγωνίως την πλατεία Σαιν-Μισέλ, έφθασε στην όχθη του Σηκουάνα όπου συνέχισε τον δρόμο της χωρίς να δαδύνει το βήμα της. Γιατί μονάχα στην πεζοπορία εύσκε η 'Αγνή κάποια ψυχική άνακούφιση. Όποτε βρισκίτοσιν όπως έλεγε, «στις υποαυθήποτε καιρό, και βάδιζε γραμμική μπροστά της, περπατώντας με την κίνηση, να καταλυάτη την έσωτερική ταραχή της. Σήμερα περσσότερο από

να γίνη αιτία δυστυχήματος.

—Πώς;

—Διασκεδάσει, παίζοντας μ' ένα βαποράκι, στις στροφές του δρόμου... 'Αν μπορεί να πει κανείς θαύροι αυτό το σάπιο σανίδι!... Για κίττα το...

Και άσπάζοντας από τα χέρια του μικρού το καρδάκι, τώδεξε στη μνηστή του. Τότε μόνο η 'Αγνή πρόσεξε καλά το φτωχό αυτό παιδάκι. Ήταν ένα πιτσιρικά απ' αυτά που συναντά κανείς στους δρόμους των φτωχικών συνοικιών. 'Ενα δυστυχημένο πλάσματάκι του Πορσιού, απ' αυτά που ξαίρουν τις λέξεις αήλιος, «ποτάμια», «γρσάδα», μόνο από τα αναγνωστικά.

—Το καρδάκι μου!... Δίστε το καρδάκι μου, άρχισε να φωνάζει το παιδάκι, κι' άπλωνε τα άδύνατα γεράκια του για να το άδαση.

—'Ηταε καρδάκι; 'Οχι... Τρεψέ θλιβερό φελλό υποκαλλισό, ένωμνι μ' ένα συρματάκι... Με πύση λαχτάρα, όμως, το κακόμοιρο το παιδάκι έδαε το «καρδάκι» του στα βρομονέρι του δρόμου!...

—Μπερνός, πάμε, σε παρακαλώ να φύγουμε.

Γύρω τους είχε σχηματισθή ένα μικρό κύκλο περιέργων. Πιτσιρικά της γειτονίας, άδρες, γυναίκες... Η 'Αγνή άκουγε τις λαϊδώρες τους έδλεπε τα ένθροια τους πρόσωπα.

—Είμαι νεοππ' σ' έναν κύριο να βρίζε έτσι ένα φτωχό παιδί!...

—Φαίνεται ότι ο νεαρός δεν ξαίρει να οδηγεί καλά και!...

—'Όταν δεν ξαίρει να οδηγεί, καλύτερα να κάθεται στο σπίτι σου!...

—Δυστυχώς τώρα να καταλάβω τον κύριο αυτό, ότι δεν είναι εν τάξει!...

Κάποιος γυνόδες κύριος έαυόσκιε πάνω στο αυτοκίνητο.

—'Ελα, Μπερνός, σε παρακαλώ... Πάμε να φύγουμε!...

Τότε άκριβώς έκανε ο Μπερνός την πρόσυχνη έκεινη πράξη, που τον κατέδασε τόσο πολύ στην ήτλήμη της μνηστής του. Καθέε η 'Αγνή τον έπια

σε από το μπράτσο και τον τράβηξε έλαφρά προς το αυτοκίνητο εκείνος την άπάθησε άπτόμα και ρίχνοντας χάρη το «καρδάκι», τ' άπτήσε με θηριώδη μονία, σαν νάτανε κάτι ζωντανό!...

—Το παιδάκι ούρλιαξε: —Το καρδάκι μου!... Το καρδάκι μου!...

Αυτή κείνη τη μέρα, η 'Αγνή άρνήθηκε να ξαναδύ τον Μπερνός. Όρη νούσε τα όνειρά της που έσβησαν. Τι θέαμα της πρόσφερε αυτός ο νεός, που μέχρι τότε της φαίνονταν γεμάτος τρυφερότητα!... Γιατί ποτέ, μέσα στα δυο χρόνια που διαρκούσε η μνηστεια τους, δεν είχαν λογοφέρει για το παραμικρό. 'Η συμφωνία των χαρακτήρων τους φαίνονταν ιδεώδες. Και τώρα... Τι είχε συμβή; Δεν ήταν, λοιπόν, αλήθεια ότι συμφωνούσαν οι χαρακτήρες τους; Και ό έρωσ τους; Πλάνη κι' αυτό!... 'Η 'Αγνή αίσθανόταν κάτι άδείο μέσα της!...

Η βροχή δυνάμωσε άκόμα πιά πολύ. Η 'Αγνή αίσθανόταν να μαστιγώνεται το πρόσωπό της. 'Η άναυδή της είχε γίνει δυσκολή. Σταμάτησε κίτταζε το βολό ρεύμα του ποταμού και οι σκέψεις ξαναπάρσαν τον δρόμο τους.

Πόση ώρα έμεινε, στη στάση αυτή, άκίνητη, σαν μαομα ρωμηνή! Ούτε τώδερε. 'Όταν ξαπαήρε το δρόμο του σπιτιού της, η βροχή είχε σταματήσει. Και το βήμα της ήταν άνιλοφρό.

Είχε πιά πάρει τη μεγάλη άπόφαση και γι' αυτό βάδιζε άνακούφισμένη. Θά ξαναόχιζε μία ζωή κανονικά, έλευθερωμένη από κάθε δεσμό. Το δράδυ θα έστελνε στον Μπερνός ένα γράμμα, μαζί με τη βέρα, Θά τώλεγε την αλήθεια. 'Η λύση αυτή ήταν η πιά τιμία.

ΡΟΖΕ ΒΑΡΕΙΓ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

Ο μουσικός: — 'Όποτε παίζω αυτό το κομμάτι, το βίολί μου κλαίει άπαρηγόρητα!...

Τὸ θῦμα ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Ἀπὸ τότε ποὺ γνώρισα ἐ-
κείνο τὸ παιδί γίλις φορές ἐ-
σκέφτηκα πῶς προτιμώτερο
θὰ ἦταν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν
ὄνομα, καὶ πῶς πάντων
νὰ μὴν εἶχαν παρόνοια. Χρε-
ιάζεται γιὰ νὰ δένεσαι σειρά
μὲ τοὺς προγόνους σου, νὰ φαί-
νεσαι πῶς εἶσαι καὶ σὺ ἓνα
κομμάτι ἀπὸ τὴν ἴδια φαμίλια
νὰ κρατᾷς γραμμὴ τὸ σὸ καὶ
τὴ σειρά τους. Μὰ ὅταν αὐ-
τοὶ δὲ σὲ θέλουν; Ὅταν γίνε-
σαι κατὰ τὴν ἰδέα τους καὶ τὴ
γνώμη τῆς ἀνόητης κοινωνίας,
ἓνα σκάνδαλο, κι' ἓνα ἐμπόδιο
στὴ ζωὴ τους καὶ στὴν ὑπερη-
φάνεια τους καὶ λερώσεις τ' ὅ-
νομά τους τότε ἵ γίνεται!

Εἶνε τριάντα ὅσα χρόνια
ἀπὸ τότε, κι' ὅμως μούγε κά-
νει τέτοια ἐντύπωση, ποὺ τὸ θῦ-
μα ἀκόμη καὶ τώρα καὶ μὲ
πάνω ἢ ἴδια στενοχώρια ὅπως
καὶ τότε ποὺ τὸν ἀντίκρουσα
γιὰ πρώτη φορὰ νὰ στέκεται
μπροστά μου μὲ χαμηλωμένα
μάτια καὶ νὰ περᾷ τὴν ἀγω-
νία του.

Ἦταν καιμιά τριανταριά στὴ
γραμμὴ. Ὁ ἓνας μὲ φουστια-
νέλλα, ὁ ἄλλος μὲ βράκα τρι-
τος μὲ ποικιλία ζωστὴ τοὺς
λοῦκα καὶ σκουφάκι μαύρο. Ἦ-
σαν κι ὁ κούτσαρὸς μὲ τὴν πε-
ταλούδα στραβὰ βαλμένη
πάνω στὰ κατσαρά του, κι' ὁ
ἐργατικὸς μὲ τὸ μπρέστου, κι'
ὁ τσιπᾶνος μὲ τὸ ἄσπρο πόσι
του, κι' ὁ ἄλλος μὲ τὰ σκαρπὶ-
νια του ποὺ λαμποκοποῦσαν.
Κι' ἐκεῖνος ὁ ἐμπόλιος μὲ τὰ
μαύρα λασπωμένα πόδια. Ἀλ-
λοὶ ζωροὶ καὶ γελαστοὶ οἱ
περισσότεροι νοσταλγικοὶ καὶ
μελαγχολικοὶ, ἀρπανμένοι ἀπ'
τοὺς τόπους τῶν καὶ κουβου-
μένοι στὸ καινούριον περιβάλ-
λον τὸ ἀγνωστο, τὸ ἀπειλητι-
κὸ, τὸ ξένο μὲ τὴς συνηθει-
ες τους τὸ περιβάλλον ποὺ σοὺ
φωτίζει ὁμέριος πῶς δὲν ὑπο-
ρεῖς πᾶ νᾶσαι, ὅτι, ἥσουν,
ὅτι θὰ πετάξεις τὸ ἔγγραφο σου καὶ
θὰ μένης νοῦμερο! Χάος εἶνε,
ποὺ σὲ ἀρπάζει καὶ σὲ ὑπερ-
νίζει μὲ μῖα καὶ χάνεσαι. Ἡ
σὺλὴ τοῦ στρατῶνα, ἡ ὑπόψια
φαίνεται καθρεφτισμένη στὰ
μάτια τους, εἶνε τὸ μοναχό
τους ὅπλο γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν.

Μερικοὶ σὲ κυττάζουν ἐπίμο-
να, καθάρα, ἀφῶς μὲ θάρ-
ρος. Σοὺ λένε: «Ἐδῶ εἰμαι
θὰ τὰ περάσω ὅλα ἐξ ἐφάμας
τίποτα. Ἄλλοι, γαυροβλέποντες,
στραβοκυττάζουν, κι' ἀποφύ-
γουν τὴ ματιά σου. Καθρέφτες
ποὺ λαμποκοποῦν καθρέφτες
θαμποὶ καὶ θολωμένοι, καθ-
ρέφτες ποὺ προσπαθοῦν νὰ
σ' ἀπατήσουν.

Καθένας ἀρματωμένος μὲ
τὴν καχυποψία, μὲ τὴν ἀνῆση
μὲ τὸ «ὄχι» μὲ τὸ «δὲν ξέρω»,
τὸ μόνον ὅπλα τοῦ χωριᾶτη,
τοῦ ταπεινοῦ τοῦ ἀνιπεράσπι
στοῦ τοῦ μικροῦ καὶ ἰδύνατου.
Ποὺ φοβάται τὴν ἀπάτη, μὴν
τὸν ξεγελάσει μὴν τὸν μπλέ-
ξει καὶ σοὺ φανερώσει περισ-
σότερο ἀπ' ὅτι νουτίζει, πῶς
πρέπει νὰ πῇ.

Ἐνῶς ἔνας λέει τ' ὄνομά
του, τὴν πατρίδα του τὸ χωριό

του, τὴ δουλειά ἔκανε, ἂν ἔχει
πατέρα, ἀδέρφια, μάννα, ἂν
ἔχει γράμματα ἢ ὄχι. Ὁ σπι-
στής σκυμένος στὸ τραπέζι-
κι γράφει, γεμίζει τὸν κατά-
λογο.

Λίγο - λίγο ἡ γραμμὴ ἄρει
ἀνέι, ἀπ' τοὺς τριάντα μένον
εἰκοσι, δέκα μένον πέντε,
τρεις μένει ἓνας μοναχός, ὁ τε-
λειταῖος, σκυμένος, ζωρμέ-
νος μὲ τὰ μάτια κατω. Εἶχε α,
κούσει, ὅλα τὰ προηγουμένα,
καὶ εἶνε ἑτοίμος ν' ἀντικρύσει
κάποιο κίνδυνον ποὺ τοῦ θά-
ναι τὸν περὶ τοῦ κινδύνου πῶς
ἐρχεται ἀναπόφευκτα ποὺ δὲν
μπορεῖ νὰ τὸν ξεφύγει, ποὺ θὰ
ῶν τὸν ντυτὴν κατακέφα-
λα, σκληρὰ κίνδυνον ποὺ τοῖς
ἔχει πόσες φορές ἀπ' τὰ παι-
δικὰ του χρόνια, τὸν ἔδλεπε
μπροστά του πάντα καὶ ποὺ
νοῦναι πῶς καὶ τώρα ἐρχεται
ἐρχεται ἀμελίκτα.

Κι' ἀπὸ τρίτος ποὺ ἦταν
στὴ γραμμὴ, ξέφυγε κάθε φο-
ρά. Μέτραγε ὡς ἀνῆσυχον μά-
τι τοὺς προηγουμένους, ξεμ-
κραίνει, ὅσο μπορεῖ, κι' ἀνδράλ-
λει τὸ χτύπημα ποὺ πεοιμενεῖ,
ποὺ ἔχει πῶς τούρκαται μοι-
ραῖο. Σιγὰ - σιγὰ βρῖσκειται
στὸ τέλος μοναχὸς του. Τρι-
άντα ἄλλοι μαρτυροῦν, τουλά-
χιστον, ἔχουν φύγει. Δὲν θὰ τ'
ἀκούσουν. Μένω ἐγὼ μόνος, κι' ὁ
σπιστὴς οἱ μόνος ποὺ θὰ τ'
ἀκούσουν. Δὲ γίνεται ἄλλοι-
ως! Κι' ἀρχίζει, τὸ μαρτύριο.
Κιτρινίζει, χλωμαίνει, μου-
σκεύει στὸν ἰδρώτα. Γίνεται ἐ-
πειτα ξαφνικά κατακόκκινος.
Μασσὰ τὰ λόγια του σκαλίζει
σὸν ἀλόνον τὸ χῶμα μὲ τὰ
τασορυάκια του, μὲ πατημα-
σιές ἀπαχτες ἀνήσυχες ἀσυνε-
ῖες νευρικὲς ἀπλές, καὶ γέ-
ρια του τὰ στρίβει, καὶ στὸ
τέλος στοῖφει τὰ λιπυμένα μᾶ-
λα του κάτω - πάνω, στὸ μεγά-
λον οὐρανὸ, ὅπως τὰ στρέψε
κι' ἔκείνος ὁ ἄλλος στὸ Γολ-
γοθὰ Του. Στὴν ἐγκατάλει-
ψή του δὲ θὰ βρῇ τίποτ' ἄλλο
παρὰ νὰ ψιθυρίσει: «Παρελθόν
ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο».
Βρίσκει στὸ ὅρος τῶν Ἑ-
λαιῶν, τὴ μεγάλη φρικτὴ στιγ-
μὴ του.

Τὰ ἐρωτήματα πέφτουν σὰ
βροχὴ. Ἀποκρίνεται σ' ὅλα μὲ
φωνὴ ξεθυμασμένη ἐνῶ... θρόν-
οι ἰδρώτος πέφτουν ἀπ' ὄψω,
καὶ θρόμβοι σπυριῶν ἐγγυ-
ατροῦν ἀπ' τὴν καρδιά του,
καὶ στὴν τελευταία ἐρώτησι
ποὺ δέχτηκε σὰ μαντιοῖα:

— Τ' ὄνομα τοῦ πατέρα
σου...
— Δὲν ἔχω!
— Πέθανε!
— Δὲν ξέρω!
— ἔχεις μπόρα;
— Δὲν ξέρω!

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀκούει
πρωτύτερα στὴ σειρά του ἄλ-
λους ν' ἀριθμοῦν μὲ δακρυμέ-
να μάτια μάννα πατέρα, γω-
ριὸ καλὸν, κλονίζεται, ζαλι-
σμένος καὶ μὲ πίκρα χύνει δά-
κρυμα μὲ λυγμούς ἀπὸ πείσμα,
ἀπόγνωσι καὶ ἀπελπίσιν. Κι' ὁ
τίμιος ἐκείνος χωριάτης καὶ
κόλιν στρατιώτης ἑτοίμος νὰ
χύσῃ τὸ αἷμα του τὸ μούτζω

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνεχίσθη ἡ ἐξέτασις
τῶν 20 ὑποψηφίων τῆς ἑκτῆς σειράς μὲ τὸν ἴδιον
δε ρυθμὸν δὲ συνεχίσθη ἡ ἐξέτασις καὶ τῶν λοιπῶν
ὑποψηφίων. Τὴν Τετάρτην 19 Μαρτίου προσήλθον καὶ
ἐξετάσθησαν οἱ κάτωθι: Φαῖδρα Συμεωνογλου, Ρένα
Γαλαξίου, Βιὴ Σταθίου, Ἰω. Σενδηγιάννης, Παν.
Πρόντζας, Γεώργ. Μαρῆλος, Βασ. Δαφνίδης, Χρ. Χα-
βούρ, Νάσος Παῖδας, Νέρα Μπαρτζάλη, Σόνια Κωστο-
πούλου, Στέλλα Λιθέρη, Ἰω. Μπέλλας, Αντ. Βιδάλης,
Αργ. Γεωργιόπουλος, Κυριακὴ Γεωργίου, Λύς. Καρυδ-
νης, Καλλ. Κενταρίδης.

Ἰδὺν ἡ σειρά μὲ τὴν ὁποίαν δὲ προσέλθουν οἱ ἐπὶ-
μενοι ὑποψήφιοι καὶ καὶ ἡμέραι προσελθούσας τῶν.
Ὁ διαγωνισμὸς διεξάγεται εἰς τοὺς ραδιοφωνικοὺς θα-
λαμους τοῦ Σαππείου ἀπὸ τὰς 3-5 μ.μ.:

Τὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ 2 Ἀπριλίου:

121. ΙΩΑΝ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ	134. Ε. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΙΩΤΟΥ
122. ΒΑΣ. ΧΩΡΑΦΙΟΥ	135. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ ΚΑΡΑΣ
123. ΕΛΕΥΘ. ΣΚΑΡΙΩΤΗ	136. ΤΑΚΗΣ ΔΟΥΚΑΚΟΣ
124. ΜΑΡ. ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ	137. ΝΟΡΑ ΘΗΒΑΙΟΥ
125. ΝΙΝΑ ΛΙΝΑΡΔΟΥ	138. ΕΥΣΤΡ. ΖΑΧΑΡΙΟΥ
126. ΜΑΝΤΙΝΑ ΤΣΟΥΚΑΛΑ	139. ΔΗΜ. ΦΕΡΟΥΤΗΣ
127. ΑΝΔΡ. ΣΑΓΚΙΩΤΗΣ	140. ΜΑΙΡΗ ΜΑΝΙΑΤΟΥ
128. ΑΛΙΚΗ ΓΩΓΟΥ	141. ΕΛΛΗ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ
129. Κ. ΠΟΛΥΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ	142. ΤΟΥΛΑ ΣΑΜΑΝΤΑ
130. Χ. ΚΟΥΦΙΔΑΚΗΣ	143. ΜΑΡ. ΑΛΕΦΡΑΓΚΗ
131. ΕΛΕΝΗ ΜΑΛΑΜΑΤΑ	144. ΔΗΜ. ΨΥΧΑΣ
132. ΝΑΝΑ ΜΠΟΤΟΥ	145. ΣΙΑ ΒΙΟΠΟΥΛΟΥ
133. ΕΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ	146. ΑΛΙΚΗ ΔΑΣΚΟΥΛΗ

Τὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ 9 Ἀπριλίου:

147. ΓΕΩΡ. ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΗΣ	160. ΑΝΑΣΤ. ΜΑΡΚΟΥ
148. Κ.Κ. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΥ	161. ΔΗΜ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ
149. ΝΕΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ	162. ΝΕΝΑ ΝΕΖΕΡ
150. ΖΩΖΩ ΤΖΕΡΜΠΗ	163. ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΝΑΚΗ
151. ΕΛΛΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	164. ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΟΣ
152. ΖΗΣΗΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ	165. ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΦΥΡΗ
153. ΙΩ. ΜΑΡΚΑΤΟΣ	166. Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ
154. ΑΣ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ	167. ΑΛΕΞ. ΝΙΚΟΛΣ
155. ΝΕΦ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ	168. ΣΟΥΛΙΑ Ε. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗ
156. ΝΑΣΙΑ ΠΕΤΑΛΙΔΟΥ	169. ΜΑΙΡΗ ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗ
157. Θ. ΣΚΑΡΦΙΓΚΑΣ	170. ΝΤΟΡΑ ΙΩΣΗΦ
158. ΓΕΩΡ. ΟΡΙΑΝΟΣ	171. ΜΙΡΑΝΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ
159. ΒΑΣ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ	172. ΑΛ. ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Διὰ τοὺς ὑποψηφίους τῶν πλεόν μακρινῶν ἐπορχίων, ὁ-
πως ἡ ΑΘΗΝΟΥΛΑ ΖΑΛΑΜΗΤΣΟΥ (Καστοριά, Δυτ. Μα-
κεδονίας), ὁ ΓΕΩΡΓ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ (Θεσσαλονίκη), ΣΟΥ-
ΛΑ ΝΤΟΥΦΑ (Πύργος Ἡλείας), ΜΑΡΙΑ ΔΕΝΑΞΑ (Σύρος),
ΣΟΦ. ΓΑΛΑΝΟΣ (Ναύπακτος), ΓΕΩΡ. ΠΙΕΡΡΑΚΑΚΗΣ
(Ἀρεόπολις Λακωνίας) καὶ ΜΑΡΙΚΑ ΜΙΣΕΤΖΗ (Χίος), θὰ
ληφθῇ ἰδιαίτερον μέτρον ἐν τῇ παρόδῳ τῆς Διαγωνισμοῦ,
καθ' ὅσον δὲν πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὰ ὑπερόγκω ἐξόδα
καὶ τὰ ταλαιπωρία ἐνὸς ταξιδίου μέχρις Ἀθηνῶν ὑπὸ τὰς
σημερινὰς συνθήκας.

ΣΗΜ.—Οἱ μετέχοντες εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ «ΕΔΩ
ΑΘΗΝΑΙ» λαμβάνουν ἐπιστολάς, δι' ὧν καλεῖνται νὰ προσέλ-
θουν εἰς ἓν θέατρον δι' ὑπόθεσιν ἡ ὁποία τοὺς ἐνδιαφέρει». Ἐκ
τῆς Διευθύνσεως τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» δηλοῦται κατηγορη-
ματικῶς ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Φωνητικῶν Ταλέντων τοῦ
Περιοδικοῦ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ οἰονδήποτε παρεμφερή
ἐνέργειαν τῶν δύο ἰδιωτῶν ποὺ ὑπογράφουν τὰς προσκλησεις.
Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀναγκάζομεθα νὰ δημοσιεύωμεν ἐφε-
ξὺς τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων, χωρὶς τὰς διευθύνσεις τῶν,
ὥστε νὰ πούσῃ ἡ ἐκμετάλλευσίς καὶ εἰς βάρος τοῦ Περιο-
δικοῦ καὶ εἰς βάρος τῶν ὑποψηφίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Σ ο φ κ λ ἡ ν Γ α λ α ν ὄ ν (Ναύπακτον): Ἐάν δὲν δυσ-
κολέσασθ, ἡμπορεῖτε νὰ προσέλθετε ποδὲς ἐξέτασιν ἡ τὴν 9ην
ἡ τὴν 16ην Ἀπριλίου. Δὲν ὑπάρχει ἀπὸ μέρους μας καμμία
δυσκολία.

ρωμένο κατὰ τὴν ἰδέα τοῦ ἁ-
νόητου κόσμου ἀποκαλύπτει
κε σκυφτός, μὲ κατεβαστὸ κε-
φάλι, ἑτοίμος ν' ἀκούσῃ ἀπὸ
κάθε στόμα βλακὸς καὶ πολλοῦ
ἀνθρώπου, σκληρὰ λόγια.

Καὶ φεύγει καὶ τρυπώνει
σὸν κινητὸν ἀγρίμῳ μα-

κρὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ μέ-
σα στὴν ἔρημν γυναικὴ τῆς μα-
τωμένης ψυχῆς του θὰ συλλο-
γιέται:

— Ποῦ δὲν βρίσκονται τὰ
χα τὰ δύο τετράτοια ποὺ πλη-
ρύνει αὐτὸς σήμερον.

«...Διαόλου κάλτσα!!»

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΒΑΣΙΛΗ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗ

Πρόσωπα:

ΑΛΙΚΗ, ΚΩΣΤΗΣ...

(Βράδυ ἀργά. Τὸ ἀντράγυνον
μόλις ἔχει γυρίσει ἀπ' τὸ σι-
νεμά κι' ἐτοιμάζεται νὰ κοιμη-
θῇ).

ΑΛΙΚΗ: (ποὺ δὲν ἔχει πά-
ψει ὅλη τὴν ὥρα νὰ λῆν γιὰ τὸ
φίλι)... Τὴ θάυμα... ποὺ ἦτα-
νε!... Τὴ θάυμα!...

ΚΩΣΤΗΣ: (ποὺ ψάχνει νὰ
βρῇ κάτι μονολογεῖ)... Τὴ ἔ-
γινε αὐτὸ τὸ κρεαστάρι — νὰ
πάρῃ ἡ εὐχὴ — νὰ βάλω τὰ
ροῦχα μου.

ΑΛΙΚΗ: (τὸ ἴδιο)... Τὴ ἄ-
γάπη!... Τὴ θάυμα!... Δὲ
συμφωνεῖς κι' ἐσύ Κωστή μου;
ΚΩΣΤΗΣ: (ἀφηρημένα)...
Γιὰ ποῖο πράμα;... (ἀμέ-
σως, γιὰ τὸ κρεαστάρι). Να-
το, τὸ βράκα!... Κύτταξε
ποὺ πῆγε καὶ χύθηκε τὸ ἀφι-
λότιμο!

ΑΛΙΚΗ:...Γιὰ τὸν Σάβλ!
...Τὴ θάυμα... ποὺ ἦταν!
...Τὴ θάυμα... ποὺ ἦταν!
...Τὴ θάυμα... ποὺ ἦταν!

ΚΩΣΤΗΣ: (γιὰ νὰ πῇ κά-
τι)... Πραγματικά... Λιγὰ
κι ψεύτικος δηλαδὴ.

ΑΛΙΚΗ: Γιατί ψεύτικος πα-
ρακαλῶ;

ΚΩΣΤΗΣ:... Πῶς νὰ σοὺ
πῶ, δὲ μὴ πῶς...

ΑΛΙΚΗ:... Ἀ, δὲν ἔχεις
διδόου δίκην, ἐγὼ εἰμαι κατα-
γοητευμένη μαζί του.

ΚΩΣΤΗΣ: (καὶ πάλι γιὰ
νὰ πῇ κάτι)... Μπράβο, νά-
σαι!!... (ἀμέσως)...

ΑΛΙΚΗ: (τὸ σκοπὸ τῆς αὐ-
τῆς)... Μὴ μοῦ πῇς! Μεγάλος
τεχνίτης!... Ἐκεῖ μάλιστα,
στὴν ἄρχη, ποὺ πρωτοδελέπει
τὴν γκουβερνάντα, τὴ ἀπαλότη-
τα ποὺ ἔχει ἡ ματιά του! Εἶνε
ἐν γλυκὸ μεθύσι καὶ τὸ πρόσω-
ποῦ τοῦ πῶς λάμπει παράξε-
να!

ΚΩΣΤΗΣ: Δὲ βουρῆσαι ὅ-
λα «κατὰ παραγγελίαν» Ἀ-
λίκη μου!... Ποῦ εἶσαι εἰς
... κέρατο βερνικωμένο ὑπο-
ρεῖ νᾶναι στὴν πραγματικότη-
τα!... Τὴ ψέματά;

ΑΛΙΚΗ:... Βέβαια, κρί-
νεις φαίνεται ἀπ' τὸν... ἔαν
τὸ σου σὰ δὲ ν' ἀπέσαι!

ΚΩΣΤΗΣ: Ἀλίκη μου, τὴ
ἐπαθεῖς χρυσή μου!

ΑΛΙΚΗ: Τὴ νὰ πᾶς, ποὺ
οὔτε σὺ μὴ ποὺ... δαχτυ-
λάκι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτά-
σῃς εἰς!

ΚΩΣΤΗΣ: (καλὸδολα)...
Καλὰ δὲν τὸν εἶδαν, μὰ σὲ
καλὸ σου! — Πάει κι' αὐτὴ ἡ
μέρα, δόξα σο, ὁ Θεὸς ἄς πέ-
σουμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε.

ΑΛΙΚΗ:... Ἐπειτα, κείνη
ἡ σκηνὴ ποὺ... πνίγει τὴ γυ-
ναῖκα τοῦ δὲ σοῦ ἀρεῖς!

ΚΩΣΤΗΣ: (ἀμέσως)... Ἀ,
μάλιστα αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἦταν
ὡραία!... Τέτοιες γυναῖκες
θέλουν πνίξιμο!

ΑΛΙΚΗ:... καὶ μετὰ ποὺ
παίρνει τὸ δηλητήριον κι' αὐτὸ
κοιτᾷ καὶ πᾶει ἡ ἄλλη νὰ τὸν
βρῇ.

ΚΩΣΤΗΣ: (τὴ διακόπτει).
... Σαχαμάρες!... Αὐτὲς εἰ-
νε σαχαμάρες!

ΑΛΙΚΗ: Κωστή, πῶς μιλάς
ἐτοί!... Τ' ἤθελες νὰ κἀν ὁ
ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἀναγκάστηκε

νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του,
δὲν μποροῦσε νὰ τελειώσῃ ἄλ-
λοιῶς, ἔπρεπε.

ΚΩΣΤΗΣ: (τὴ διακόπτει
πάλι συμπληρώνοντας κάπως
νευρικάσμενος)... νὰ πᾶσιν τὴν
ἄλλη, νὰ ζήσῃ καὶ νὰ βασιλε-
ψῇ! — Ἄντε, κλείνουν τὰ
μάτια μου, καλὴ νύκτα!...

ΑΛΙΚΗ: (μὲ ὄψω)... Αὐ-
τὸ λοιπὸν εἶνε τὸ παράνο-
νον μαζί σου!... Ὅλα τὰ
πράγματα τὰ παίρνεις πάντο-
τε... ἔωπτεσα, δίνεις ἀμέσως
ἓνα εὐκολο «τέλος» καὶ ποτὲ
σοῦ δὲ νοστήκες νὰ συζητή-
σῃς μὲ τὴ γυναῖκα σου — μὲ
τὴ γυναῖκα σου Κωστή, μὲ
ποῖον ἄλλον; — αὐτὲς τίς...

ΚΩΣΤΗΣ: (μὲ χασμουρή-
τό)... Καλὰ κι' ἄγρια αὐτὰ
ποὺ λὲς θὰ προσπαθῶ ἄλλη
φορὰ, ἄλλὰ ἐγὼ ἔχω αὐριο
γραφεῖο καὶ πρέπει νὰ ἐπινη-
σω στίς ἐσθ... Ἐξ ἄλλου
τάπαμε τὴν ὥρα, πάλι τὰ ἰ-
δαν θὰ λέμε!...

ΑΛΙΚΗ:... Γιατί; Σὲ πει-
ράζει;... Μήπως... ζηλεύ-
εις;

ΚΩΣΤΗΣ:... Δὲν εἶσαι στὰ
καλὰ σου!... (κάπως ἀπότο-
μα)... Καληνύκτα - καληνύ-
χτα!

ΑΛΙΚΗ:... Μμμ, ὥραϊος
τρόπος!... — Εἶδες ὅμως ὁ
... Μπουαγιέ μὲ τὴ ψυχικὴ δύ-
ναμι καὶ θάρρος ἀντιμετωπίζει
ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασιν;...

ΚΩΣΤΗΣ: (κοφτὰ)... Εἴ-
δα - εἶδα!... Νὰ τὸν χαίρε-
σαι!! (νευρικάσμενος, μόνος
του)... Ἐγὼ ὅμως νὰ δοῦμε
πῶς... θ' ἀντιμετωπίσω τὴ
δικιά σου κατάστασιν!

ΑΛΙΚΗ:... Καὶ κεῖ ποὺ ξε-
ψάγα, τί σοῦλεγε;...

ΚΩΣΤΗΣ: (κοφτὰ)... Μοῦ
λεγε - μούλεγε!! (ποὺ νευρι-
σμένος, μόνος του)... Τέλει-
νε πιά κοντεύεις νὰ μὲ... ξε-
ψυχήσῃς καὶ μένα!...

ΑΛΙΚΗ:... Τὴ κρίμα ὅμως
νὰ πεθάνῃ!

ΚΩΣΤΗΣ: (μὲ σφαιρμένα
δόντια)... Ἐ βέβαια ὁ φου-
καρὸς, νὸ παιδί... (πολὺ
νευρικάσμενος, μόνος του)... Ἀ-
υάν!! Μὲ πέθανες... ἐπὶ τέ-
λους!!

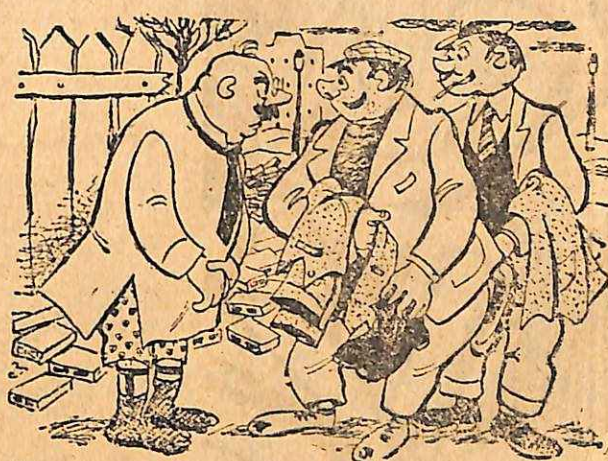
ΑΛΙΚΗ: (χωρὶς σκοπὸ νὰ
σταματήσῃ)... Ἀλίκη Κω-
στή, πόσο θάβαρα ἔσονται καὶ
σὺ σὰν τὸν... Σάβλ!

ΚΩΣΤΗΣ: (ἔξω φρενῶν,
ἐνῶ ξεπετάγεται ἀπ' τὸ κρεβ-
δάτι του)... Ἀκό! Φτάνει πιά,
δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ, ἔν ὑποφέ-
ρεσαι ἄλλο!... Πᾶν νὰ κοι-
μηθῶ μέσα!

ΑΛΙΚΗ: (ποῦ μινε μόνον
τῆς μὲ μεγάλῃ χαρᾷ)... Ἐ-
κτακτὰ!... Ἐκτακτὰ! (τρέ-
χει καὶ παίρνει ἀπὸ τὸ πλῆθυν-
μα ἄσπρη, στὸ ἀκουστικό)...
Αλίκη μου εἰς!... Τὴ σοῦλε-
γα στὸ σινεμά πρὶν γυρίσῃς
μὲ κι' ἐσύ δὲ μὲ πιστεύεις;...
Μάθε λοιπὸν, πῶς τὰ κατὰ-
σα, νὰ κἀν τὸν Κωστή!... Βα-
πόρι μὲ τὸν... Μπουαγιέ κι'
αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοιμᾶται μέσα
στὸ χῶλλ!... Τὸ κέρδιον τὸ
στοιχίωμα ποὺ βάλανε κι' αὐ-
ριο περιμένω νὰ σοῦ φέρῃς,
τὸ κοῦτὲ μὲ τίς σοκολάττες!!

ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

Ξένο χιούμορ

Μὲ τοὺς νέους φόρους στὴ Γαλλία.
Οἱ λωποδύτες: — Καλλιτέρα νὰ σᾶς τὰ πάρουμ: εἰεῖς,
κύριε, παρὰ οἱ φοροεισπράκτορες!...

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΟΥ 1947

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙ

Του ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

βαθύπλουτος ζωντοχόας και είπε με τόνο επίσημο:
— Ο Θεός δε είναι μαζί σας. Έλεεν!... Τό να φέρει κανείς είναι σαν να πεθαίνει λίγο. Έγραψε κάποιος ποιητής. Αν είχε ταξιδέψει, όμως, με σωφρό σαν τον Τζίμμου, θα έγραφε ασφαλώς, ότι το να φεύγει κανείς είναι σαν να πεθαίνει πολύ!...
— Έλεεν, μη διστάτε προσοχή στα λόγια ενός δυστυχισμένου που τον βασανίζει η ζήλια! είπε ο Τζίμμου και τη βοήθησε ν' ανέβη στο αυτοκίνητο.

Μόλις το αυτοκίνητο απομακρύνθηκε, ο Ρομπέρ ανέθηκε στο δικό του κι' έδωσε μπρος τη μηχανή. Είχε σκοπό να τραβήξει γραμμή για το σπίτι του. Αισθανόταν μεγάλη κόπωση και άρετη ζάλη.
— Τι ζήτη!... ψιθύρισε, αφού προχώρησε κάμποσο... κι' έκανε να βγάλει το μαντλάκι του, να ακουσίση των ιδρώτα του προσώπου του.

Την ίδια, όμως, στιγμή είδε στα πόδια του ένα μικρό άσπρο χαρτί. Με μια μηχανική κίνηση το πήρε και...
— Τι είναι αυτό; ψιθύρισε με άποια. Αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει καλά. Σταμάτησε μπροστά σ' ένα μεγάλο φωτογραφικό κατάστημα και κατέθηκε να περιεργασθαι καλύτερα το παραδοξό ευήμα του, κάτω από τα ηλεκτρικά φώτα. Ήταν μία μικρή φωτογραφία νέας γυναίκας με μεγάλα γαλανιά ματιά, πλούσιων κοσμημάτων και μελαγχολική έκφραση. Στο πίσω μέρος ήταν γραμμένο με μολύβι ο αριθμός τηλεφώνου 1271...
— Πώς βρέθηκε αυτή η φωτογραφία στο αμάξι μου; αναρωτήθηκε γεμάτος έκπληξη ο Ρομπέρ.

Ξανακίτταξε τη φωτογραφία της άγνωστης. Τα μάτια της τον ταξίδευαν. Το βλέμμα της έπρόσβλε κάποιον βαθειά από γοήτευση.

— Να είναι άραγε το νούμερο του δικού της τηλεφώνου ή να σημείωσε τυχαίως τον αριθμό κάποιου άλλου; συλλογίσθηκε.

— Έξαφνα χαμογέλασε.
— Κάποια φάσμα του Τζίμμου θα είναι!... Βάζω στοιχήματα!...

Και παύοντας την απόφασή του υπήκουε σ' ένα υπάκο και διευθύνθηκε προς το τηλέφωνο, όπου σχημάτισε τον αριθμό 1271.

— Άλλο!... απάντησε κάποια φωνή νυσταγμένη.

— Με συγχωρήτε, αλλά πρόκειται για μια φωτογραφία πού...

— Α!... Κατάλαβα. Περιμένετε μια στιγμή, παρακαλώ.

Τρία λεπτά αργότερα, ακούσθηκε μία μελωδική γυναικεία φωνή, που μιλούσε άσχημα αγγλικά:

— Είσαδε μήπως ο κάτοχος της "Οκλαντ" που ήταν σταματημένη άποψη μπροστά στο "Ρέννυμνεντ";

— Ω! Έκανε ο Ρομπέρ. Όστε δεν έπεσε τυχαίως η φωτογραφία μέσα στο αμάξι μου!...

— Και ναί και όχι!... Τό ρέξιμο της φωτογραφίας μου σ' ένα αυτοκίνητο σ' αματιμμένο στην πλαζ δεν ήταν τυχαίο. Τυχαίο, όμως, ήταν να τη βλώ στο δικό σας αυτοκίνητο και όχι σε άλλου!...

Ο Ρομπέρ έκανε ένα μορφοσμό.

— Ακούστε, δεσποινίς. Έξακολουθώ να

μη καταλαβαίνω... Πού θέλετε να καταλήξετε;

— Στο χειρότερο.

— Δηλαδή;

— Η άγνωστη συνομιλήτοια δίστασε για μια στιγμή. Ύστερα, όμως, είπε με κάποια τραχύτητα στη φωνή της:

— Θα θέλατε να γίνετε κύριος και του πρωτοτύπου της φωτογραφίας;

Ο Ρομπέρ Άντριε έμεινε άναυδος. Η άγνωστη επέμενε στην ερώτησή της.

— Ναί ή όχι;

— Μά, έκανε ο νέος, που τάχε χάσει κυριολεκτικά.

— Ναί ή όχι; ρώτησε για δεύτερη φορά η άγνωστη, με ολοφάνερη ανυπομονησία.

— Δεν... δεν μπορώ να σας πώ τίποτε, δεσποινίς... Καταλαβαίνετε βέβαια...

Πού θα μπορούσα να σας δώ; Θέλετε να φάμε αύριο το μεσημέρι μαζί;

— Σύμφωνα. Πού;

Ο νέος δίστασε. Η έκκληση ενός ρεστοράν είναι πολύ δύσκολη, όταν πρόκειται να συνοδεύσει κανείς μία γυναίκα, που δεν την είδε άλλη φορά. Πώς είναι ντυμένη, τι τρόπους έχει...

— Θα συναντηθούμε στο μπάρ «Μάζε-στικ», στ' έδωκα παρά τέταρτο, δεσποινίς.

— Και πώς θα σας αναγνωρίσω;

— Δεν με ξέρετε;

— Όχι!

— Να ρωτήσετε ένα γκαρσόνι ποιός είναι ο Ρομπέρ Άντριε.

Η μελωδική φωνή έγκατέλεψε τα άπαιστα αγγλικά της.

— Δεν ήξερα ότι είσαδε Γάλλος!...

Ο Ρομπέρ που την είχε πάρει για Ρωσίδα, ρώτησε:

— Είσαδε, λοιπόν, και σεις Γαλλίδα;

— Όχι, Έλβετίς. Τό όνομά μου είναι Μάγδα Βίτσερ. Καλή νύχτα κύριε Άντριε. Αύριο στο «Μάζεστικ».

...

Ετεκόταν μπροστά στο τραπέζακι, αλύγιστη και σιωπηλή. Με τό έμπερο βλέμμα του, ο Ρομπέρ πρόσεξε τη λιγερή της σιλουέττα, τό κομψό της ταγίερ, τό φινέτα του προσώπου της. Διπλώσε την εφημερίδα του και σηκώθηκε. Ικανοποιημένος από την πρώτη εντύπωση.

— Θέλετε να φάμε στο «Ανατολή και Δύση»; ρώτησε.

— Όπου θέλετε σεις, κύριε Άντριε. Είμαι στις διαταγές σας!...

— Εκείνος διαμαρτυρήθηκε, χαμογελώντας:

— Στις διαταγές μου; Μά, αυτό είναι ύπεροχο! Θέλετε να πιούμε κάτι, προτού φύγουμε;

Η νέα δέχθηκε με αδιαφορία και κάθισε απέναντί του. Τό πρόσωπό της φαινόταν πιο δροσερό, πιο μενιτικό από ό,τι έδειχνε η φωτογραφία. Η θλιμμένη όμως, έκφραση ήταν η ίδια. Όσο για τα μάτια της, αυτά είχαν μία λάμψη άφιστη, πράγμα που έκανε τον Ρομπέρ να νομίσσει ότι είχε περτέ.

— Και τώρα, κοπέλλα μου, της είπε, όσο μπορούσε πιο ευγενικά έμπιστευθήτε μου τον λόγο της παράξενης διαγωγής σας. Ποιά είσαδε; Από πού έρχεσθε;

— Ανακρίνετε πάντοτε τις γυναίκες που πρόκειται ν' αγοράσετε;

— Αφήστε τ' άστεία, Μάγδα!

— Μά, δεν άσπείριμαι καθόλου. Άσπεί ευθήκατε ποτέ σεις, έχοντας τσείς μέρες

άδειο τό στομάχι σας;
Τό άπεριτίφ της είχε κοκκινίσει τα μάγουλα. Ο Ρομπέρ νόμισε ότι άρχισε να διακρίνει τό ίχνος του δράματος.
— Άς προγευματίσουμε έδώ, είπε. Πά με άλλη φορά στο «Ανατολή και Δύση».
Μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα τό τραπέζι γέμισε με όρντέδρ, ενώ στο μετρώ ο Ρομπέρ κανόνιζε τό μενού με τον μάτρ ντ' ότέλ.
— Έχω φοβερή πείνα!... είπε, για να μη την κάνη να ντρέπεται.
...

Ετρωγε άμίλητη, σκυθρωπή, ριχνώντας του πότε - πότε φευγαλέα βλέμματα γεμάτα δυσπιστία. Έκείνος πάλι την παρακολουθούσε με τρώπο. Ποτέ του δεν είχε συναντήσει τόσο παράξενη γυναίκα...
Με τον καφέ, τό πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα έλαφρό χαμόγελο.
— Τι κάνετε στη ζωή; τον ρώτησε.
— Είμαι πράκτωρ των «Μεσσαζερία», σ' όλα τα λιμάνια της Μαλασίας.
— Έγώ είμαι ένα κουρέλι... είπε κείνη άπλά.

Ο Ρομπέρ της πήρε τό χέρι.

— Θέλετε πριν από κάθε άλλο πράγμα, να με θεωρήσετε για φίλο σας;

Η Μάγδα Βίτσερ εκάγχασε.

— Οι άδρες δεν παραλείπουν ποτέ να μάς προτείνουν τή φιλική τους, με άπώτερων σκοπό να επ'όλυν καλλίτερα την έπιθυμία τους.

— Έχετε άδικο να μιλάτε με γενικό-τύτες Μάγδα. Έμπιστευθήτε μου τό μυστικό σας καί.

— Δεν τό βρσκα και άτοπο να ίκανοποιήσω την περιέργειά σας, είπε η νέα.

— Έξ άλλου θ' άπυγοηθεθτε αν περιμένετε έσα ρετικά πράγματα. Η ιστορία μου είναι πολύ κοινή. Είμαι όρφανή από γονείς. Ζούσα στη Γενεύη με τον βείο μου, ένα γέρο έγωιστή και πολύ άσχητόν. Μόλις ένηλικιώθηκα - τον περασμένο χρόνο - πήρα στα χείρα μου την πατρική κληρονομιά κι' άρχισα να ταξιδεύω από χώρα σε χώρα. Ύστερα από λίγους μήνες έμεινα άπένταρη. Ο... μου έμειναν άκομα μερικά χρήματα, ούχί Σιγκαπούρη προς πάσσα να βρώ δουλειά. Με προσέλαβε κάποιος για γραμματέα του και μ' έφερε ως έδώ... Ο άνδρωπος, όμως, αυτός ήθελε μία γραμματέα για να του ίκανοποιή όλες τις έπιθυμίες... Τόν άφησα, χτυπώντας την πόρτα στα μούτρα του, κι από τότε... Χθες βράδυ ή πείνα μου έρεξε ζάλη.

Βρισκόμουν στην πλαζ και δεν ήξερα τί να προτιμήσω: τη θάλασσα ή τό ποτόμ!... Κάθως περνούσα έξω από τό «Ρέννυμνεντ» άκούσα τους ήχους της τζάζ...

Ο κόσμος έχόρευε, έπιανε, έτρωγε, γελούσε... Κι' ενώ έτοιμα ζόμωνα να ακοταθώ... Σαφώς μ' έπιασε μία δειλία... Έγραφα τό νούμερο του τηλεφώνου μου σε μία φωτογραφία μου και την έρριξα στην τύχη, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Ήταν σαν να ανέθετα την τύχη μου στα χείρα της Θείας Πρόνοιας...

... Σαν ναβέλα ν' άποφασίση αυτή για μένα.

Αδείασε τό ποτήρι με τό τσέρου και προσπάθησε να χελάση.

— Νά, άναπιτέ μου, πώς έγινате ο άνθρωπος της Θείας Πρόνοιας.

— Ξαίρω ότι δεν τό πιστεύετε αυτό που λέτε, Μάγδα. Έγώ, όμως, έννοώ να έκτελέσω τό καθήκον μου. Και για ν' άρχίσουμε, θα μού κάνετε τη χάρη να δεχθήτε, χωρίς άνόητη ντροπή, μία χρηματική ένίσχυση. Εκείνο που ζητώ ιδιαίτερα από σας είναι να μη σπανισθήτε, ούτε για μία στιγμή, ότι σας βοηθά από ταπεινό υπολογισμό.

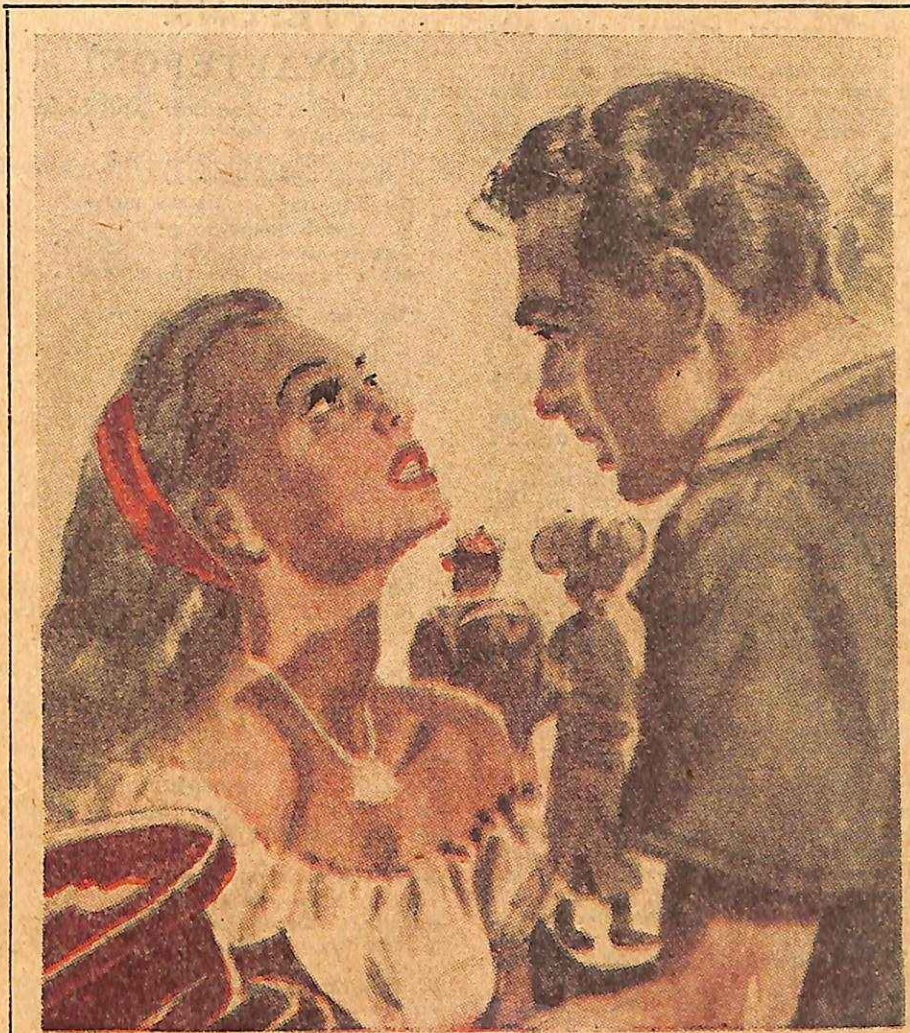
Η νέα έφερε τό χέρι της στο μέτωπο και κύτταξε τον Ρομπέρ σκεπτική.

— Έχω την έντύπωση ότι ληθαίνω άπο μίαν άδωσσα ψιθύρισε. Είσαδε τόσο διαφορετικός από τους άλλους...

— Πού μένετε; ρώτησε ο Ρομπέρ.

— Σ' ένα μικρό ξενοδοχείο στην Τζούλια. Στ' αριθμό 29.

— Γνωρίζω μία πολύ καλή πανσιόν κοντά στο «Ιδρυμα Σαίιν». Ξαφέ, θα κυτ

τάξω αν έχουν διαθέσιμο δωμάτιο.
Η Μάγδα Βίτσερ συλλογίστηκε.
— Ακούστε, κύριε Άντριε...
— Νά με λέτε Ρομπέρ...
— Ακούστε Ρομπέρ ή φίλη σας μου ξαναδίνει αυτοπεποίθηση. Ωστόσο δεν δέχομαι την προσφορά σας, παρά μόνο αν δεχθήτε τη συμφωνία που θα σας προτείνω. Μέχρι τώρα ή υπερφάνεια μου δεν μ' άφινε να γράφω στον βείο μου, ξαίρω ότι ο θείαμός του θα μ' άκωνίσση πολύ και θαρρώ πως τον άκούω από τώρα να λέη: «Ξεμυαλισμένη, σαν τη μητέρα σου και σύ!...». Σήμερα όμως, τί άσία έχει ή υπερφάνεια μου; Θα στείλω άμέσως ένα τηλεγράφημα στον βείο μου για να τού ζητήσω χρήματα κι' έτσι, έλπίζω να σας έπιστρέψω τό χρέος μου. Μαύ έπιτρέπετε να χρησιμοποιήσω τη διεύθυνσή σας για την άπάντησή; Έτσι θα τη λάδω πιο σίγουρα.

Τίποτα πιά δεν έμεινε από την αρχάρια τυχοδιώκτηρα που είχε άκούσει ο Ρομπέρ στο τηλέφωνο. Μπροστά του είχε τώρα μία γλυκεία κοπέλλιτσα, με όνειροπόλα ματία τρομαγμένη από τις συνέπειες μιας άσυλ λογιστής πράξεως...

— Μάγδα, τί θέλετας για ένα περίπατο στο ναό του Βούδα; Λένε ότι όποιος έκφράσει μία ευχή μέσα σ' αυτόν τον ναό...

Η Μάγδα γέλασε.

— Ω! Ρομπέρ, πώς ξαίρετε ότι έχω να έκφράσω μία ευχή;

Ο Ρομπέρ την τραβήξε από τό χέρι, λέγοντας:

— Έγώ, πάντως, έχω να κάνω μία...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

με μέσα ο Τζίμμου Χέυθρον.
— Γειά σου Ρομπέρ!... Η Έλεεν μ' έπεφόρτισε να σου διαδίδω τις πιο τρυφερές, δριπίες της. Είνε δυό βραδυές τώρα συνέχεια, που δεν σε είδαμε στο «Ρέννυμνεντ».

Κάθισε στην κόχη του γραφείου και ρώτησε:

— Είνε άμορφη;

— Ποιά;

— Η κοπέλλα που σε κάνει να ξεχνάς την Έλεεν! Τί διάλογο κάνεις, πώς δεν καταλαβαίνεις;

— Υπέροχη!... άμολόγησε ο Ρομπέρ.

Αναφαν από ένα τσιγάρο κι' ο Τζίμμου ξαναρώτησε:

— Την ξαίρω εγώ;

— Ασφαλώς όχι. Τρεις βδομάδες μόνο έχει στη Μαλασία και δεν συνιλάει ποτέ στα ντάνσιγκ.

Ο Άντριε κι' ο Χέυθρον δεν είχαν μυστικά ό ένας από τον άλλον... Έτσι, ο Ρομπέρ διηγήθηκε όλη την ιστορία της Μάγδας.

Ο Τζίμμου τόν άκούγε σιωπηλός. Και όταν ο φίλος του τελείωσε, τον ρώτησε άπότομα:

— Ξαίρεις αν ή γυναίκα αυτή έκανε στη Σαγκάη;

— Ο Ρομπέρ ένευσε ότι δεν ήξευρε.

— Γιατί ρωτάς;

— Γιατί, προ ήμερών έπεσε στα χείρα μου ό «Ταχιδόμος της Σαγκάης», όπου γινόνταν λόγος, με σκεπασμένα φυσικά λόγια για κάποια νέα γυναίκα, που χρησιμοποίησε τό ίδιο κόλπο της δεσποινίδος Μάγδας για να γνωρίζεται με πλούσιους νέους.

Ο Ρομπέρ έμεινε σαν άπολιθωμένος.

— Εί... Είσαι βέβαιος; κατώρθωσε τέ

λος ν' αρθροσή
Ο Τζίμυ τον γτύπησε φιλικά στον
ώμο :
— Λυπούμαι, πού σ' έκανα να δοκιμά-
σης αυτή την απογοήτευση Ρομπέρ, αλλά
μια και είδα ότι πήρες το ζήτημα στα συ-
βαρά, νόμισα χρέος μου να σε κάνω προ-
σεκτικόν. Το κόλπο της φωτογραφίας είχε
για τους πολλούς άφελος... Και η Μάγδα
σου, δεν είχε παρά μία εξυπνή κόφτρα.
— Σ' ευχαριστώ Τζίμυ...

Ενα τέταρτο της ώρας αργότερα, ο
Ρομπέρ συναντούσε τη Μάγδα Βί-
ζερ σ' ένα παραλιακό κέντρο, ο-
που είχαν δώσει ραντεβού.
— Αργήσε πέντε λεπτά, του είπε
κείνη, χαμογελώντας.
— Ναί, ήμουνα με κάποιον φίλο που
μου μιλούσε για τη διαμονή σου στη Σα
γκάη...
Η νέα τον κύτταξε ερωτηματικά.
— Πέρασα πριν δυο μήνες απ' τη Σα
γκάη, είπα, αλλά δεν γνώρισα κανένα...
— Κανένα εκτός φυσικά, από τα κο-
ρόϊδα που τράβηξε με το κόλπο της φω-
τογραφίας!
Η Μάγδα χαμήλωσε το κεφάλι.

— Ήθελα να σου το πω κι' αυτό, ψι-
φίσε. Μου στοίχιζε, όμως τόσο πολύ,
να ξαναγυρίσω σ' αυτό το θέμα... Ο-
ταν ήμουνα στη Σαγκάη, διάβασα στις ε-
φημερίδες για το κόλπο της φωτογραφίας,
που εφημέριζε μια Ρωσίδα. Ή πανουργία
αυτή μ' έκανε να γελάσω. Τίποτε περισ-
σότερο, όμως... Και ξαναθυμήθηκα το
κόλπο εκείνο το βράδυ, έξω από το «Ρύν-
νυμεντ»...

— Άρετά ψέμματα είπες! φώναξε ο
Ρομπέρ. Ή τυχονόστρια της Σαγκάης
και σύ είσατε το ίδιο πρόσωπο. Ο α-
σπίρης θεός ή κληρονομιά, όλα αυτά είναι
παραμύθια... Είσαι μια βρωμογυναίκα!..

— Ρομπέρ!..
— Άλλ' ο Ρομπέρ άφριζε από τον θυμό.
— Ξαναπάρε τη φωτογραφία σου!...
Και της την πέταξε στα μούτρα. Θα σου
χρησιμεύσει για να ξεγελάσεις άλλα κο-
ρόϊδα, μια και δεν έχεις το θάρρος να ξε-
σκής στα φανερά το βρώμικο επάγγελμά
σου!

Χωρίς να πη τίποτε, η Μάγδα σηκά-
θηκε κι' έφυγε. Ήταν άσπρη σαν πανί.

Το άπογεμα εκείνο, ο Ρομπέρ το
πέρασε τρέχοντας με το αυτοκίνη-
τό του σαν τρελλός στα περικόρια,
χωρίς να σταματάει ποτέ. Κατά τις
πέντε, επέστρεψε τέλος στο γραφείο του.

— Κανένα νεώτερο, Τσάγκ...
Ο Κινέζος γραμματικός, τούδωσε ένα
τηλεγράφημα. Μόλις είδε την προέλευσίν
του, ο Ρομπέρ εχλωμάσισε.
«Παρακαλώ ενδισαεσθήτε άνεψών μου
Μάγδαν Βίζερ και φροντίστε επαναπατρι-
σμόν της. Ή Τσάπεζα Ίνδοκινας έλα
δεν έντολην όπως σας έμβάση τηλεγραφι-
κώς αναγκάσιον χρηματικόν ποσόν
Έρρίκος Βίζερ».

Τρελλός υπό τη χασά του, ο Ρο-
μπέρ Αντριέ πετάχθηκε έξω από
το γραφείο. Όποτε η Μάγδα δεν τον
είχε πη ψέμματα και δεν είχε καμιά σχέ-
ση με τήν τυχονόστρια της Σαγκάης...
Το μόνο της έγκλημα ήταν ότι, έπαιξε με
τη φωτιά, ότι χόρεψε στα χείλη της α-
βύσσου...

Λίγα λεπτά της ώρας αργότερα, η «Ο
κλαντ» σταματούσε μπροστά στο μικρό
ξενοδοχείο της Τζούλια Στρήτ.
— Ή δεσποινίς Βίζερ είναι στα δωμά-
τιό της; ρώτησε ο Ρομπέρ λαχανιασμένος.
Ο θυρωρός, ένας πληθωρικός ίθαγενής,
χαμογέλασε ήλιθια και είπε:

— Ή μίς Βίζερ νύκτοκτονεσέ κύριε πριν
δυο ώρες. Φύγετε μια σφαίρα στο κεφάλι
λη της... Δεν μάς χρωστάει, όμως, λε-
πτά...

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΛΑ

ΕΕΔΘ ΑΘΗΝΑΙ—Σελίς 24

ΕΤΕΡΟΝ..

(ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ)

— Έχετε : Ρούσα μου' και ξανθο-
μαλλούσα μου'
— Έχετε και σεις δολλάρια :
— Φάτε μάτια φάρια...
— Στείλτε μας — Ρούσα μου—
Κι άρκαυδομαλλούσα μου'
— Στείλτε μας για νάν τα ίδούμε'
Νά σκεφτούμε και νά είπούμε...

Σάν δεν έ— Ρούσα μου—
Και ξανθομαλλούσα μου'
Σάν δεν έχετε δολλάρια'
Μην άπλώνετε ζουνάρια...
— Έχετε : Νά σας χαρώ—
Ξαναμπήτε στο χορό!..
Σάν δεν έχετε μουλώχτε'
Τά ζουνάρια σας μαζώχτε.
— Ίδές τε και τήν Ίγκλιτέρα'
Π' έχει γίνει συμπεθέρα...
— Τροιούαν γάρ αυτόν τόν λένε'
Κι' αύριο κλαίνε...
Ο παράς πόλεμο κάνει.
Κι ως ΕΕΔΘ (ΑΘΗΝΑΙ) φτάνει...
Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ

PANTEBOY

Χειρπιαστά στού πάρκου τις άλέες
δυο ζευγαράκια άρνοβαδίζουν
κουφουιλούν, αλλάζουνε ιδέες
και λόγια άγάπης ψιθυρίζουν.

Στού πενταγαιού τις άγυρές άκτίδες
τό ένα πούχει πάψει να μιλή
σφραγίζει τών όνειρων τις έλπίδες
μ' ένα θερμό, παθιαίριο φιλί.

Τ' άλλο, άμέριμνο τρελλά γελάει
και νοιάζει τή ζωή του τή χουσή
σαν μια θαρκούλα που γοργά κυλάει
πέρα — στής Εύτυχίας τó νησί.

Άγκαλιαστά τόν ίδιο δρόμο παίρνουν
χάνονται μια στιγμή μέσ' στο κλαδί
κι οι βραδυές οι αύρες τώσα φέρνουν
άπ' τó άγιόκλημα τήν ειωδιά.

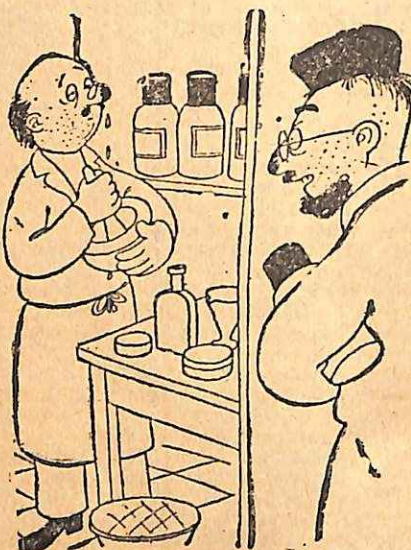
Κι ένας διαβάτης που σκυφτός, άργά,
περνάει
τό σφίγτανκάλισμα τών ραντεβού
κυττάει
και συλλογίζεται νοστολγικά τó άλλο,
τό ραντεβού μας, τó αιώνιο, τó μεγάλο
που κουρασμένες οι ψυχές άπ' τούς
χειμώνες
κάτω στού Άδη έχουν δώσει τούς λει-
μώνες.

ΧΡ. Δ. ΚΑΦΤΑΝΗΣ

ΤΟ ΚΑΡΡΟΤΣΙ

Λίγα σανίδια.
Δυο ρόδες.
ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΕ ΜΕΤΑΦΩΡΕ.
Τό ζεύκτη
κι' άργονε τούς δρόμους της πόλης
Στό κρόν,
τή βροχή,
τό χαλάζι.
Γιά λίγες δραχμές.
Κάποιο πρωί δρέθηκε ευλίσσισμένος.
Ένας άλλος δάλθηκε νά τόν κουβαλή
σει με καρρότσι.
Κι' αυτός
καθισμένος αναπαυτικά πήγαινε...
ΛΕΦΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

ΓΕΛΙΟ ΣΚΙΤΣΑΡΙΣΜΕΝΟ

Ο φαρμακοποιός στον βοηθό του:
— Πέρασαν πολλοί φαρμακοτρίφτες
από τα χέρια μου, αλλά κανένας δεν
χορησιμοποιούσε τή μύτη του για στα-
γονόμετρο!...

Η πρώτη άρκουδα :— Δεν σε βλέ-
πω στα κέφια σου σήμερα, γειτό-
νισσα...
Η δεύτερη: — Τί νά σου πώ!..
Βορέθηκε νά φορώ τήν ίδια γούνα!..

— Πώς σου φαίνεται τó καινούργιο
μου φόρεμα χρυσέ μου;

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

Τού ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

60Ν

— Πηγαίω στο Νόρουιτς, είπε ο Μάρ-
τιν. Μήπως θα μπορούσα νά σας φανώ
χρησιμος.. νά σας πάρω στο άμάτι μου;
Οι δυο άνδρες αλληλοκυτάχηκαν, αλ-
λά δεν άπήντησαν άμέσως. Ο ένας ή-
ταν χονδρός, κοντός, με χλωμό λιπερό
πρόσωπο, με μάτια λαμπερά ακαθαρσίτου
χρώματος και με μεγάλη γρυπή μύτη. Ο
σύντροφός του ήταν μελαχρινός, ψηλός,
λιγνός, με κανονικά χαρακτηριστικά και
λεπτά σφιγμένα χείλη. Η μύτη του ήταν
ελαφρότατα γρυπή — άριστοκρατική, θα
μπορούσε κανείς νά πη.

Τό πρώτο συναισθημα που έννοιωσε ο
Μάρτιν βλέποντάς τους ήταν ή περιέργεια.
Μία φυσική και δικαιολογημένη περιέργεια
για τήν άγεήγητη παρουσία τους στο έ-
ρμηκό αυτό μέρος. Ύστερα όμως από με-
ρικές στιγμές άρχισε νά νοιάζει ένα άλλο
ισχυρότερο συναισθημα, μία σφειδρότατη
αντίπαθεια, κάτι που έμοιαζε με άποτρο-
πιασμό...

Καθώς περίμενε τήν άπάντησί τους,
αισθανόταν νά διατρέχει τή σπονδυλική
του στήλη ένα δυνατό ρίγος. Και όμολο-
γούμενος ήταν πολύ μεγάλη, υπεράνθρω-
πη, θα μπορούσε νά πη κανείς ή προ-
πάθεια που κατέβαλλε για νά κατανικήσει
τό ένστικτο που τόν παρακινούσε νά πα-
τήση τό πεντάλ και νά συνεχίσει όλοτα-
χώς τό δρόμο του, εύχόμενος νά μη ξε-
ναδη ποτέ στη ζωή του τούς δυο μυστη-
ριώδεις όδοιπόρους. Κάποια τέλοςστιγ-
μή, ο ψηλότερος από τούς δυο άδρες ση-
κώθηκε και πλησίασε, χωρίς δία τό αυτο-
κίνητο. Ο Μάρτιν ξανακύτταξε τα παπού-
σια του. Όχι! Δεν ήταν όδοιπόρος. Ή-
ταν όλοφάνερο πως δεν είχε περπατήσει
καθόλου επάνω στο δρόμο.

— Είσθε εξαιρετικά ευγενικός, κυριε,
είπαε στον Μάρτιν κυττάζοντάς τον κατά-
ματα. Πριν έρθετε, ο σύντροφός μου κι'
εγώ αντιμετωπίζαμε ένα πραγματικό δι-
λημμα.

Μίλούσε με προφορά ελαφρώς ξενική ή
μάλλον με τή διστακτικότητα τών Άγ-
γλων που έχουν ζήσει πολλά χρόνια στο
Εξωτερικό, ίδιως στην Άμερική.
Ο σύντροφός του είχε κι αυτός σηκω-
θή και πλησίασε στο ρυτοκίνητο.
— Δίλημμα εξαιρετικά δυσάρεστο, προ-
σέθεσε, συμπληρώνοντας τόν σύντρόφό
του.

Ο πρώτος συνέχισε :
— Συνέβη κάποια παρεξήγηση σχετι-
κά μ' ένα αυτοκίνητο, που επρόκειτο νά
μας συναντήσει εδώ. Καθώς βλέπετε, ό-
μως κανένα αυτοκίνητο δεν φάνηκε, εκτός
από τό δικό σας.

Μιλούσε κυττάζοντας τόν Μάρτιν προ-
σεκτικά. Ήταν όλοφάνερο ότι φοβόταν
μήπως δεν γίνει πιστευτός.
— Από που έρχεσθε; ρώτησε ο
Μάρτιν.

Ο κοντόχονδρος άνδρας χαμογέλασε
και τό πρόσωπό του έγινε ακόμα πιο ά-
πορυσκτικό.

— Από μακριά, από πολύ μακριά..
Και αν στο μεταξύ δεν έχετε αλλάξει γνώ-
μη, θα δεχθούμε μ' ευγνωμοσύνη μία θέσι
στο άραιότερο αυτοκίνητό σας.

Ο Μάρτιν άνοιξε τή θυρίδα.
— Ανεβήτε, είπε. Ο ένας θα καθήσει
πλάι μου κι ο άλλος πίσω. Πού θέλετε νά
σας οδηγήσω;

— Συνεχίστε τό δρόμο σας προς τό
Νόρουιτς, κυλέ μου κυριε, είπε ο ψηλόλι-
γνος άνδρας που πήρε θέσι δίπλα του.
Όταν φθάσουμε στον προορισμό μας, θα
σας πασκαλέσω νά σταματήσετε.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε και σιγά σιγά
ή περιέργεια επεκράτησε πάλι στην ψυχή
του άνδρα με τή μεγάλη μύτη. Άν δεν

του Μάρτιν, καταπνίγοντας τήν απέχθεια.
Οι δυο άγνωστοι έμοιαζαν μάλλον με ρο-
μπότ παρά με ζωντανά πλάσματα. Ό-
λα τους, οι κινήσεις τους και τό λόγια
τους ήταν υπολογισμένα, νόμιζες πως ή-
σαν κουρδισμένοι. Πάντως ο Μάρτιν ήταν
δέβαιος τώρα ότι δεν είχαν κάνει ούτε 100
βήματα με τό πόδι. Κρατούσαν μπα-
στούνια από εύλυγιστο μπαμπού με χρυ-
σή λαβή και γάντια. Τα χέρια τους ήταν
περιποιημένα.

— Είσθε περιηγητής ύποθέτω, είπε κά-
ποια στιγμή ο ψηλόλιγνος. Ο τουρισμός,
κατά τήν ταπεινή μου γνώμη, είναι ή κα-
λύτερη ψυχαγωγία.

Ο Μάρτιν θυμήθηκε τις περιδείξεις του
στις έπαρχίες και χαμογέλασε.

— Δεν είμαι και τόσο ένθουσιώδης φί-
λος του τουρισμού, είπε. Φυσικά μία κα-
λή έκδρομή από καιρό σε καιρό μ' εύχα-
ριστεί. Γι' αυτό άλλως τε άγόρασα αυτο-
κίνητο. Στο Νόρουιτς πάντως πηγαίω
για νά επισκεφθώ κάποιον. Και τώρα θα
μου επιτρέψετε νά σας ύποβάλω μίαν έ-
ρώτηση;

— Οι έρωτήσεις προσδίδουν πάντοτε
ένδιαφέρον στη συνομιλία, είπε ο πορ-
καθημένος του. Σας άκούμε, κυριε.

— Ναί, έκανε ο Μάρτιν, μου είναι ά-
δύνατο νά καταλάβω πως έσείς κι ο σύν-
τροφός σας, δρεθήκατε έτσι πάνω στον
έρμηκό αυτό δρόμο, χωρίς τό ελάχιστο
μόριο σκόνης επάνω σας, χωρίς τό παρα-
μικρό σημάδι που νά προσδίδη ότι πεπα-
τήσατε για νά φθάσετε στο σημείο όπου
σας δρῆκα!.

Ένα χαμόγελο που έμοιαζε μάλλον με
άπαίσιο μορφασμό ζωγραφίστηκε στα σι-
ε νά χείλη του άγνωστου.

— Πολύ δικαιολογημένη ή άπορία σας
καλέ μου Σαμαρείτη, είπε. Και για νά
είμαι ειλικρινής, όφείλω νά όμολογήσω ό-
τι κι εγώ στη θέση σας θα έννοιωθα τήν
ίδια περιέργεια... Τό επεισόδιό μας έχει
και τή φαιδρή και τή τραγική του πλευρά.
Ίσως καιμιάν άλλη μέρα αν τά μονοπά-
τια μας διασταυρωθούν πάλι, σας δώσω-
με τις εξηγήσεις που ζητάτε... Ίσως
αργότερα, ευνοϊκότερες περιστάσεις, μάς
επιτρέψουν νά μιλήσουμε για τή μικρή
μας αυτή περιπέτεια, χωρίς επιφυλάξεις.
Γιά τήν ώρα όμως... για τήν ώρα δεν έ-
χουμε δυστυχώς νά σας πούμε τίποτε πε-
ρισσότερο...

Ο Μάρτιν σήκωσε τούς όμους, αΰξη-
σε τήν ταχύτητα του αυτοκινήτου και σκυ-
βοντας προς τα εμπρός συνεκέντρωσε ό-
λη του τή προσοχή στο σφαίρισμα.

Ύστερα από μερικά λεπτά οι δυο ά-
γνωστοι άρχισαν νά κυττάζουν προσεκτι-
κά τις πινακίδες που ήταν στήμένες στις
διασταυρώσεις. Και άφηνικά καθώς τό αυ-
τοκίνητο έφθανε στην κορυφή ενός λόφου,
ο ψηλόλιγνος άνδρας διέκοψε τή σιωπή,
λέγοντας στον Μάρτιν :

— Αν όλοκληρώσετε τήν κολαστήν
σας, αφήνοντας μας στην πρώτη στρoφή
του δρόμου, άριστερά, ή ευγνωμοσύνη
μας θα είναι αιώνια.

Ο Μάρτιν δεν άπήντησε. Άπλά έφερε
νόστιμο στο σημείο που του ύποδειχθηκε.
Οι δυο άνδρες κατέβηκαν από τό αυτοκί-
νητο. Και οι δυο, σαν κουρδισμένοι, έ-
βγωλαν ταυτόχρονα τά καπέλα τους. Τό
άποχαιρετιστήριο χαμόγελο του ψηλού
είχε έναν ελαφρότατο τόνο ειρωνείας.

— Δεχθήτε, ευγενέστατε κυριε, είπε,
τις θερμές μας ευχαριστίες. Υπάρθετε
για μία πραγματικό φίλος, σε στιγμές
που τις θεωρούσαμε πολύ κρίσιμες. Ο
σύντροφός μου κι εγώ δεν θα ξεχάσουμε
πολύ εύκολα τήν εκδούλευσή σας.

— Δηλαδή, δεν πρόκειται νά τήν ξε-
χάσουμε ποτέ, συνεπλήρωσε ο κοντόχο-
νδρος.

μάς παίρνατε στο αυτοκίνητό σας, ύπήρ-
χαν πολλές πιθανότητες νά μείνουμε ώρες
όλοκληρες καθισμένοι στο άναθεματισμένο
έκείνο κούτσουρο...

— Ή εκδούλευση για τήν όποιαν με
ευχαριστείτε ήταν άσημαντη, δηλώσε κα-
πως ξερά ο Μάρτιν. Χαίρετε, κυριε...

Οι δυο άγνωστοι έστρίψαν στο στενό,
δενδροφυτευμένο δρομάκι, που άρχισε λί-
γα βήματα πιο πέρα. Καθώς περνούσε
μπρός από τήν πινακίδα, που ύπήρχε ά-
κριβώς στη γωνιά, ο Μάρτιν έβριζε μία
ματιά καί διάβασε, όχι χωρίς κάποια έκ-
πληξη :

ΠΡΟΣ ΑΝΤΡΙΓΚΤΟΝ ΠΑΡΚ.

ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΛΙΟΥ.

Γύρισε και κύτταξε πίσω του. Ξαναείδε
τούς δυο άγνωστους, που τούς είχε βοη-
θήσει τόσο άπείσχετα. Προχωρούσαν
άργα προς τόν πύργο του λόρδου Άν-
τρίγκτον πιασμένοι από τό μπράτσο!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο ΑΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΗΣ

Ύστερα από μερικά λεπτά της ώρας,
ο Μάρτιν έφθανε στο Νόρουιτς. Τράβηξε
γραμμή για τό άριστοκρατικότερο ξενο-
δοχείο. Τού φαινόταν ότι ή εποχή όπου
κατέλυε στο τρίτο πάτωμα του έμπορι-
ού ξενοδοχείου, άνθηκε σε πολύ μακρινό
παραλθόν. Άφηνε τή βαλίτσα του στο
θυρωρό με τήν έντολή νά τού κρατήσουν
τό καλύτερο διαμέρισμα και τράβηξε για
τή Χίλλ Στρήτ.

Τό μέγαρο του έκκεντρικού ευεργέτου
του ώρθηκε πάντοτε τόν μεγαλόπρεπη
όγκο του στον ήσυχο, έρμηκό δρόμο. Και
τά μπρούτζινα άριστουργήματα της άρ-
χοντικής εξάπορτος έλαμπαν στον ήλιο.
Ο Μάρτιν στάθηκε για κάμποσες στι-
γμές ακίνητος έμπρός σ' αυτή τή πόρτα,
που είχε παίξει τόσο άποφασιστικό ρόλο
στη ζωή του, θαυμάζοντας τήν. Κατόπιν
σινέθηκε τό όλόλευκα μαρμαρίνα σκαλο-
πάτια και χτύπησε τό κουδούνι. Πέρασαν
ένα-δυο λεπτά προτού άνοιξουν. Τέλος μία
γυναίκα, ή επιστάτισσα του μεγάρου φά-
νηκε στο κατώφλι.

— Ήθελα νά δώ τόν λόρδο Άντρίγκ-
τον, έκανε ο ήρας μας.

Η γυναίκα τόν εκτύπησε με έκπληξη.

— Ή έξοχότης του, δεν ήθελε καθόλου
εδώ, από τήν ημέρα που βγήκε από τό
γαστροκομείο, άποκρίθηκε. Έξ άλλου πολύ
σπάνια μένει εδώ...

— Τό ξέρω κι έπειδή ακριβώς...

— Ή έξοχότης του έχει εγκαταστήσει
στο Άντρίγκτον-Πάρκ, τόν δέκομο από-
τομα ή επιστάτισσα. Και σας πληροφορώ
ότι δεν δεχεται ούτε επισκέψεις, ούτε τη-
λεφωνήματα... Χαίρετε!

Η πόρτα έκλεισε με δύσκολη στα μού-
τρα του Μάρτιν, που αφού έμεινε μερικές
στιγμές σαστισμένος επάνω στα σκαλοπά-
τια, γύρισε στο ξενοδοχείο όπου ένα καλό
μπάνιο κι ένα περίφημο γεύμα τόν έκα-
ναν ν' αντιμετώπιση με φιλοσοφικότερη
διάθεση τή κατάσταση.

Αύριο θα προσπαθήσω νά τόν ιδώ,
σκέφθηκε. Άν δεν τό κατορθώσω, τόσο
τό χειρότερο γι' αυτόν...

Πέρασε τό άπόγεμα του διαβάζοντας,
και τό βράδυ μετά τό φαγητό πήγε στον
κινηματογράφο. Ή ταμίας τόν ύποδέχθη-
κε μ' ευχάριστη έκπληξη. Σε άλλες έπο-
χές ο Μάρτιν είχε επισκεφθί μαζί της
διάφορα ρωμαντικά τόπια τών περικό-
ρων.

— Τί γίνεται τόσο καιρό; τόν ρώτη-
σε. Θεέ μου, τί κομψός που είσθε άπόψε!
— Ένα εισιτήριο πλατείας, είπε ο

ΕΕΔΘ ΑΘΗΝΑΙ—Σελίς 25

Μάρτιν, προσπαθώντας να χαμογελάσει φιλικά.

— Η νέα έσκυψε προς το μέρος του: — Απόψε θαχουμε πανηγύριο, ψιθύρισε. Θα είναι περίφημο στο δάσος... "Αν θέλεις, μετά τη προβολή..."

Ο Μάρτιν την κτύπησε διστακτικά. "Αναμφισβήτητα ήταν πολύ νόστιμη κοπέλλα. Και όμως δεν του φαινόταν πιά έλκυστική..."

— Θα ήθελα πολύ, είπε, άλλ' απόψε είμαι τρομερά κουρασμένος...

— Η κοπέλλα έκανε ένα μορφασμό γεμάτον απόγνωση.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Μάρτιν, ύστερ' από ειδυλλιακή διαδρομή τεσσάρων η πέντε μιλίων, έφρενάρει εμπρός σε μία μεγάλη καγκελλόφρακτη πύλη, που θα μπορούσε κάλλιστα ν' ανήκει σε μεσαιωνικό πύργο. Για μία στιγμή, κίτταξε σαστισμένος ολόγυρά του. "Όλο σχεδόν το τελευταίο μίλι, το αυτοκίνητό του έτρεχε κατά μήκος ενός πανύψηλου τοίχου, που μόλις άφηνε να φαίνονται οι κορυφές των δένδρων του πάρκου που απλωνόταν από το άλλο μέρος. Στο σημείο όπου βρισκόταν η σιδηρόφρακτη αψιλόξενη πύλη, ο τοίχος έσχηματιζε μία μεγάλη έσοχη, που την έπροστάτευαν, δεξιά και αριστερά, σαν φρουροί αγκυρωμένοι δυο πυργίσκοι. Έκείνη τη στιγμή πέρασε τυχαία κάποιος χωρικός.

— Αυτή είναι η είσοδος του "Αντρίγκτον-Πάρκ", τον ρώτησε ο Μάρτιν.

— Αυτή είναι βέβαια, απάντησε ο χωρικός, αλλά δεν ξέρω αν θα σας επιτρέψουν να διαβείτε το κατώφλι της...

— Γιατί;

— Διαταγή του λόρδου, είπε λακωνικά ο χωρικός και συνέχισε το δρόμο του.

Ο Μάρτιν έκοναρε δυο-τρεις φορές. Καμιά απάντηση. Καθώς όμως έτοιμαζόταν να κατεβεί από το αυτοκίνητο, για να δει αν υπήρχε κουδούνι στην πόρτα, άνοιξε ένα μικρό πορτάκι και παρουσιάστηκε ένας ψηλός άνδρας με χέρια και ώμους αθλητού, με σαγόνι πρωτοπυγμάχου και με χρυσοκέντητη λινόρεα.

— Τι επιθυμεί ο κύριος; ρώτησε με βαρειά φωνή.

— "Επιθυμώ να επισκεφθώ τον λόρδο "Αντρίγκτον", αποκρίθηκε ο Μάρτιν, προσπαθώντας να εξευμενίση τον γιγαντώσαμο θυρωρό μ' ένα ευγενικό χαμόγελο.

— Ο άλλος όμως τον κτύπησε με βλέμμα γεμάτο ύποψια.

— Η έξοχότης του δεν δέχεται επίσκεψεις, δήλωσε μ' εχθρικό τόνο. "Αν έχετε ν' ανακοινώσετε τίποτε στον λόρδο, μπορείτε να του γράψετε και να στείλετε ταχυδρομικώς το γράμμα σας..."

Ο Μάρτιν εξεδήλωσε τη δυσφορία του με μία νευρική κίνηση του ώμου. "Έκείνη ακριβώς τη στιγμή ακούσθηκε από το έσωτερικό του πάρκου ένα ανυπόμονο κορναρίσμα. Ο θυρωρός εξασανίσθηκε, κλείνοντας το πορτάκι. Κι ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, τα βαρειά θυρόφυλλα της πύλης άνοιξαν διάπλατα, για ν' αφήσουν να βγεί ένα μικρό αυτοκίνητο και ξανάκλεισαν άμεσως.

Μόλις ο Μάρτιν αντίκρουσε την κοπέλλα που ώδηγούσε το αυτοκίνητάκι, ανίσταθηκε με ζωνήρη χαρά. "Έκείνη τον κτύπησε με τα ολογόλινα μάτια της και το έλαφρότατο ειρωνικό χαμόγελο, που ο Μάρτιν δεν είχε κατορθώσει να ξεχάσει.

— Πώς είστε, κύριε Μπάρνες; τον ρώτησε, αφού σταπάρισε πλάι του.

— Είμαι πολύ καλά, λαίδη Μύριελ, σας ευχαριστώ.

— Έκείνη τούρριξε μία παρατεταμένη ματιά και σαν να κατάλαβε τη στενοχώρια του:

— Δεν ξέρω αν η συνάντησί μας σας προεβεί ευχάριστη ή δυσάρεστη, κύριε Μπάρνες, είπε. Πάντως, έμένα μου προεβεί εκπληξη ευχάριστη εκπληξη... Βέβαια, ποτέ δεν περίμενα να σας δω σ' αυτά τα μέρη. "Υπέθετα ότι είχατε εγκατασταθεί στο Λονδίνο και ότι είχατε ριχτεί ολόψυχα στις απολαύσεις της νέας σας ζωής.

12ον (Τελευταίον)
— Καλά, είπε, θα πάω. Θα γυρίσω όμως άμεσα...

— Έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο.
— Πολυαγαπημένη μου!

— Ήραιοτάτη λέξη, ψιθύρισε η Τέσσα. Την αισθάνεσαι, άλλ' είναι δύσκολο να την προφέρεις... Πολυαγαπημένη μου!

Της έρριξε μία τελευταία ματιά, γεμάτη τρυφερότητα κι έφυγε. Μόλις όμως έκλεισε η πόρτα, η Τέσσα τινάχθηκε από το κρεβάτι της κι έτρεξε στο τραπέζι, όπου ήταν το κουτί του ανθοπωλείου.

— Αγαπημένη μου, είπε, θά'αγαπας τη γαρδένια, ξέχασα να σου δώσω το λουλούδι σου...

Με χέρι που έτρεμε, ένα κατάσπρω χεράκι σαν άσπιλος κρίνος, έχάιδεψε το λευκό λουλούδι, κυττάζοντάς το με μίαν ανέκφραστη περιπάθεια.

— Ναί, συνέχισε, σά νά τον είχε μπροστά της τον αγαπημένο της, ξέχασα Λούη μου, να σου το δώσω... Μπορεί να μη σε ξαναδω... Γιατί φεύγω... Πρέπει να φύγω...

Είχε πραγματικά πάρει την απόφασι να φύγει από αυτό το σπίτι, όπου κατ'ελάχιστον έβλεπε ότι η παραμονή της ήταν πιά τελώς αδύνατη. "Η απόφασι της ήταν να εγκατασταθεί στο Παρίσι, κοντά στην αδελφή της, την Τόνι. Γέμιζε, λοιπόν, ένα βαλιτσάκι του χεριού με μερικά απαραίτητα ρούχα και κρατώντας πάντοτε τη γαρδένια, κατέβηκε τη σκάλα, με σκοπό να φύγει άπαρατηρητα. Στη βάση, όμως, της σκάλας, έπεσε μπροστά στον Ροβέρτο, τον υπηρέτη, που την κτύπησε με έκπληξη.

— Ποι πάς, Τέσσα; τη ρώτησε.

— Στο Παρίσι. Θα φύγω με τον Φρίτς.

— Ο Ροβέρτος το πίστεψε.

— Στάσου να σου φέρω λίγο φαγητό για τόν βόμιο...

Και τράβηξε προς την κουζίνα. Μάλιστα, όμως έκανε δυο βήματα, ξαναγύρισε και της είπε:

— Δεν κάθεται ν' ακούσης το κονσέρτο; "Εχω άνοιξει το ράδιο. "Όπου νάναι θ' άρχισι και το κομμάτι του Λούη.

Πραγματικά, από το βάθος της βιβλιοθήκης έρχονταν μουσικό οθόγγιο. "Η Τέσσα, κρατώντας πάντοτε το βαλιτσάκι και τη γαρδένια προχώρησε προς το μεγάλο δωμάτιο με τη βαρειά επίπλωση και γονάτισε σ' ένα καναπέ, ακουμπώντας το σαγόνι της στη ράχη του, και με πρόσωπο προς το ράδιο. Την ίδια ακριβώς στιγμή, λες και την περιμεναν, άρχισε η γνωστή της μελωδία:

— "Όταν πεθάνω... Μία άλλη αγάπη θά σου δώση χαρά... Ο ήλιος θ' ανατείλει το ίδιο λαμπερός αόσιο πρωί... Τά πουλιά θά τραγουδούν..." "Αν και δεν θαμαι κοντά σου... Θάμαι έρρημ... Ναί έρρημ... στον τάφο μου... Τά λουλούδια θά σου πλέξουν στεφάνια πολύ καλύτερα..." "Η ωμορφιά θά ζήση..." "Αν και θά κλείσω τά μάτια..."

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τά μάτια της πονεμένης κοπέλλας... "Ακούγοντας τη γυναικεία χορωδία που τραγουδούσε το κομμάτι του αγαπημένου της, αισθάνθηκε μέσα της κάτι σαν κράδασμό... "Έφερε το χέρι στην καρδιά της κι άφαινοντας τη γαρδένια στον καναπέ, σηκώθηκε και πλησίασε στο ράδιο για ν' ακούση καλύτερα... Δεν έμεινε, όμως, πολύ σ' αυτή τη στάσι. Νιώθοντας ότι με το πέρασμα της ώρας μπορούσε

να λιγωσυχήσει και νά μείνει, για νά ξαναδοή τον Λούη της, έσφιξε την καρδιά της κι έσκυψε να πάρη το βαλιτσάκι για νά φύγει... Δεν ξανασηκώθηκε... "Εμεινε πάνω στο βαλιτσάκι άψυχη, νεκρή... Φτωχούλα Τέσσα!..."

Την ίδια άριδώς στιγμή λες και τον είδοποίησε κάποια μυστηριώδης φωνή ο Λούης βγήκε από το θεωρείο, από το άπιο παρακολουθούσε μαζί με τους άλλους το κονσέρτο και κυριευμένος από μίαν ανεξήγητη ανησυχία, πήδησε σ' ένα ταξί κι έτρεξε στο σπίτι.

Μη βλέποντας κανένα στο χώλ έτρεξε πάνω και τράβηξε γραμμή στο δωμάτιο της Τέσσας. Το βόηκε έρρημ. Κάτι πέρασε από τόν νοῦ του... Κατέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια και βλέποντας τον Ροβέρτο ρώτησε:

— Πού είναι η Τέσσα;

— Δεν πρόλαβε, όμως, ν' ακούση την απάντησι. Την ίδια στιγμή άνοιξε η έξοδος και παρουσιάσθηκε η Φλόρενς, που τον άκολουθούσε από το Ρίτζεντ Χώλ.

— Πρέπει να σου μιλήσω, Λούη.

Τό ύφος της έδειχνε ταπεινώσι.

— Ναί, Λούη... Δεν θέλω να με μισή...

— Δεν σου μίλησα καλά... Τό καταλαβαίνω τώρα... Ζήλευα... Καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω ψιθύρισε ο Λούης, με συγκίνηση.

— Δεν θά σταθώ εμπόδιο στην ειτυχία σας, Λούη... Μπορώ να της τώ πώ έγω ή έδω...

— Μά γιατί αυτή ή μεταβολή; ρώτησε ο Λούης έκπληκτος.

— Γιατί θέλω να είσαι ειτυχισμένος.

— Μά ο ένοχος είμαι έγω!...

— Όχι, Λούη... Αυτά δεν τά κανόνιζουν οι άνθρωποι, αλλά κάτι άλλο... Τό καταλαβα άποψε, προσέχοντάς σε, άκούγοντάς το στη μουσική... "Ήσουν ευγενικός και πολύ τιμωσ μαζί μου..."

— Αγαπητή μου, Φλόρενς... Μη νομίζης πως δεν πρόσεξα τά προτερήματά σου...

— Ναί, συνέχισε εκείνη, μη δίνοντας προσοχή στα λόγια του. Τό καταλαβαίνω καλά... Δεν πρέπει να λυπηθής για μένα... Βρίσκομαι έξω από τόν έσωτερικό κύκλο τόν δικό σου και της Τέσσας... Έθυσαν οι άλλοι...

Μόλις έμεινε μόνος ο Λούης έτρεξε προς τη βιβλιοθήκη. Στην πόρτα, τόν περιμενε ο Ροβέρτος που τούκανε νόημα νά βελδίσι σιγά.

— Κοιμάται; ρώτησε ο Λούης.

— Ναί!... έκανε ο πιστός υπηρέτης.

Ο Λούης προχώρησε και είδε πάνω στον καναπέ τη γαρδένια. Την πήρε και την έβαλε στη μπουτονιέρα του. "Υστερα, βλέποντας τό βαλιτσάκι, ξαφνίστηκε.

— Δική της είναι ή βαλιτσάκι... Φεύγει...

— Ο Ροβέρτος δεν άπαντούισε.

— Άκουσε τό κονσέρτο από τό ράδιο; "Ναί!" έκανε ο Ροβέρτος.

— Μά ποι είναι; Δεν την βλέπω!...

— Ο υπηρέτης έδειξε με τό χέρι ένα καναπέ στο βάθος της βιβλιοθήκης όπου είχε μεταφέρει τό άμμοιο κορίτσι... Μ' ένα πήδημα, ο Λούης βρέθηκε κοντά "Αλλά μόλις την είδε...

— Μικρή μου Τέσσα, ψιθύρισε...

— Δεν υπήρξε ν' αρθρώση άλλη λέξι.

— Νόμισε πως τόν χτύπησε άστροπελέκι...

ΤΕΛΟΣ

Ο πρίγκης της Ξερικώ

40Ν

Α ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ : "Η Ναταλία Μανόλεσσιν, μία πλούσια και ώραιότατη νέα, γνωρίζεται στην Κιανή "Ακτι με έναν παράξενο άνθρωπο, τόν βάρων "Ελλεν-Ρόκ, που έξασκει μία μυστηριώδη γοητεία πάνω της. "Ο άνθρωπος αυτός εξ αίτίας ενός σοβαρού τραύματος στο κεφάλι, έχει πάθει ένα είδος άμνησιος και δεν θυμάται τίποτε από τό παρελθόν του. Τό πρώτο βράδυ της γνωριμίας τους αναμένουν μίαν έπιδρομή πειρατών στη βίλλα της Ναταλίας. Κάποια στιγμή άκούσεται ο κρότος κουτιών... "Ερχονται! ψιθύρισε ή Νταιλία. "Ω Θεέ μου!... "Ακούω τό κουτιά!..."

— Αυτοί είναι! είπε ο "Ελλεν-Ρόκ. Τίποτε δεν θα τους έμποδίση ν' αποβιβάσθουν στη στενή λωρίδα της άμμουδιάς, που είναι στα πόδια αυτού του βράχου.

— Τίποτε δεν θα τους έμποδίση; έκανε ή Ναταλία. "Αλλά... δεν έχετε καταστρώσει κανένα σχέδιο;...

— Κανένα.

— Πώς; Δεν ξέρετε τί πρόκειται να κάνουν; Δεν ξέρετε πως θα τους άποκρούσεται;

— Όχι, μά την πίστη μου, είπε ο βαρώνος γελώντας. "Ενα μονάχα ξέρω: "Ότι τό σκοτάδι και ή σιωπή είναι συνένοχοι τών εχθρών μας.

— "Αν δούμε ότι ο κίνδυνος μεγαλώνει, θα εγκαταλείψωμε τη βίλλα από τό μέρος: τό κήπου, είπε ή νέα.

— Και οι "Ιταλοι μουσικοί; Δεν πιστεύετε ότι στέκονται πίσω από την πόρτα του κήπου; Κάθε άπόπειρα φυγής άπό κεί άποκλείεται τελείως.

— Είναι δυο άνδρες μονάχα.

— Ναί, άλλ' ώπλισμένοι και κρυμμένοι στο σκοτάδι.

Μιλούσαν χαμηλόφωνα, σκυμμένοι πάνω από τό πεζούλι της ταράτσας. Κάτι ύποπτοι κρότοι άκούσθηκαν.

— Πλησιάζουν, δεν είναι έτσι; ψιθύρισε ή Ναταλία.

— Ναί, ναί... τους βλέπω. Είναι δυο βάρκες...

— Πραγματικά, είπε και ή νέα. Τους βλέπω κι έγω... "Εχουν σηκώσει τά κουτιά... "Η μία βάρκα πηγαίνει πίσω από τήν άλλη...

Σταμάτησε άπότομα. "Επάνω στον λόφο, από τήν άλλη μεριά της βίλλας άκούσθηκε μία σφυρίξι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΕΦΟΔΟΣ

Τελείως άτάραχος ο βαρώνος "Ελλεν-Ρόκ είπε στη Ναταλία:

— Είναι τό πρώτο σύνθημα... "Υστερα από πέντε λεπτά θ' άκουσθ και δεύτερο. Και τότε θα στήσουν τις σκάλες τους...

— Δεν πιστεύω να φοβήσθ;

— "Νί! όχι!... είπε ή Ναταλία σφίγγοντας τις γραβιές της.

— Έλεγε ψέματα. "Ο τρόμος είσχωρούσε ύπουλα μέσα της, από όλους τους πόρους τού σώματός της. Ταυτόχρονα ήταν άναγκασμένη και μ' αυτόν τόν ένο, που την υποχρέωνε να υποστή μία δοκιμασία,

ενώ θα μπορούσε να τήν άποφύγη. Παρ' όλα όμως αυτά, επανέλαβε σχεδόν με θυμό:

— "Νί! όχι!... Δεν φοβούμαι!

— "Αλήθεια; Βλέπετε τί ώραία είναι αυτή ή έφοδος; Πόσο γοητευτική αυτή ή έντύπωση τού κινδύνου; Τί γλυκείας συγκινήσεις!... Και να τις βρίσκη κανείς σήμερα, στον αιώνα τού πιο μεγάλου πολιτισμού! Σκεφθήκατε, ότι ανάμεσα σε σάς και σ' αυτούς δεν υπάρχει άλλο έμπόδιο, εκτός από μένα;

— Σούτ! έκανε ή Ναταλία. Τους άκούτε;...

— Η φωνή της έτρεμε ελαφρά. "Ο "Ελλεν-Ρόκ θέλησε να της δώση κουράγιο με τόν δικό του τρόπο. "Άρχισε να γελά δυνατά.

— Γελάτε;

— Τί άλλο να κάνω; Σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει να διατηρή κανείς τήν ψυχραιμία του. Λοιπόν, πρέπει να ματαιώσωμε αυτή την έφοδο, να τους κάνουμε να φύγουν άπρακτοι.

— Κάμετε γρήγορα, λοιπόν!

— "Νί! έχουμ καιρό!... "Εχουμε άκόμα τριάντα-οσράντα δευτερόλεπτα!

— "Όχι περισσότερο; Είναι δυνατόν; Μά, κάμετε λοιπόν γρήγορα, ότι έχετε να κάνετε!...

— Η Ναταλία άρχισε να μετράη μέσα της τά δευτερόλεπτα. Και στο καθένα που περνούσε νομίζε πως άκουγε κι ένα πήδημα τών πειρατών προς τά εμπόρς.

— "Νί! Σας ικετεύω!... Αισθάνομαι να μου φύγει τό θόρος... Πιστεύετε ότι...

— Πιστεύω, είπε ο "Ελλεν-Ρόκ, ότι έγω διευθύνω τη μάχη. Και όποιος έχει τήν πρωτοβουλία κερδίζει κι όλος...

Και πάνω σ' αυτά τά λόγια ο βαρώνος άποσπ- από τό τραπέζι μερικά εσημερίδες, τις τσαλάκωσε και τις έβαλε τη μία κοντά στην άλλη, πίσω από τό πεζούλι.

— "Υστερα ζήτησε σιρόπνευμα. "Η Ναταλία έτρεξε στην τραπεζαρία κι έπέστρωσε άμεσως μ' ένα μπουκαλάκι. "Ο "Ελλεν-Ρόκ τό άδειασε στις έφημερίδες κι ύστερα

Και καθώς ή Ναταλία διάτρεξε ο βαρώνος έξηκολούθησε:

— Σας έξορκίζω, δεσποινίς. Τό έργο που ανέλαβα να φέρω εις πέρας, ένδιαφέρει και σας τήν ίδια, αφού πρόκειται να μάθουμε ποιεί σας άπειλούν. Τί γύρευαν που ήρθαν εδώ; Δεν υπάρχουν ούτε κοσμήματα, ούτε λεπτά. Γιατί ήρθαν;

— Από σήμερα θα έχετε διαρκώς τήν άγανία ότι ο πρίγκης της Ξερικώ σας καταδικαιεί. Και είναι ένας φοβερός αντίπαλος που θέλω να τώ βγάλω τη μάσκα και να τόν πιάσω από τόν λαιμό! Αισθάνομαι να φάνταστη ικανοποίηση όταν συνιρίθω πέτοι τέρατα...

— Σας έξορκίζω λοιπόν, δεσποινίς, να με άκολουθήσετε... Δεν είναι σωστό να κούη κανείς τήν όρση μιας έπιτυχίας... Σας έξορκίζω...

— Χωρίς να πη λέξη ή Ναταλία πήδησε στη βενζινακάτο. Πήλν βάλη σε κίνηση τό μοτέρ, ο "Ελλεν-Ρόκ άφουγκράσθηκε και είπε:

— Δεν είναι άπόλυτα σίγουρο ότι θα τους δοούμε. Τό σκοτάδι είναι πολύ πηχτό, και άσφαλώς θα βρέθηκαν πίσω από καμμία βενζινακάτο που τους περιμενε.

— Πυροτρούσαν όλοταχώς πάνω στη θάλασσα. "Ο "Ελλεν-Ρόκ είχε σβήσει τά

Στό Γραφείο εύρέσθηκε έργασίας:

— Ζητάτε ένα ταμιά; Μά τόν περασμένο μήνα βρήκατε ένα!...

— Αυτόν άκριβώς ζητώ!...

φώτα και ξανοιγόντων μακριά από την ακτή. Η Ναταλία συλλογιζόταν ότι ήταν μάλλον αιχμάλωτη παρά απελευθερωμένη βασίλισσα. Δεν αισθανόταν όμως καμιά εξέγερση μέσα της. Εκείνος σιωπούσε επίσης. Ύστερα από 20 λεπτά της ώρας περίπου, έφθασαν στον δρόμο των Κανών. Ο Έλλεν-Ρόκ έκανε σιγίλλο, σηκώνοντας τέσσερις φορές το φανάρι του. Από την αποβάθρα, του άπηνθησαν με το ίδιο σιγίλλο. Σε λίγο η «Ασπηνία» πλεύριζε στην αποβάθρα, όπου περίμενε ένας γηραιός ναυτικός, με βασανισμένο πρόσωπο και γκριζές φαβορίτες.

— Σας παρουσιάζω τον Μπερτέ, είπε ο Έλλεν-Ρόκ. Είναι ένας πιστός μου φίλος που φροντίζει για την «Ασπηνία».

— Μπερτέ, είδες να πλησιάει καμιά βάρκα;

— Όχι, αφεντικό.
— Είσαι βέβαιος;
— Απολύτως βέβαιος.
— Όραία. Τους προσπεράσαμε...
Ο Έλλεν-Ρόκ και η Ναταλία περίμεναν, καθισμένοι στη δεξιά άκρη, χωρίς να μιλούν. Η ώρα όμως περνούσε. Κάποια στιγμή το ρολόι της πόλεως χτύπησε 11. Σίγουρα η συμμορία των πρίγκιπας της Ιερικώ θα είχε κατευθυνθεί αλλού, στις Άντιμψ Ισως. Ο βαρόνος δεν ήταν άνθρωπος που χάνει τον καιρό του. Ύστερα από μισή ώρα είπε στη Ναταλία:

— Μπορείτε να κουρασθήτε λίγο ακόμα; Δεν σας ζητάει παρά μερικά λεπτά. Σήμερα το πρωί στη συνομιλία των δυο κακούργων που άκουσα στο πάρκο της Νίκαιας, οι Ίσπουνοι έκαναν λόγο για ένα ναυτικό καφενείο όπου συγκεντρώνονται τα μέλη της συμμορίας.

— Πάμε! είπε η Ναταλία, που εξακολουθούσε να υπακούει σάν άνθρωπος που δεν είχε δική του θέληση.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΔΗΜ. ΛΑΓΑΡΗ : Πέντε χρόνιες αιματώδεις, δέξες και σιλαχβίς. Έκδ. Αγγελού Κουλουρί. Πάτρι.

Ο Πατριός δημοσιογράφος κ. Λάγαρης είχε την εμπνευσή και την επιμονή να συγκεντρώσει σ' όλη τη σκληρή παρατηρήσεις, εντυπώσεις και επίσημα στοιχεία για την πορεία και την εξέλιξη του εθνικού δράματος στην περιφέρεια των Πατρών. Έχουμε τη γνώμη, πως απ' αυτές τις προσωπικές και τοπικές απόψεις θα σχηματισθούν βαθμιαία, στερεώτερα κριτήρια για τα ευρύτερα ιστορικά έργα. Γι' αυτό είναι αξιόπαινος και χρησιμώτατη κάθε διολύση εισφορά ανθρώπων που είδαν, παρακολούθησαν και συνέπραξαν στον αγώνα κατά των επιδρομών, είτε στον πόλεμο, είτε στην κατοχή. Ο κ. Λάγαρης περιγράφει φυσικά με ζοφερότητα και πόνο και το σφοδρό δράμα του διχασμού, που εκδηλώθηκε με τόσο έντονη μορφή στην περιφέρεια της Αχαΐας, καθώς και τα γεγονότα της απελευθέρωσης και του κομματικού ανταγωνισμού που την συνόδευσε σάν ακράτητη θύελλα.

«ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ».

Το πολύκροτο βιβλίο του κ. Μανώλη Κανελλή «Οι Βούλγαροι» — η πρώτη έκδοσή του, όπου είχαν εξαντληθεί σ' έξι ήντα τόμοις — ήδη κυκλοφορεί εις δυντέραν έκδοσιν, ως εξόχως επίκαιρος εθνική απάντησις εις τας προσφοτάς αιτιάσεις των Βουλγάρων. Περιέχει και τα νέα κεφάλαια: «Τα Μακεδονικά, Παύλος Μελάς, Τέλλος Άγρας» κτλ. κτλ. Το θαυμάσιο αυτό ιστορικό έργο, το συγκλονιστικό σάν μυθιστόρημα... θα γίνη ανάγνωστον. Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία, μαζί με τα τελευταία πλέον αντίτυπα των περιφημών «Βαρβάρων» του ίδιου συγγραφέως.

Διέσχισαν μία πλατεία κι έφθασαν στη παλιά συνοικία της πόλεως. Μπήκαν σ' ένα λοξό στενοσόκακο και σέ λίγο ο Έλλεν-Ρόκ σταμάτησε λέγοντας:

— Έδώ είναι! Βλέπετε τη φωτισμένη διτρίνα; Άκούστε... Τραγουδούν... Μία γυναικεία φωνή... Και μία κιθάρα...

Η Ναταλία ψιθύρισε:

— Είναι η φωνή της Ιταλίδας που ήρθε το απόγευμα στο Μιραντόρ!

— Έτσι; έκανε ο Έλλεν-Ρόκ. Νά, λοιπόν, ότι δοξίζουμε καλά... Φαίνεται ότι έπείσθησαν με το τραίνο, αυτή και οι σύντροφοί της.

Πλησίασε το παράθυρο. Έπειδή όμως μία κόκκινη κουρτίνα τον εμπόδιζε να δει καλά, πήρε την απόφαση να μπη στο καφενείο. Πριν περάσει όμως το κατώφλι, έδωσε το κολάρο και τη γραβάτα, πέταξε το πλίκιό του κι άνοκατρεψε τα μαλλιά του. Ο σκοπός του ήταν να μείνει μέσα μερικά λεπτά και κατόπιν να βγίη πάλι έξω. Άνοιξε την πόρτα. Η φωνή της τραγουδίστρας άκούσθηκε πιο δυνατά. Τη στιγμή εκείνη το τραγούδι τελείωνε. Χειροκρότησαν. Ύστερα άκουγόταν ο θόρυβος των συμφωνιών, το τσούγκρισμα των ποτηριών και οι φωνές των γκαρσονιέρων. Η Ναταλία περίμενε έξω. Κάποια στιγμή ένας πελάτης παραμέρισε λίγο την κουρτίνα του παραθυριού. Η νέα πληροφοσία και κύτταξε στο εσωτερικό του κέντρου. Γύρω από τα βράμια τραπέζια ήταν καθισμένοι καμιά είκοσιάρια άνθρωποι της θάλασσας. Κανένας όμως απ' αυτούς δεν έμοιαζε με τους Ιταλούς μουσικούς του απογέματος. Στο βάθος, έπάνω σε μία μικρή εξέδρα, καθόταν η Ιταλίδα. Πλάι της στεκόταν δρόσιος και της μιλούσε ο Έλλεν-Ρόκ. Τότε μόνο πρόσεξε η Ναταλία ότι η γυναίκα αυτή ήταν όμορφη, με μία ωμορφιά άγρια, προκλητική, φλογερή. Τα λόγια του Έλλεν-Ρόκ θα της ήταν φαίνεται ευχάριστα, γιατί γελούσε δυνατά, δείχνοντας δυο σειρές μαργαριταρένια δόντια. Ο Έλλεν-Ρόκ ήταν σκυμμένος από πάνω της με το ύφος άνδρος που γοητεύει και κάνει τις γυναίκες να ξεμαλίζουνται. Η Ναταλία έγινε καταπόρφυρη από την αγανάκτηση. Ποιό ήταν λοιπόν το μυστικό της γοητείας του ανθρώπου αυτού, που κατακτούσε τις γυναίκες τόσο εύκολα; Και εφινικά, συλλογίσθηκε το δικό της φέροισμο. Κι' αυτή δεν ήξερε τον Έλλεν-Ρόκ. Και όμως του είχε εκμυστηρευθεί σάν να ήταν ο καλύτερός της φίλος. Δεν είχε εγκαταλείψει τους πάντες και τα πάντα, για να τον ακολουθήσει σε μία νυκτερινή περιπέτεια με σκοπούς σκοτεινούς και άκαθάρστους; Και να τώρα που τον κατεσκόπευε έξω από το παράθυρο μιάς κακόδομης ταβέρνας!...

Ήταν δυνατό; Εξοφικά, η Ναταλία αισθάνθηκε ένα παγερό ρίγος. Με μιάς ξύπνησε από το όνειρο όπου ζούσε κατά τις τελευταίες ώρες και που τις φαινόταν τώρα σάν φρικτός επιφάντης. Και όσο άνακατούσε την προσωπικότητά της, ένοιωσε να φουντώνη μέσα της ένας σφοδρός θυμός κατά του Έλλεν-Ρόκ. Έρριξε μιά τελευταία ματιά στο εσωτερικό του καφενείου κι άπομακρύνθηκε. Μπροστά στο καζίνο εστάθμευαν αυτοκίνητα. Άνέβηκε στο πρώτο ταξί και είπτε στον σωφό:

— Στο Έστερέλ... Δυό χιλιόμετρα μετά το Τραγιάς. Στη δίπλα Μιραντόρ... Θα σας δείξω τον δρόμο...

Το αυτοκίνητο ήταν άνοιχτό. Η νύχτα ήταν γεμάτη άρωματα. Η Ναταλία ρουφούσε το δροσερό αέρα με άπληστία... Μέσα της όμως αισθανότανε μιά φοβερή αναστάτωση. Όλα τα συναισθήματα χοροπηδούσαν και συγκερούσαν μεταξύ τους. Ο φόβος, η περιέργεια, η ταπεινώση, η αλαζονεία, η μέθη του άγνωστου... Ποτέ, κανένας άνδρας δεν της είχε προκαλέσει τέτοιον κλονισμό...

Και απ' όλη αυτή τη σύγκρουση των συναισθημάτων έβγαινε ένας ακράτητος πόθος... Να φύγη, να φύγη άμέσως, να δροβή μακριά από τη μαγνητική επίδραση του ανθρώπου αυτού...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο επόμενο.

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ζήμια του Μπλόχ.

Ο Μωλόχ συναντά τον φίλο του Λεβύ και αρχίζει τις θρηνηδίες.

— Ό!... Είμαι ο πιο δυστυχής άνθρωπος του κόσμου!... Κατεστράφην τελείως... Τάχασα όλα!...
— Μη πικραίνεσαι, φίλε μου, τον παρηγορεί ο Λεβύ. Κι άλλοι πολλοί έπαθαν τα ίδια... Έχασες πολλά;
— Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα!...
— Χμ! Είπε πολλά!...
— Και το χειρότερο λέει ο Μωλόχ, είναι ότι από τα λεφτά αυτά, οι δυό χιλιάδες ήταν... δικές μου!

Στο γκαρσονπιαστέιο

Ο Ίσακβ Κοέν μπαίνει σ' ένα γκαρσονπιαστέιο με δυό παιδάκια και παραγγέλλει τρεις πάστες. Άφου τις έφαγαν, φωνάζει το γκαρσόνι και του λέγει:

— Έγε σε παρακαλώ το νού σου στα παιδάκια μέχρις ότου γυρίσω. Πηγαίνω απέναντι να τηλεφωνήσω.

— Ευχαρίστως, απαντά το γκαρσόνι.

Περνούν πέντε λεπτά, δέκα, είκοσι, μισή ώρα κι ακόμα να επιστρέψει ο Ίσακβ...

— Πώς άργησε ο μπαμπάς σας; ρωτάει άνυποπτο το γκαρσόνι τα δυό παιδάκια.

— Μά, δεν είναι μπαμπάς μας!
— Τι τον έχετε λοιπόν;
— Τίποτε, κύριε. Ούτε τον ξέρουμε. Εμείς παίζαμε στο δρόμο και μας φώναζε να μās κεράση από μιά παστά!...

Η εύχή του Ίσακβ.

Ο Ίσακβ Λεβύ φεύγει για την Αμερική, όπου πηγαίνει να σπουδάσει γιατρός. Ο πατέρας του του δίνει ένα σεβαστό ποσό, για να περάσει ξηρή μήνη. Ο Ίσακβ όμως σπαταλά τα χρήματα μέσα σ' ένα μήνα και στέλνει στον πατέρα του το ακόλουθο τηλεγράφημα: «Άγαπητέ μου μπαμπά, οί σπουδές μου προχωρούν περίφημα. Δυστυχώς εξώδευα όλα τα λεφτά και σε παρακαλώ να μου στείλεις 100.000 φράγκα. Ντρέπομαι που σου ξαναζητώ χρήματα, και παρακαλώ τον Θεό να μη λώβης αυτό μου το γράμμα».

Ύστερ' από λίγες μέρες, ο Ίσακβ πήρε το ακόλουθο γράμμα του πατέρα του: «Άγαπητέ μου Ίσακβ, Ο Θεός άκουσε την εύχή σου. Δεν έλαβ' το γράμμα σου...».

Καθαρό παιδί.

Η κ. Λεβύ έξιμνει στην κ. Κοέν τον γυιό της:

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο καητός είναι ο Ίσίδωρος!

— Άλήθεια;
— Ναι, έδώ και τρεις εβδομάδες του έδωσα ένα κομμάτι τυιαλέττας. Λοιπόν, σ' έβγαλό ότι το έχει ακόμα πεντακάθαρο!...

Στο θέατρο

Ο Μωλόχ έπιστοφεί από τα θέατρο και η γυναίκα του τον έρωτά:

— Λοιπόν, Έλιέξερ, ήταν καλό το έργο;
— Πολύ όμοιο. Ρεβέκκα μου, πόσο πολύ όμοιο. Μονάχα που το βρήκα λίγο άψιγτο.

— Γιατί;
— Πρόκειται για κάποιον που τον εγκαταλείπει η γυναίκα του και που τρελαίνεται από λύπη!

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΣΤΗΛΕΣ

Όραία λαχτάρα...

Του ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

— Άγαπητέ μου θείε, είπε η Όδεττι Μπερτόν έχω να σας ζητήσω μιά μεγάλη χάρη.

— Άρκεί να μου περναί από το χέρι, απάντησε ο γηραιός βαρώνος ντε Σάν. Τι σου συμβαίνει;

— Πρόκειται για τον άνδρα μου. Το μαχαίρι, έσθασε στο κόκκαλο... Δεν μπορώ ν' άνθώ άλλο... Όλο το Παρίσι μιλάει για τα έρωτικά του σκανδαλά... Απεράσιστα να τον χωρίσω...
— Λοιπόν;
— Λοιπόν, ο δικηγόρος μου λέει ότι το πράγμα δεν είναι και τόσο εύκολο... Οί άποδείξεις που έχω για τις άπιστίες του Σάν, δεν είναι και τόσο πειστικές. Άλλοι οί φήμες κι' άλλοι άποδείξεις... Μου συνέστησε, λοιπόν να παρακολουθήσω τον άνδρα μου και να τον συλλάβω έπ' αυτοφώρω με μίαν από τις έρωμένες του.

— Και τι θέλεις να κάνω εγώ σ' αυτό, Όδεττι; Δεν πιστεύω να με βάλεις να τρέχω, γέρος άνθρωπος, από γκαρσονιέρα σε γκαρσονιέρα, για να βρω τον τρεσχαρισμένο σύζυγό σου!...

— Όχι, βέβαια. Έξ' άλλο, το πρώην είναι πολύ δύσκολο. Βρήκα όμως έναν άλλο τρόπο, που θα μās έπιτρέψει να πετύχουμε αυτό που θέλουμε, χωρίς να κοπιάσουμε καθόλου. Χωρίς να προκαλέσω εγώ μίαν άπιστία στο σύζυγό μου. Θα τον στείλω σ' έποση με μιά γυναίκα χωρίς, βέβαια, ν' άντληκα, ήδη ότι είμαι κι' εγώ στη μέση. Θα πέσει εύκολα στην παγίδα, γιατί είναι γυναικάς. Και γίδα, γιατί είναι γυναικάς. Και μόλις συναντηθή μαζί μ' αυτή την γυναίκα κάπου, θα πάω εγώ άστυνομικό και θα τον συλλάβω έπ' αυτοφώρω! Καταλάβατε, θείε μου;

— Κατάλαβα... Άλλά ποιά προάγματοι κόλπο... Άλλά ποιά θα είναι η γυναίκα που θα δεχθή να...

— Θα μού τη βρήτε σείε, θείε μου!... Αυτή είναι η χάρη που θέλω από σας!
— Τρελλάθηκες, Όδεττι; Δεν βλέπεις τ' άσπρη μου μαλλιά; Μπορώ να τρέχω εγώ να βρίσκω τέτοιου είδους βρωμιά γυναικές!...

Τι ζητάει, όμως, μιά γυναίκα και δεν το πετυχαίνει! Μόλις ο γέρο-βαρώνος είδε την Όδεττι να δγκρούει, έ...

Το πολύκροτο βιβλίο του ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ

«ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ»

(Ιστορία μιάς Όρδης)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΡΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ
Νέα κεφάλαια:
ΤΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ
ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ
κτλ. κτλ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΣΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ
(Πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία)

κάμωθηκε. Και της υποσέθηκε ότι, θαόρισε μιά γυναίκα που θα δεχόταν να παίξη αυτόν τον ρόλο, επί πληρωμή φυσικά.

Δυό μέρες αργότερα θείος κι' ανεψιά συνωλόυσαν συνωμωτικά μέσα σ' ένα ταξί.

— Τα κανόνισα περιόφια, Όδεττι. Μεθαύριο το απόγευμα, στις πέντε, ο άνδρας σου θα είναι στο σπίτι της Βέρας. Όρλωφ, μίσε Ρωστίδας σαντε' ζας τών καμπαρέ. Πρόκειται, ξαίρεις, για μιά σωστή κουκλίτσα!

— Και πού είναι αυτό το σπίτι;

— Στην οδόν Ρενναϊσάνς 50, πρώτο πάτωμα, δεξιά. Μη ξεχάσεις την ώρα. Μεθαύριο, στις πέντε το απόγευμα. Και τώρα κάνε καλά μνημό σου. Έγώ φεύγω άπόψε για κυνήγι και θα γυρίσω το Σάββατο. Τη στιγμή εκείνη, το ταξί περνούσε μπρος από μιά λέσχη. Ο θείος είπτε στον όδη' γό να σταματήσει, άποκαίρεται σε την ανεψιά του και πήδησε στο πεζοδρόμιο.

Καθώς το ταξί συνέχιζε την πορεία του κατά μήκος της οδού Ριβολί το ατά της Όδεττι έπεςε σ' ένα άμπρο γαντάκι, διπλωμένο στα τέσσερα, που άσφαλώς είχε πέσει από την τσέπη του θείου της, στο κάθισμα του ταξί. Το άνοιξε και διάβασε: «Σύμφωνη για αύριο στις 5. Βέρας».

— Μά, ξεμωράθηκε, λοιπόν, ο θείος μου; συλλογίσθηκε η Όδεττι. Τι μού λέει ότι το ραντεβού είναι για μεθαύριο στις 5, ενώ είναι για αύριο! Μπράβο, άφηρημάδα!... Θα πήγαίνα με τον άστυνόμο κατόπιν έρωτης και η κυρία αυτή θα μού έζητούσε και ρέστα!... Άς είναι. Εύτυχώς που βρήκα τόσημείωμα. Έτσι, αύριο το απόγευμα θα τελειώση κι' αυτή η ιστορία».

Την άλλη μέρα, σύμφωνα με το σημείωμα, η Όδεττι, μαζί με δυό άστυνομικούς και με τη θεία της, τη νγκρία Βαρώνη ντε Σάν, γυμνούσαν την πόρπη της Βέρας Όρλωφ.

— Έν όνόματι του νόμου, άνοιξτε!...

Άκούσθηκαν κάτι βιαστικά βήματα άλλ' η πόρτα δεν άνοιγε.

— Άνοιξτε! ξαναφώναξε ο άστυνομικός. Θα σπάσουμε την πόρτα!...

Η πόρτα μισόάνοιξε και ο μισόγυμνος άντρας που βρισκόταν από μέσα φώναξε μόλις είδε την Όδεττι:

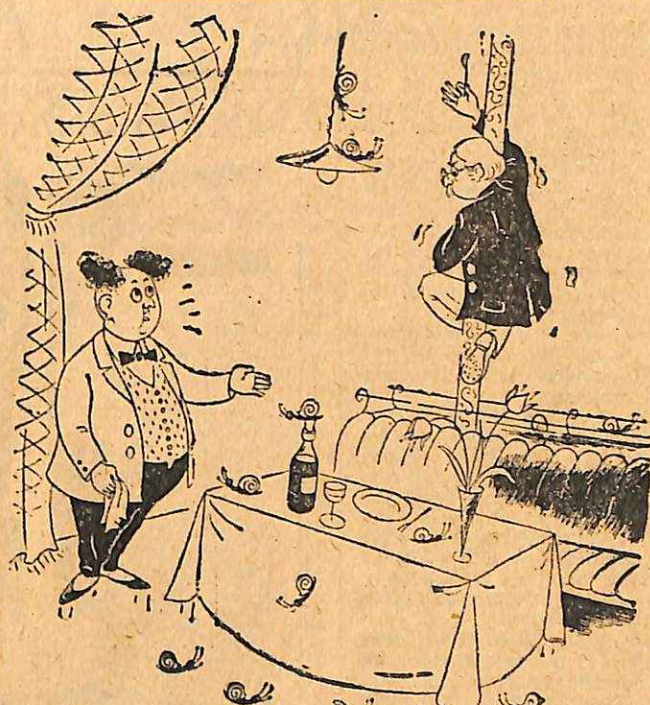
— Μά, παιδί μου εγώ σου είπα να έλθης αύριο, όχι σήμερα! Τι άμωμάλι που...

Άλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του ο βαρώνος, γιατί άντίκρουσε τη γυναίκα του που πρόβαλε πίσω από την ανεψιά!...

Ο άστυνόμος κράτησε τα στοιχεία.

Η Όδεττι Μπερτόν πέτυχε το διαζύγιο του... θείου της! ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Το γέλιο μας

Το γκαρσόνι πρds τον πελάτη:
— Μήπως θέλει ο κύριος και δεύτερη μερίδα ζωντανά σαλιγκάρια;...

Ο γιατρός: — Μπορείτε να έπιστρέψετε ήσυχος στο σπίτι σας... Δεν σας βρίσκω καμιάν άνωμωλία...

Παραγορία θυμάτων:
— Είδες λοιπόν που ήθελες να πάμε στον κινηματογράφο, να δούμε τσάς λεπτά; Καλύτερα δεν είναι έδώ;

ΠΟΛΛΑ, ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Οι 30.000 κούμπες και μαρκήσιοι της Ιταλίας που έγιναν ευγενείς κατά το φασιστικό καθεστώς, έχασαν τους τίτλους τους.

— Έως 7 μηνών ο Καναδάς έστειλε στην Αγγλία 16.410.000 δωδεκάδες αυγά.

— Για το ιππικό του σοβιετικού στρατού χρησιμολογούνται άλογα που προέρχονται από διασταύρωση αλόγων του Ντον και αραβικών που έχουν ανατραφεί κατά το αγγλικό σύστημα.

— Στην Αυστραλία τροσεκλήθη βροχή με την έκσφενδόνισιν πάγου στα σύννεφα.

— Ένα αεροπλάνο έκανε τη διαδρομή από Άγγλιας μέχρι Νέας Ζηλαντίας σε 39 ώρες. Το ταχύτερο πλοίο νοσιάζεται 33 ημέρες και πρό έκαστα ταξιδιάς ένα ιστιοφόρο χρειάζεται 158 ημέρες για την ίδια διαδρομή.

— Η Νοτιοαφρικανική αντιπροσωπεία στο Λονδίνο λαμβάνει 1000 αιτήσεις για μεταναστεύσει έδω διαμαρτυρίας.

— Στο Μπρίστολ της Αγγλίας, τις ημέρες του μεγάλου ψυχρού κήκαν 100 άχρηστα πιάνο για να ζεσταθούν οι ιδιοκτήτες των.

— Η Αγγλία κ. Νάιτ 82 χρονών έκανε ένα αεροπορικό ταξίδι μήκους 12.000 μιλίων.

— Η πρώτη «ίπταμένη» ηλεκτρικών ειδών — ένα αγγλικό αεροπλάνο καταλήγας διασκευασμένο — θα αρχίσει την περιδείαν της στη Ν. Ευρώπη τις ημέρες αυτές.

— Ο «Μπίλ» μιιά χήνα που συνώδευε τα παιδιά του άφεντικού της στο σχολείο, πέθανε σε ηλικία 24 ετών.

— Το διεθνές Συνέδριο των προσκόπων θα γίνει στην Αγγλία. Επίσης την ημέρα του Άγιου Γεωργίου (23 Απριλίου), θα γίνει έορτη των Όσν-Υάν εις το Κέιπ Τάουν παρουσία της διαδόχου της Αγγλίας πριγκίπισσας Ελισάβετ.

— Σ' έναν Αγγλο πρό σκοπο, τον άνοχητο Φράνκ Σέυμουρ άπενεμήθη ο Άο γυροδός Σταυρός των Προ σκόπων γιατί έσσεσε δύο παιδιάκια που κινδύνευαν να πνιγούν.

— Σε μιιά έπαρχιακή πόλη των Ηνωμένων Πολιτειών, μιιά γυναίκα έη στευσε μιιά Τράπεζα, άπειλώντας τους υπαλλήλους μ' ένα πιστόλι ψεύτικο, από... σοκλατά!

Οι τηλεφωνήτριες της Νέας Υόρκης έγιναν νευρασθενικές από την πολλή δουλειά. Κάθε μέρα, είναι υποχρεωμένες να συνδέουν 14 εκατομμύρια συνδιαλέξεις με τις έπασ' χίες!

'Επίκαιρα Είκονογραφήμένα ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΑΙ «Ι ΟΝΔΟΛΑΤΟΥ ΑΕΡΟΣ»

Η μικρή αυτή «γόνδολα του άέρος» με τους 3 τροχούς, είναι ο θαλαμίσκος του παρατηρητού του νέου γιγαντιαίου αεροπλάνου του αμερικανικού στρατού που ήμπορεί να μεταφέρει 400 στρατιώτες. Η γόνδολα αυτή είναι κρεμασμένη κάτω από το αεροπλάνο και ο παρατηρητής επικοινωνεί τηλεφωνικά με τον άρχιπιλότον και τον κατετοπίζει. Παρόμοιες γόνδολες θα έχουν στο μέλλον και όλα τα αμερικανικά στρατιωτικά αεροπλάνα. Το νέο αυτό έξάρτημα είναι έφωδιασμένο με αυτόματες φωτογραφικές μηχανές οι όποιες φωτογραφίζουν το κάθε τι που βρίσκεται στο έδαφος ή στον άέρα.

Το πένθος του «Ρόταρυ»

Τελευταίως άπέθανε στο Σικάγο ο Πάλ Μάκ Χάρρις ιδρυτής των «ροταριανών».

Η πρώτη λέσχη ιδρύθηκε σιά 1905, στο Σικάγο, πολύ γρήγορα δέ άκολούθησε και ή ίδρυση άλλων σε άλλες πόλεις. Ο Πάλ Μάκ Χάρρις άφού από μηχανικός μεταλλείων έγινε έμπορος ανθρώπων και συνεταίρος ενός ράφτη, ίδρυσε την διεθνή αυτή Οργάνωση σκοπός της οποίας είναι ή επέδωσις πνεύματος ευπιστοσύνης, νομιμοφροσύνης και καλής πίστωσης, στο διεθνές έμπόριο, στη βιομηχανία και στα έλευθέρια έπαγγέλματα. Μέσα στα σαράντα χρόνια που διέτρευσαν έκτοτε, οι Ροταριανοί κατέκτησαν πολύ έδαφος σ' όλες τις χώρες του κόσμου. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν σήμερα 4000 λέσχη σε 75 χώρες με συνολικόν αριθμό 200.000 μελών, τα όποια φορούν στη μπουτ' νιέρα τους μιιά χρυσή ρόδα.

Η άφοσίωσις των έλεφάντων.

«Μέχρι ποίου σημείου μπορεί να θάσση ή άφοσίωσις με ταξύ των άγρίων έλεφάντων, γράφει ένα αγγλικό περιοδικό, μάς το δείχνει το έξης περιστατικό: Στην Ουγαντά μιιά περιφέρεια της Ρουανδίας της Ν. Αφρικής, τέσσερις έλέφαντες έκαναν μεγάλη καταστροφή σε μιιά φυτεία βαμβακίου. Οι χωρικοί ζήτησαν την βοήθεια των κρατικών άρχών και οι άνδρες του άποσπάσματος που έφθασαν επί τόπου άρχισαν να πυροβολούν στον άέρα νιάνά έκφθίσουν τους έλέφαντες να φύγουν. Μιιά δυας από τις σφαίρες βρήκε ένα από τα ζώα και το σκότωσε. Οι άλλοι τρεις έμειναν δίπλα από το πτώμα του επί 24 ώρες έκβάλλοντες σπαρτακτικές κραυγές και χωοίς να τρώγουν.

Λονδίνο—Νέα Υόρκη σε μιιά ώρα!

Ο καθηγητής Ζύν Πικάρ πρόκειται σε λίγες ημέρες να κάνει μιιά προσπάθεια ν' άνέβη σε ύψος 34.300 μέτρων, από της επιφανείας της γης! Σκοπός της άνόδου του αυτής είναι ή μελέτη της στρατοσφαιρας που βρίσκεται σε ύψος 18.000 μέτρων από τη γη. Ο καθηγητής Ζύν Πικάρ που είναι γιγνός του Αύγουστου Πικάρ ο όποιος πρώτος κατόρθωσε ν' άνέβη σε ύψος 19.000 μέτρων το 1933 θα έξετάση το κατά πόσον είναι δυνατή ή πτήσις άεροπλάνων διά μέσου της στρατοσφαιρας. Ο καθηγητής Ζύν Πικάρ θα χρησιμοποιήση μιιά «γόνδολα» από άλουμίνιο «ικανή ν' άνέβη σ' όλος τος άτμοσφαιρικάς πιέσεις και θα είναι έφωδιασμένη μ' όλα τα μηχανήματα άεργώνου, και με έπιστημονικά εργαλεία για τας παρατηρήσεις που θα πρέπει να γίνουν. Κατά την γνώμη των ειδικών όταν θα κατορθώη ή πτήσις αεροπλάνων διά μέσου της στρατοσφαιρας ή ταχύτης των θα δεκαπλασιασθή. Άπλάση ένα αεροπλάνο που έχει ταχύτητα 400 χιλιόμετρα την ώρα στην άτμοσφαιρα, στη στρατοσφαιρα θα άναπτύσση 4000. Μ' άλλα λόγια το αεροπλάνο που θα άπογειοιται από το Λονδίνο θα βρίσκεται στη Νέα Υόρκη σε μιιά ώρα.

«Καταδρομικό των χιόνων»

Στις έξερευνήσεις του στην Άντορική «Ηπειρο» ο ναύαρχος Μπέντον χρησιμοποίησε για πρώτη φορά το «Καταδρομικό των χιόνων». Πρόκειται για ένα άγχημα βάρους 25 τόννων που οι τροχοί του έχουν διάμετρο 3.50 μέτρων. Έχει άκτίνα δράσεως 5.000 μιλίων και ταχύτητα 20 μιλίων. Στη στενή γη του «Καταδρομικού των χιόνων» ύπάρχει ένα αεροπλάνο. Το πλήρωμα του άποτελείται από τέσσερις άνδρες έχει στη διάθεσί του τροφογία ένα χρόνο. Μέσα στο «Καταδρομικό» ύπάρχει το διαμερίσμα του πληρώματος καίκοζινα «Ας σημειωθεί ότι οι πρώτοι έξερευνηταί του Νοτίου Πόλου, ο πλοίαρχος Σκότ κι ο Σάκλετον, έθθασαν εκεί με έλικυθρα σφοδμένα από σκύλους.

Ένας τρελλός Κροίσοις

Ένας Άμερικανός δισεκατομμυριούχος της γνωστής οίκογενείας των Κροίσοιων Μάκ Κόρμικ πέθανε σε ηλικία 87 γόνοντα ετών. Τα πέννητα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε...τρελλός! Χάρις, όμως, στη μεγάλη του περιουσία, οι συγγενείς του μετέτρεψαν τη διαμονή του σ' ένα είδος χρυσόφορακτου ασύλου, όπου ο δυστυχής εύρισκε ίκανοποίηση σ' όλες τις μανίες του. Για την περιποίησί του ήταν άπασχολημένοι τoιάντα πέντε πουλιάρη διακόσιοι νοσοκόμοι και σαράντα δεσποφύλακες!

ΕΘΝΙΚΕΣ

Τò έδνικò διήγημα του Γ. Βλαχογιάννη

Του κ. Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Τις μέρες αυτές, ο νοις μας στρέφεται όχι μονάχα πρὸς τις μεγάλες και ήρωικές μορφές του Εικοσιένα μα και πρὸς τους μεταγενέστερους εκείνους «Έλληνες» που σκοπό του έργου τους έθεσαν την πνευματική άξιοποίηση και την ιστορική διασφήνιση των άγώνων «Εκείνων».

Μεταξύ αὐτῶν, ξεχωριστή θέση κατέχει ο Γιάννης Βλαχογιάννης, ο μεγάλος ρομειώτης πεζογράφος που πέθανε το καλοκαίρι του 1945. Αὐτός, που λὺν περισσότερο από κάθε άλλον νοσέλληνα λογοτέχνη, έθεσε άποκλειστικό σκοπό του έργου του την πολυπρόσωπη παρουσία και τη λογοτεχνική πεικόνιση καὶ τῆς Εικοσιένα. Το μεγάλο του λογοτεχνικό πάθος ή συνεχής πηγή της όρμητικής και της ήρωικής του έμπνεύσεως, στάθηκαν οι άγωνισταί της εθνικής μας παλιγγενεσίας, οι τόποι που έδημιούργησαν οι τόποι που έράσανε, οι συνέπειες που είχαν οι πράξεις τους, ή πλατύτερη άνθρώπινη αλήθεια τους, το έπικό τους μεγαλείο, το άκαταμάχητο φρόνημά τους, ή δίψη τους για φυλετική έλευθερία κι ή εθνική άξιοπρέπεια.

Έτσι δόθηκε ή εικαρία στον Βλαχογιάννη, να μελετήσει την Βλαχογιάννη ψυχολογία του έλληνοκαίου λού και να μάς δισήγησιν ή εθνική του, μερικῶς στα διηγηματικά, στυμιούτυπα και πλαστικές εικόνες της ψυχολογίας αὐτῆς. Έτσι μπορούμε να χαρακτηρίσουμε ως έθνικὰ τὰ διηγήματα αὐτά: έθνικὰ με την πλατύτερη, αλλά και συγχρόνως με την πύ συν«εκριμένη σημασία του όρου. Τὸ σπουδαιότερο από τὰ διηγήματα αὐτά, τὰ συγκέντρωσε ο Βλαχογιάννης σε τέσσερις τόμους. Στὸν «Έομο Κόσμος», τὸν «Λόγους» κι «Αντίλογους», τὸ «Μεγάλο Χρόνια» και τὰ «Παλληκάρια» τὰ Παλιά». Τὸς δύο τελευταίους τόμους τοὺς εξέδωσε ο συγγραφέας στὰ 1930 και στὰ 1931, στὴν εποχή δηλαδή που γίνανε μεγάλες γιορτές για τὸ συμπλήρωμα εκατὸ χρόνων από τὴν 18νική μας παλιγγενεσία. Τὰ περισσότερα, είναι μικρά άφήγηματα, καλοδωμένα, επιγραμμικά, γραμμένα σε ύψος άρεϊ-γόνοντα ετών. Τὰ πέννητα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε...τρελλός! Χάρις, όμως, στη μεγάλη του περιουσία, οι συγγενείς του μετέτρεψαν τη διαμονή του σ' ένα είδος χρυσόφορακτου ασύλου, όπου ο δυστυχής εύρισκε ίκανοποίηση σ' όλες τις μανίες του. Για την περιποίησί του ήταν άπασχολημένοι τoιάντα πέντε πουλιάρη διακόσιοι νοσοκόμοι και σαράντα δεσποφύλακες!

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ 'ΗΝάουσα στην

'Επανάστασι ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τοις πουλιὰ καθόντανε 'ς της Νάουσας τὸ κάστρο. Τὸνα τήραει τὴν 'Εδεσσα, τάλλο τήραει τὴ Βέρροια. Τὸ τρίτο τὸ καλύτερο μοιρολογαί και λείει! — Πούνε τὰ πλούσια χωριά και πούν' οι πολίτε'ις πούν' ή Γαλιτιστα, παιδιά, πούν' τὰ Βοσιλικά μας; (2) — Μας τάκαψε ο Μπαϊράμ πασάς, ο τρισκαταραμένος. Κλαίν' ή γυναίκες, τὰ παιδά, κλαίνε και ή νυφούλες κλαίν' για τὰ παλληκάρια μας και τούς καπετανεούς. — Μὴν κλαίς, κυρά άρχόντισσα, μὴν κλαίς και σὺ, νυφούλα. 'Πὸ χθές έλαβα μήνυμο από τὸν Καρατάσο, ὅτι βαρούσε τὴν Τουρκία αὐτὸς κι ο Ζαφειράκης κι' ο Γάτσος ο Λεοντόκαρδος 'ς της Νάουσας τὰ μέρη. Τρομπέτες έδαρέσανε νὰ μαζώχῃ τ' άσκέρι. Τρεῖς χιλιάδες (3) μάζωξε εὐθὺς ο Ζαφειράκης και χίλιους άλλους μάζωξαν οι δυο καπετανεοί, κι έκίνησαν οι τρεῖς μαζί τὸν πόλεμο ν' άρχίσουν.

'Αβδουλ 'Αβδὺς (4) έκίνησε τὴν Νάουσα νὰ πάρη, πούταν στὴ χώρα εξαουστὴ και πρώτος προμαχῶνας. Τρεῖς μέρες Τούρκου πολέμου με δέκα ὀκτὼ χιλιάδες τρεῖς μέρες πολέμουσαν τὴν εξαουστὴν πόλη. Πέφτανε τούρκικα κορμιά, πέφτουν πολλοί άγάδες Πέφτει και ο Γιουσούφ Βέης μαζί με τ' άλογό του Μάταν (5) τὴς μοίρας τὸ γραφεὶ ο Νάουσα νὰ τέρη. κι ο Καρατάσος έφυγε μ' έξήντα παλληκάρια, πάει κατά τὸν 'Ολυμπο κι αὐτὸς κι ο συντροφός του.

Θ. ΚΩΤΣΙΟΣ

1. Οι τρεῖς ήρωες υπερασπισταί της Μοκεδωνίας κατά τὴν 'Επανάστασιν τοῦ 21 ο Γάτσος εις τὴν Εδεσσα, ο Καρατάσος 'ς τὴν Βέρροια και ο Ζαφειράκης 'ς τὴ Νάουσα.
2. Μιὰ σφοδρὰ μάχη μεταξύ Βασιλικῶν και Γαλιτισταίων δὲν οὐλορηγῆς Κόφας ήμινθ κατά τῶν πειναπλοισιῶν δυνάμεων τοῦ Μπαϊράμ Πασά. αἱ δύο αὐτὰ πόλεις ήλώθησαν από τῶν Τούρκων και κατεστράφησαν. μετ' άλλων χωριῶν της Χοινοβόης. και ο μὲν Κόφας έπεσε νενώτως άνω-κάτω, ο δέ σὺν ολεμισταί του άπεσώρθησαν εις τὴν χερσονήσῳ της Καππαδοκίας νὰ εξακαλουθώσων εκεί τὸν υπερ τῆς ποσίδος άγῶνα.
3. Εις τὴν Νάουσαν συνεκτετρώθησαν 4.000 έπαναστάται από τοῦ Ζαφειράκη Καρατάσου και Γάτσου και έπολέμησαν κατά τῶν Τούρκων έχθρικών δυνάμεων.
4. Ο άρχηγος τῶν κατά της Νάουσας άποσταλόντων τσικλικῶν στρατευμάτων.
5. Μετὰ τὴν πτῶσιν της Νάουσας ο μὲν Γάτσος και ο Καρατάσος μετὰ έξήκοντα παλληκάρων έτρέψαν πρὸς τὸν 'Ολυμπο, ο δέ Ζαφειράκης κατέφυγε εις τὰς πόλεις τῆς Βέρροιας και νυφωραμίας και εκτείνεν πρὸς τὰ βουνά της Κλεισούρας, όπου και συληφθεὶς άπεστέλλη εις Μοναστήρι (Βιτινία).

μέσ' στο σκοτάδι χαϊρετώνται σιγά, σιγά, και νιόνται στο κρύο σταλά που στάζει από τὴν παλιόρα, και χτενίζονται και σιγυρίζονται, ή καθόνται στρωτοί και τρώνε το ψωμί με τὸ κρύο ψητό κοψιδί, φέρνουνε γύρω με τὸ νοῦ αὐτὰ τὰ νεῖα μας τάτα, κι άλλίζουμε καμμία νοργή μιλιά. 'Υότερα καταλαγιάζουν και λαγοκοιμῶνται ὡς σπυρ σκάσι ή αἰγῆ.

Μέσα σε μιιά τόσο άμορφη και άνηρα φύση, με τέτοιους άργαλούς τρόπους συμπεριφοράς, πολέμησαν τὸν προαιώνιο τύραννο, οι άνθρωποι τοῦ Εικοσιένα. 'Ηταν κι αὐτοί ὡραίοι σὴν τὴ φύση τὴν ἑλληνική, σὴν τὴ γῆ τὴν ἑλληνική που πολέμησαν νὰ τὴν λυτρώσουνε από τὸ βάρος της άλλόπιστης βαρβαρότητας. Κι' ο Γιάννης Βλαχογιάννης δικαία κατατάσσεται στὴ τάξη τῶν άνθρώπων αὐτῶν ἄν και ὑπῆρξε σιγχρόνως μας, γιατί ήταν ο μόνος 'Ελληνας που έζησε με τὸ συγκεκριμένο δράμα της έπικής εκείνης εποχής και που μὰς τὸ διέσωσε στὴς ανάγλυφες εἰκόνες τῶν διηγημάτων

ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

«Λεστενίτσα», «Παλ'άτσοι», «Μανόν»

Συμφωνική Συναυλία

Μία ελληνική όπερα, είναι πάντα ένα γεγονός για τους Έλληνες ακροατές. Είναι όμως άπορο, να κρίνεται αυτότελος και όχι εν συγκρίσει με ξένες όπερες. Συγχρόνως, να υπάρχει η καλή θέληση της διαπίστωσης των πλεονεκτημάτων. Υπήρχαν προφανώς κά. πολλά πλεονεκτήματα στην «Λεστενίτσα» του κ. Γ. Σκλάβου. Η μουσική της είναι ενδοσφύρουσα, πρωτότυπη, και εκφράζει με δραματικότητα την δράση των ηρώων του έργου. «Ακούα περισσότερο: Ο συνθέτης έχει επιτύχει να επενδύσει με την μουσική του, τον πρωταγωνιστή χαρακτήρα του κάθε ήρωος. Ιδίως, η αλλοκοτή ιδιοσυγκρασία της Ρόζας, αποδίδεται περίφημα και ανάγλυφα με την μουσική. Βέβαια υπήρχαν και μειονεκτήματα τα οποία ξημέρωσαν την γενική αγαθή εντύπωση. Η ενορχήστρωση είναι πολύ βαρειά. Η εισαγωγή έκτη νη και χωρίς ενδιαφέρον. Το λυτρίσμα και η δεύτερη εικόνα πρέπει να λείψουν τελείως. Εάν ο συνθέτης έχει το θάρρος και την υπομονή να κάνει αυτές τις απαραίτητες βελτιώσεις, θα μείνει μια πολύ ωραία μονόπρακτη όπερα, με μια εικόνα, με βασικό έννοιαι ελάττωμα, το άνοιγμα του λιμπερέτου, το θέμα του οποίου είναι άπλοον, χωρίς λόγο δημιουργικό, που δεν πείθει κανένα απολύτως.

Από τους εκτελεστές, σημειώνουμε ιδιαίτερα την κ. Άννα Ρεμούνδου, η οποία εκρότησε τον δυσκολότερο ρόλο της με αληθινή μαεστρία. Επίσης ίδιαιτερος έπαινος οφείλεται εις τον σκηνοθέτη κ. Κ. Τσιανταφύλλου, ο οποίος με την χρησιμοποίηση των «ήχων» και βρονταίων, μας έδωσε πολύ ζωντανή την εικόνα της καταγίδος. Και η μουσική της «Λεστενίτσα», είναι κατά δόξαν «δερσιτική» όπως παραδέχεται και το πρόγραμμα, ίσως, για να έσηγηθ ό συνδυασμός με ταυς «Παλιάτσους». Ο Ιταλικός βερισμός, που αντιπροσωπεύεται κυρίως από την «Καβαλλερία» (1890) και ταυς «Παλιάτσους» (1892), γεννήθηκε σε έποχή αντιδράσεως κατά του μουσικισμού του Βάγκνερ. Από την βεριστική όπερα λείπει κάθε πνοή ποιητική, φιλοσοφική ή θρησκευτική, καθώς και κάθε ρομαντική διακόσμηση. Καί σήμερα ακόμα, άρσσει στο πολύ κοινό η αναπαράσταση της «καθημερινής ζωής», που συνδυάζεται με εκτάκτως επιτυχή φωνητική επεξεργασία της μελωδίας. Έτσι έφηγείται η μεγάλη επιτυχία των «Παλιάτσων» στους οποίους ή κ. Ε. Μαγκλιέρας, ή κ. Ζ. Βλαχοπούλου και ο κ. Κορώνης έσημείωσαν δικαιολογημένο θρίαμβο.

Δεν άντέχω στην πειρασμό, να παρατηρήσω, ότι η «φύλας τρυππίτες» της υποθέσεως του έργου, απέδωσαν με καταπληκτική ακρίβεια δολαφάσο το δυνατόν πιά. Φάλα

τα! Η ορχήστρα, και εις την εισαγωγή και εις το έργο, έθυμίζει κακής ποιότητας μπάντα έπαρχιακής κωμυπολώς.

Η χάρις, ή καλαισθησία και ή λεπτή αισθηματική διάθεσις της μουσικής της «Μανόν», δόρη και ιδέωδη έρμηνευτή στο πρώτο σωπό της κ. Έλεν Ντοζιά. Η κ. Ντοζιά, διάσημη καλλιτέχνης στην γαλλική πρωτεύουσα, ήλθε στην Ελλάδα και μετέσχε στη φωνή μας Λυρική Σκηνή, με όλη την υπερφάνεια της Έλληνίδος, ή οποία αν και έπέτυχε στο Έξωτερικό δεν έλη σμύνησε όμως την καταγωγή της. Ό,τι και να γραφή κανείς για την Τέχνη της, θα ήταν λίγο. Συγκρατημένη, πειθαρχημένη, χωρίς καμιά υπερβολή με ικανότητα ήθροισας απρόσμιλλη και με φωνητικά προσόντα ζηλευτά, μας έδωσε μία σπάνια αισθητική άπολαυση. Κοντά της, ο κ. Μ. Κορώνης και οι λοιποί εκτελεστές, έδωσαν ό,τι καλύτερο τους ήταν δυνατόν.

Σημειώνω επίσης με εύχαις ότι ή κ. Ντοζιά έδωκε σκηνοθετημένη την «Μανόν», άκριδώς όπως παίζεται στο Παρίσι. Χάρητες οφείλονται γι' αυτό στον κ. Κ. Τσιανταφύλλο.

Ο καλύτερος κ. Γ. Λυκούδης, μας έδωσε μια άριστη εκτέλεσι της «Οδύσσειας Συμφωνίας» του Μπετόβεν την περασμένη Κυριακή στα «Ολύμπια». Η «Οδύσσεια Συμφωνία», ή «Βασίλισσα της Νύχτας» όπως την ονόμαζε ο Μπετόβεν, δεν έχει μόνο την εξαιρετική ενδοσφύρουσα ρυθμική της πλευρά, αλλά και μία εσωτερικότητα και εκφραστικότητα ή οποία συχνά παραγνωρίζεται. Στην εκτέλεση από τον κ. Λυκούδη υπήρχε πλήρης ισορροπία του ρυθμικού με το αισθηματικό μέρος.

Ο κ. Τώνης Γεωργίου έπαιξε το κοντσέρτο για πιάνο σε έλ του Μπαχ. Το έργο του έργου ήταν αγάστο για τον σολίστα, τον οποίον πολλές φορές έσκέπαζε ή ορχήστρα. Ο κ. Γεωργίου έπαιξε με πολλή Τέχνη, σταθερότητα και εύσυνειδησία.

Από την «Χορευτική Σούιτα» του κ. Ν. Σκαλκώτα, σε πρώτη εκτέλεση, ήσαν ώριμα σήμερα μόνο σημεία, ιδίως το βάλε, παρ' όλον ότι έθυμίζει και Ραβέλ και Ρ. Στράους. Το έργο είναι υπερβολικά έστενές και άνισο από άποψως ενδιαφέροντος.

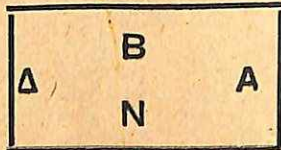
Με την «Οπηλία της Μ. Παρσκειής» από τον «Πάρισάλα» του Βάγκνερ, έτελείωσε ή συμφωνική συναυλία. Η σελίδα αυτή είναι ένα μικρό μόνο, άριστουργηματικό στολίδι, από το μεγαλύτερο έργο του Ριχάρδου Βάγκνερ. Καί έδώ ή ορχήστρα ήταν σε καλή φόρμα και ή απόδοσις ήταν καλή.

Γ. ΡΟΠΑΪΤΗΣ

Ή στήλη του Μπρίτζ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μπ. 7.5.3
Κπ. Ρ.2
Κρ. Α.Ρ.Φ.9.5.2
Σπ. Α.5

Μπ. 10.9.8
Κπ. 6.4.3
Κρ. —
Σπ. Ρ.Ν.7.6.5.3.2

Μπ. Α.4.2
Κπ. Α.Ν.Φ.7.5
Κρ. 7.6.3
Σπ. 9.8

Μοιράζει ο Νότος. Η όγώρα είναι 4 κούπες. Η Άνατολή επιτίθεται με τον Ρ πικά.

Λύσις του υπ' άρ. 23 προβλήματος

Ο Νότος πρέπει πρώτον να καθορίση πώςας λεβέ θα χάσει. Πρώς τουτο αφού πάρη χέρι με τον Φάντην σπαθι του Βορρά, θα κάνει την έμπας του καρρό. Άν ή έμπας αποτύχη όταν θα

πάρη το χέρι, θα παίξη άποχ χωρίς να κάνει έμπας. Είς την περίπτωση μας ή έμπας επιτυγχάνει (είς το σπαθι) κατά συνέπειαν μπορεί να κάνει και την έμπας εις τα άποχ.

Μάθημα 24ον δι' άρχαρίους

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΟΤΗΤΟΣ ΔΙ' ΑΛΛΑΓΗΣ

Όταν ο σύντροφός σας δηλώσει χωρίς άποχ και έσείς έχετε χρώμα εκ 5 χάρτιων, έλά μόνον 1/2 έως 1 λεβέ ντ' όνερ, αγοράσατε χρώμα. Άλλά πρέπει να προσέξετε να μην απαντήσετε μόνον «Δύο» εις χρώμα όταν δύνασθε να βοηθήσετε εις χωρίς άποχ, ή να κλείσετε παγνίδι εις το χρώμα σας. Όταν έχετε δφυλλον χρώμα ή επιμηκέστερον ή δύο 5φυλλα χρώματα, πρέπει να αγοράσετε χρώμα άκούη και αν δεν έχετε καμμίαν λεβέ ντ' όνερ. Είς την περίπτωση αυτήν, αν ο σύντροφός σας απαντήσει «2 χωρίς άποχ» δύνασθε να δείξετε ότι έχετε άδύνατον κατανομή επανερχόμενοι εις το

χρώμα σας, όποτε ο σύντροφός σας θα σιωπήσει. Διότι «αυτά είναι «ΣΗΜΑ ΣΙΩΠΗΣ».

Άν έχετε ολιγώτερον από 1/2 λεβέ ντ' όνερ ήτε 5φυλλον χρώμα ή δύο 5φυλλα χρώματα, ένδεικνύται να σιωπήσετε.

ΤΙ ΝΑ ΔΗΛΩΣΕΤΕ, ΟΤΑΝ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ ΑΝΟΙΞΗ ΜΕ «2 ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΧ»

Μία δήλωσις «2 χωρίς άποχ» δεικνύει 5 1/2 λεβέ ντ' όνερ και κάτι περισσότερον. Κατά συνέπειαν, συμφωνήσας προς την κλίμακα 4—5—6 πιθανοτήτων δύνασθε να βοηθήσετε τον σύντροφόν σας εις «3 χωρίς άποχ» με 1/2 λεβέ ντ' όνερ ή να δηλώσετε 5φυλλον χρώμα. Με άσθενέστεραν κατανομήν τρέπτε να σιωπήσετε, εκτός αν έχετε ένα έπιμκηες χρώμα.

ΤΑ ΜΕΛΩΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ :

«ΣΤΗΝ ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ»

ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

της Ντιάννα Ντάρμπιν :

«ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ...»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ «ΕΙΝΑΙ ΡΑΝΤΕΒΟΥ»

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ ΣΕ ΜΟΥΣΙΚΑ ΤΕΜΑΧΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΙΚΟ

«MELODY»

Στοκ Νικολούδη 15

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-

ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οί Μεγάλοι και τ' έργα των

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔ. ΣΤΑΘΜΟΥ

ΒΑΓΚΝΕΡ : «ΤΑΝΧΟΥΞΕΡ» (Εισαγωγή).

Κυριακή 30 Μαρτίου ώρα 11.00.

Η πλέον δημοφιλής μουσική του Βάγκνερ, είναι ή Εισαγωγή στον «ΤάνχουΞερ» που έγραψε στη Δρέσδη την Άνοιξη του 1845. Η Εισαγωγή αυτή έπαίχθη εις την Λειψία, εις τας 12 Φεβρουαρίου 1846, με τον Μέντελσον διευθύνοντα από χειρογράφου. Ο ίδιος δΒάγκνερ έγραψε το 1853 μία λεπτομερή προγραμματική ανάλυση της Εισαγωγής, στην οποία διακρίνονται καθαρά οι θεμελιώδεις σκέψεις της «Οπερας, ο άγων μεταξύ του πάθους της αμαρτίας και της πίστεως της σωχής, μεταξύ του πειρασμού και της εξιλεώσεως. Ο Βάγκνερ εις την ανάλυσή του, υπογραμμίζει κυρίως τον χορό των Προσκυνητών, το θέμα του οποίου εκτελείται στην αρχή από τα 5φυλλα πνευστά και τις διάλες. Κατόπιν την περιγραφή του «Όρου» της Αφροδίτης όπου ή Θεά βάζει σε πειρασμό τον τραγουδιστή ΤάνχουΞερ. Τέλος, το πανηγυρικό άσμα του ΤάνχουΞερ. Είς το τέλος της Εισαγωγής, ακούεται πάλι ο χορός των Προσκυνητών, διακοσμημένος με την συνοδεία των βιολιών.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 14)

προϊόντα του στα γύρω νησιά. Βγάζει άκόμα και αλάτι άφθονο απ' την άλυκη του «Τηγκακιού» και απ' αυτήν τροφοδοτούνται όχι μόνον τα υπόλοιπα νησιά, αλλά και ή απέναντι Μικρά Άσία. Άφθονο και καλό καπνό επίσης, που διατίθεται στην άγγλική και αμερικανική Άγορά. Παρ' όλη του όμως αυτή την εύφορίαν του νησιού, βρίσκεται τώρα σε οικονομικό μαρasmus και τουτο γιατί κανένας φυσικά κατακτητής δεν το φρόντισε στοργικά. Ο Ιάτρος Ν. Άνδριατάκης αναφέρει κάπου πως οι Κώοι (18.000 κάτοικοι) πληρώνουν κάθε χρόνο 1 έκατομμύριο Ιταλικές λιρέτες φόρο (1920), γι' αυτό, καθώς τονίζει έπιπλες πλήρης οικονομική εξάντλησις του νησιού και ήναγκάσθησαν οι κάτοικοι να εκπαιδίζωνται. Οι Ιταλοί έδωθησαν βέβαια την εξαθλίωσιν αυτή με τον σκοπό να έρμώσουν την Κώ από τον έλληνικό της πληθυσμό, ώστε να μη δρούμε, όταν θα πάμε εκεί τα παιδιά της, αν θρώπους να χειροκροτήσουν την ελευθερία Έλλάδα που ή Δωδεκάνησος μ' όλάνοιχτη την άγκαλιά περιέμενε με ψηλά το έλληνικό φρόνημα και την έλληνική πίστη. Ός τόσο, δεν επέτυχαν βέβαια του σκοπού των. Γιατί, παρ' όλον τον εκπαιτισμό, ή Κώς έμεινε έντελώς έλληνική, για να χαρή τις άγιες αυτές ήμέρες της Έλευθερίας.

Κ. Ν. ΑΝΔΡΙΩΤΑΚΗΣ

ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ : ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡΙΘ. 5

Πολλοί φιλόμουσοι και κριτικοί θεωρούν, ίσως δικαίως, ότι ή Πέμπτη Συμφωνία του Τσαϊκόφσκυ είναι ή καλλίτερα, και την προτιμούν άόχην και από την «Εκτμή, την περίφημη «Παθητική».

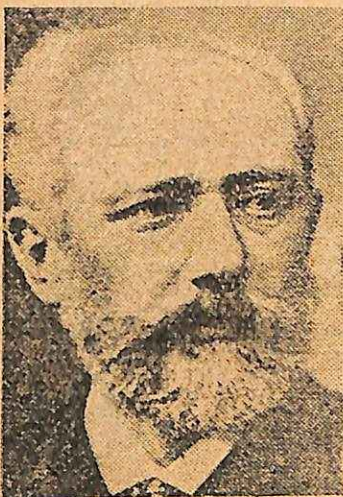
Η Πέμπτη Συμφωνία έγράφη το 1888 και εξετελέσθη για πρώτη φορά στην Πετρούπολι εις τας 17 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, με διευθυντή τον συνθέτη. Το έργο είχε μάλλον δυσμενή υποδοχήν, πράγμα που άπεγοήτευσε τον Τσαϊκόφσκυ.

Η Πέμπτη Συμφωνία έχει ιδιαίτερο χαρακτήρα και ανήκει εις το είδος της προγραμματικής μουσικής. Αντιπροσωπεύει τον άγων, του ανθρώπου, ενάντιον υπερτέρων άοράτων δυνάμεων. Ός μορφή, εμφανίζεται άρκετά ελεύθερη και πρωτότυπη. Το πρώτο μέρος («Άνταγτε, — Άλλέγκρο κόν άνιμα») αρχίζει με ένα επιθλητικό, σκατεινό και βαρύ θέμα, το οποίον σιγά-σιγά ανεβαίνει, με συγχροδίες των ήχων, που αρχίζει με συγχροδίες των ήχων. Το κύριο θέμα ακούεται από τα κλαρινέτα και τα φαγκότα : είναι ένα θέμα πόνου και μελαγχολίας, που δεν έχει, κατά τη γνώμη μου, εύθυμο χαρακτήρα, παρ' όν τον ζωηρό ρυθμό του. Το δεύτερο μέρος («Άνταγτε καντάμπλε») αρχίζει σε κλίμακα ελάσσων. Το κύριο εισάγει μία μελωδία, που έχει πολύ γνωστή και την οποία συνδεύουν με συγχροδίες τα έγχερα. Ακολουθεί ένα δεύτερο θέμα, μάλλον αισιόδοξο αυτό και δυναμικό, εν συγκρίσει προς το προηγούμενο, που μπορεί να ονομασθ στατικό. Άντι για σκέρτος εις το τρίτο μέρος («Βάλε») εισάγεται ένας μοναδικός ρυθμός εις την συμφωνική φιλολογία. Το βάλε, τέλος, εις το φινάλε («Άνταγτε μαεστόζο — Άλλέγκρο διδάσας») επαναλαμβάνεται το εισαγωγικό θέμα του πρώτου μέρους. Ο τόνος είναι ερωταστικός. Ο άκροστος παρειρσκειται στον Πανηγυρισμό της νίκης. Στοιχεία από δόκλσην την συμφωνία αναμνησνται, κατά την μέθοδο που έφηρμοσε και ο Μπετόβεν στην «Ενότη. Παρά την ύπέρη μερικών πλαγιών μελωδιών εις ελάσσονα κλίμακα, το χαραπτό ύψος επικρατεί και καταλήγει σε κυκλική φόρμα, με συγχροδίες σε μί μείζον.

ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ : ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡΙΘ. 3 ΣΕ ΛΑ ΕΛ. (Σκωτική).

Τρίτη 1 Άπριλίου ώρα 22.30.

Ο Μέντελσον (1809-1847) συνέλαβε την ίδια της συνθέσεως της Σκωτικής Συμφωνίας του, όταν το 1829, νεώτατος ακόμα, έταξίδεψε εις την Άγγλία. Όμως ο συνθέτης, ο οποίος είχε τίσσην εύχέρεια στην σύνθεσι, άπρηχολήρη επί πολλν καιρό για να καταλήξη στην πραγ-

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ του οποίου ή 5η Συμφωνία θα μεταδοθή κατά την συνυλιαν της Κρατικής Ορχήστρας την Κυριακήν.

ματοποίηση της Συμφωνίας. Μόνο το 1834 ή Σκωτική Συμφωνία ήω έτοιμη και άφιέρωθηκε στη Βασίλισσα Βικτωρία. Από τα έργα του Μέντελσον εκείνα, τα οποία υπέστησαν την λιγώτερη λόγω του χρόνου φθορά, είναι ασφαλώς τα χορωδιακά, από δε τα συμφωνικά, οι εισαγωγές «Όνειρο-θεομηνς νυκτός» (1826) και «Εδρίδες» (1829), καθώς και δύο συμφωνίες, ή «Ιταλική» και ή «Σκωτική». Τα έργα αυτά διατηρούν πάντα την δρασερότητα, την ευαισθησία και το λεπτόν αισθημα της ωραιότητας της φύσεως.

Η Σκωτική Συμφωνία διαίρεται σε 4 μέρη : 1. Εισαγωγή—Άλλέγκρο ατζάτο. Το εισαγωγικό θέμα σε λα έλ., μετασχηματίζεται στο κύριο θέμα σε ταχύτερο ρυθμό, ενώ υπάρχει ένα δεύτερο μοτίβο ώστε να προκαλήται αντίθεσις. Ός φόρμα ακολουθείται πιστά ή μορφή της συνάτας.— 2. Σκέρτσο—Άσάρι διδάσας. Το μέρος αυτό ρίδει στη Συμφωνία τον «σκωτικό» χαρακτήρα της, εμφανίζοντας το θέμα σε κλίμακα των πέντε βαθμίδων, που θυμίζει λακή σκωτική μουσική. Το δεύτερο θέμα είναι στη συνήθη διατονική κλίμακα.— 3. Άνταγτιο καντάμπλε. Άλλέγκρο γκεουριέρο. Το πρώτο μοτίβο είναι έδώ μάλλον πένθιμο, εμπνευσμένο ίσως από τις τραγωδίες της Σκωτικής «Ιστορίας. Το δεύτερο θέμα έχει χαρακτήρα θαρραλέο και πολεμικό.— 4. Φινάλε—Μαεστόζο. Καί έδώ υπάρχουν δύο θέματα: το πρώτο μεγαλοπρεπές και χαρπτό, το δεύτερο υπενθυμίζον το θέμα της Εισαγωγής αλλά σε ταχύ ρυθμό. Ακολουθείται και πάλιν ή μοοφή της συνάτας, με την κόντα, που εισάγει κατ' ουσίαν μία νέα μελωδία, περι το τέλος του μέρους αυτού.

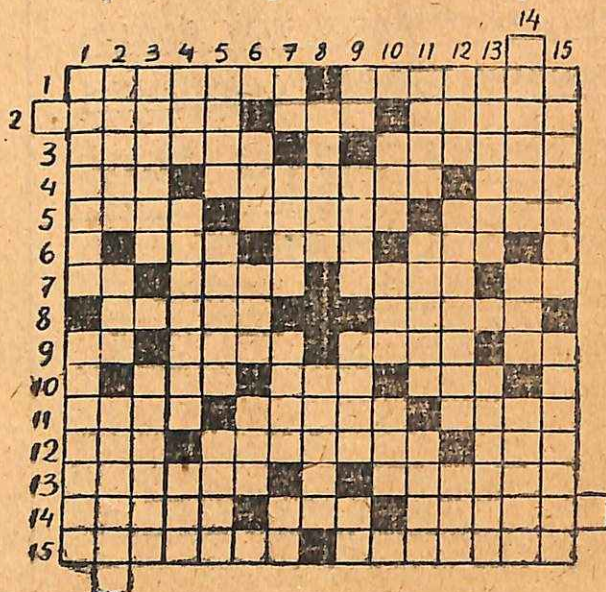
ΑΡΙΣΤ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΩΦ : ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ.

Τρίτη 1 Άπριλίου ώρα 22.30

Το έργο αυτό του Έλληνο μουσουργού κ. Αρίστ. Κουντούρωφ, είναι εμπνευσμένο από την έποποιία του Άλδανικού Μετώπου και ό πραγματικός του τίτλος είναι : «Εμβάτηρις της Νίκης». Αποτελείται από δύο θέματα. Το πρώτο, έχει χαρακτηριστικό εθνικό και διακομωδεί την ψυχική κατάσταση του έθνους. Το δεύτερο είναι σε τόνο θοισαμβευτικό, και εκφράζει το ήρωικό πνεύμα της Έλληνικής Νίκης.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον υπ' αρ. 27

με την πόμπα. — Κοινώς λέγεται πάτωμα. 15) Ασφαλώς πιάδ' αδελφωμένα παιδιά απ' αὐτὰ δὲν θὰ ὑπάρχουν. — Κοινὸς ἀνδρῶν ὄνομα. — ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Τιμωρία, τυραννία, κάκισις. — Κάτοικος τῆς Ν. Βουλγαρίας ἔβλεπε τὴν ἑνωσὶν μετὰ τῆς Ἑλλάδος. 2) Ἐπίρρημα τοπικόν. — Συνθλίβω, κομματιάζω. — Ὄνομα βασιλέως τῆς Αἰγύπτου στὴν ἀρχαία ἐποχὴ. 3) Χαρίσι αὐτὰ δὲν γίνονται φράσεις. — Ὑπάρχουν στὰ βασίλεια τῶν πανταπολεμιῶν καὶ τῶν ταβερνῶν. 4) Τὰ πάντα. — Ἐταίρος ἔφευγαν οἱ ἴταλοι στὴν Ἀλβανία. — Ἦχος τοῦ τυμπάνου. 5) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἐπ' αὐτοῦ στηρίζονται οἱ κεραίες τοῦ πλοίου. — Ἐκτε-

ταμένη μονωδία ψαλλομένη με συνοδεία πιάνου, ἢ ἄλλων ὁργάνων. 6) Παρ' ὅλον ὅτι εἶναι βρωμερότατο τὸ κρέας τοῦ τῶν μ' ἐνυπόστασις. — Πρακτορεῖον εἰδήσεων. — Φωνὴ πτηνῶν. 7) Μόριον. — Λέγεται καὶ φθογγόσημον. — Ἡ ραὶ τοῦ τρωικοῦ πολέμου. — Συλλαβὴ ποὺ ἀκούεται ὅταν γελοῦμε. 8) Τὰ παιδιὰ τῶν συσσιτίων εἶνε τέτοια. — Ἐλεῖψις εἶνε ὅταν σκιάζεται ὁλόκληρο τὸ φεγγάρι. 9) Ἑλληνικὴ ὁργάνωσις. — Κληνίω, σείω, πάλω. — Ἀριθμητικὸν σημεῖον. — Ὁ ἀριθμὸς 59 μετὰ γράμματα. 10) Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Λέγεται καὶ δαυλός. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτική). 11) Ἀρχαία Κορινθία. — Θεοστέια. — Πόλις τῆς Ἀγγλίας μετὰ ἐκουστὸν κολλέγιον. 12) Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς Πάθους ἀφειλωμένη εἰς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἡλίου. — Κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν. — 13) Ἀνάκτορον. — Κακοήθης ποὺ στερεῖται τοῦ στοιχειώδους πρὸς ὅτι. 14) Λέγεται στὴν καθαρὴν ἐπιμνηστικὴν καὶ κοινὴν νεοῦ. — Ὑψος τοῦ Νῆε. — Ἀπαίδευτη. 15) Τὰ χάνω, ἀμυχανώ. — Πτηνὸν ἄλλα καὶ μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 26 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Θάσος. — Τάσις. 2) Ἡμέρα. 3) Σοφισμὸς. 4) Σαλαμίς. 5) Ἀν — Ἄρ — Νά. 6) Μυς. — Ἄλας. — Ἀκωρα. — Ἰνα. 7) Σόλο. — Κώκ. — Ἀρπα. 8) Σάα. — Νόσος. — Ἰκα. 9) Πάρος. — Σίφων. 10) Κατὰ. — ἔτ. — Κῶ. — Ὑδρα. 11) Ρῶμος. — Βύρων. 12) Πάν. — Σάλα. — ἔ. — Εἶ. 13) Σῆμ. — Σάαρ. — Μοία. — ἔ. 14) Ἐς. — Ἀ. — 15. 16) Ἀσσυρία. — Λάβαρον. 17) Ντάμα. 18) Σπάρτα.

Αἶνιγμα

Ἀκέφαλος εἶνε γνωστὸς ὅταν καπετάνιος τοῦληρὰς μὰ ὅταν πάρε κεφάλι τότε σφουρίζει καὶ περνᾷ μὰ δὲν τὸν βλέπουν ἄλλοι.

Ἐξάγωνον

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ὁστερίσκοι ὥστε νὰ διαβάσωνται καθετῶς καὶ ὁριζοντίως: 1) Θεῶν. 2) μέρος τοῦ λόγου. 3) μέσον μεταφορᾶς. 4) προσόν. 5) Γερμανὸς ζωγράφος.

Ρόμβος

Ὅριζοντίως: Σύνδεσμος, πρόσωπον τῆς Γραφίης, Γάλλος στρατάρχης. — Οἱ σταυροὶ καθετῶς: Μυθολογικὸς ποταμός.

Λύσεις

τῶν προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ: Ὁ ἦμος — Ὁμῖρος. ΓΩΝΙΑ: ΔΗΜΟΣ, ΔΑΝΟΣ, ΘΑΣΟΣ, ΒΟΛΟΣ, ΣΤΑΝΗ. ΡΟΜΒΟΣ: ΠΗΡΑ, ΠΡΑΓΑ, ΑΓΩ, Α.

τα — Νάξος. ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Σάμος. — Πάσσα. 2) Ὀρεῖα. 3) Θάλασσα. — Νέμεσις. 4) Ὄν — Παρ — σύ. 5) Σῶμ. — Ἀλμα — ὤμος. — Ρία. 6) Ὀσλο. — Ρίμ. — Σάρι. 7) Σῆς. — Νότος. — ἀνά. 8) Ἀσκός. — Σαῦρα. 9) Ἰερὴ. — ὤς. — Ἄλ. — Ρύαξ. 10) Ράκος. — Βλῆμα. 11) Τὰς. — Σικὰ. — Πάν. 12) Ἀῦρα. — Φῶρ. — Πίκα. 13) Σόλ. — Ἀρ γῶ. — Ὠχρα. — Βήλ. 14) Ἀν. — Νῦν. — Ἰα. 15) Σημάς. — Ἐνέδρας. 16) Κόραξ. 17) Σπάθα. — Ὀρίων.

ΘΑΥΜΑ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΡΕΜΑ «KENT»

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

30 ΜΑΡΤ. 5 ΑΠΡ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 Μαρτίου

Πρωινὸ πρόγραμμα

07.00 Ἑμβάτηρια καὶ βάλς. 07.30 Ἀ δελτίο εἰδήσεων. 07.45 Παλὰ μουσική (δ). Γιόχαν - Κρίστιαν Μπάχ (1753-1782): Συμφωνία σὲ σι ὑφ. μεζ. (Ἀλλέγκρο ἀσάσι, Ἀντάντε, Πρέστο). Ἡ Δημοτικὴ Ὀρχήστρα τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Βάλτερ Γκράνιτλ. 08.00 Ἀναμετάδοσις τῆς Θεῖας Λειτουργίας ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Νεὸ τῆς Μητροπόλεως. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν θὰ μεταδοθῶν τὸ χρονικὸ τῆς ἐβδομάδος καθὼς καὶ δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροὶ ἀπὸ δασκούς. 10.50 Ἐκπομπὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων. 11.00 Μετάδοσις ἀπὸ τὸ θέατρο «Ὀλύμπια» τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φιλ. Οἰκονομίδου. Βάγκνερ: «Ταχχάουζερ», εἰσαγωγή. Τσαϊκόφσκυ: 5η Συμφωνία. 13.00 Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ ἡμέρᾳ. 13.10 Ἐκπομπὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων. 13.30 Ἡ ὀρχήστρα Κορινθίου. Τραγούδι ἡ Κάκια Μένδρη. «Τὸ κορίτσι μου», ταγκό (Νικόλας). «Τὰ μάτια σου γιορτάζουν» (Φατσα, Κορινθίου). ταγκό. «Ἄν σ' εἶδω καὶ μὴ σιταγκό (Κορινθίου, Μυγμή). «Ἄννα Μπέλλα», ταγκό (Νικόλας). «Μὴ μοῦ μιλάτε πιά γιὰ κείνη» (Χαιροπούλου). «Χτυποῦν οἱ καμπάνες» (Τριανταφυλλίδου Φραντζεσκάκη). Μαντινάδες. «Ἀνοσιειάτικο δειλινό», ταγκό (Συνοδινού). 14.00 Τὸ λεγοτεχνικὸν τέταρτον τοῦ κ. Στράτη Μυριβήλη. 14.15 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων. 14.25 Μουσικὸν διάλειμμα (δ). 14.30 Εἰκοσι λεπτά γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρο. 15.00 Ποικίλη ἑλαφρά μουσική (δ). Βάλς ἀπὸ τὴν «Πεντάμορφη» (Τσαϊκόφσκυ). Ἡ ὀρχήστρα Ρόμπιν Χούντ Ντέλ. Διευθ. ὁ Ἀντρέ Καστελάνετς. «Τζίνγκλ, τζίνγκλ, τζίνγκλ» (Λάισερ Λίλλυ). Οἱ φουσαρόνικες τοῦ «Ἐρικ Οὐίνστον». Τραγούδι ὁ Ἀλλαν Κέιν. «Τὸ τραγούδι τοῦ δέντρου» (Μπερνιέ, Σιμόν). Ἡ ὀρχήστρα Ντέιβ Ρόουζ. «Σαίντ-Λούις μπλόκ» (Χάβνι). Ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ μετὰ τὴν ὀρχήστρα Ντιούκ Ἑλληνικόν. «Μ' ἔκανες νὰ σ' ἀγαπήσω» φῶξ-τότ (Μάκ Κάρου, Μόντο). Ἡ ὀρχήστρα Χάρου Τζέιμς. «Χέυ Μπέιμπελ» (Στράικερ). Οἱ φουσαρόνικες τοῦ Χέυ Οὐίνστον. Τραγούδι ὁ Τζούλι Ντὼν μετὰ τρία.

Μῆκος κύματος: 601 χκ. — 499,4 μ.

Ἐπιλογὴ ἀπὸ μελωδίας τοῦ Μπίλλυ Μέγερλ. Σόλο πιάνο ὁ συνθέτης. «Ἐκλαμὰ γιὰ σένα», φῶξ-τότ (Φρόντ, Ἀρνχάιμ, Λάυμαν). Ἡ ὀρχήστρα Χάρου Τζέιμς. Τραγούδι ὁ Ἑλέν Φόρεστ. 15.30 Ἰελεὸς τῆς πρωινῆς καὶ τῆς μεσημέρινῆς ἐκπομπῆς. Ἑσπερινὸ πρόγραμμα. 16.00 Συμφωνικὴ τῆς (δ). 16.20 Περίπατος ἀνὰ τὴν τὴν Ἑλλάδα. «Πασχαλινὴ ἐκδρομὴ», ἀπὸ τὸν κ. Κ. Ζάππα. 16.30 Παλὰς ἐπιτυχίας (δ). «Κάποια ἀπ' αὐτὲς τῆς μέρες», κοῦκ-στέπ (Μπρούκς). Ὁ Μάριο Λορέντι, ἄρπα, μετὰ τὸ ρυθμικὸν τοῦ συγκροτήματος. «Ἡ μικρὴ Τονκινέζα» (Σκόττο). Ἡ Ζοζεφίνα Μπέικερ μετὰ τὴν ὀρχήστρα τῆς τῆς Κεζίνι ντε Παρί. «Στὴν μπαλαρίκα», ταγκό ἀπὸ τὴν ταινία «Μπαλαρίκα» (Πόστφορντ, Μάσβιτς). Τὸ συγκροτῆμα Τζέου Λὸς μετὰ τὸν γοῦδι. «Ὁ ἄνδρας μου» (Πολλό-Υδάιν). Ὁ Μπίλλυ Χόλνιτ μετὰ τὴν ὀρχήστρα Τέντυ Οὐίλσον. «Λουίζα» (Ρόμπινς, Οὐάιτινγκ). Ὁ Μάρις Σεβαλιέ μετὰ τὴν ὀρχήστρα. 16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή. 17.15 Μουσικὴ χοροῦ (δ). 18.00 Ἐκπομπὴ γιὰ τοὺς Ἑλληνες τοῦ Ἐξωτερικοῦ. 18.30 Ἐκπομπὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων. 19.30 Ἡ ἐκπομπὴ τῶν Ἑνέπων καὶ Δυνάμεων. 19.50 Κοινωνικὰ δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὁμιλο Παπαδονιάνη-Καμπουράκη. Συρτὸς πιλοπολιανός. Κοντινὲς γεωμετρικῆς. Συρτὸς μεσαρπικῆς. Συρτὸς ἀποκορωνιότικος. 20.00 Β δελτίο εἰδήσεων. 20.30 Ἐλαφρά μουσικὴ γιὰ πιάνο (δ). 20.45 Μελωδίες καὶ ρυθμοὶ. 21.15 Ἡ ὥρα τῆς ἱστορίας. 21.25 Ἐλαφρά ἑλληνικὰ τραγούδια (δ). «Ἀγάπη μου ἡ ὥρα φτάνει» σλόου (Τραϊφόρου, Ραπίτη). Ἡ Βέμπο. «Γιὰ σένα», ἀμπαέρα (Νικόλαϊδη, Μαρακῆ). Ἡ Μόλλυ καὶ ὁ Μαρῶδας. «Ἀγαπούλα», ταγκό (Ἰακωβίδη, Μαρακῆ). Ὁ Πολυμέρης. «Τί σοῦ λένε τὰ λουλούδια» σλόου (Εὐαγγελίδου, Γιαννίδου). «Καμπάνες» βάλς (Ἰωαννίδου, Μαρακῆ). Ὁ Ἀλκίς Παγώνης. «Ἄν μποροῦσα», ταγκό (Πορτοκάλου, Σαββίδου). Ἡ Κούλα Νικολαΐδου. «Τὰ 18 σου χρόνια», ταγκό. Ὁ Τότς Στεφανίδης καὶ ὁ

Ἀλκίς Παγώνης. «Λόντρα, Παρίσι», μετὰ τὴν (Τραϊφόρου, Ραπίτη). Ἡ Σοφία Βέμπο. 21.45 Ἡ ὀρχήστρα Ντιού Μπῶφ (δ). 22.10 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων. 22.15 Γ δελτίο εἰδήσεων. 22.25 Ἡ Β καὶ ἡ Γ πρᾶξεις ἀπὸ τὴν ὅπερα τοῦ Μπίτο «Μερίστο φέλλης». Ἑρμηνευτὰ τῶν ρόλων: Ἡ Μαριάντα Φαβέρου ὡς Μαργαρίτα ὁ Ντέ Ἀντζελίς ὡς Μερίστοφελίς, ἡ Ἰντα Μαντρίν, ὡς Μάρθα, καὶ ὁ Ἀντόνιο Μελάντρι ὡς Φάουστ, μετὰ τὴν ὀρχήστρα καὶ τὴν χορὴ τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου. Διευθυντὴς ὀρχήστρας ὁ Λορέντο Μολαγιόλι. Διευθυντὴς τῆς χορῆς ὁ Βιττόρε Βενετσιάνι. 22.30 Μελοδραματικὴ ἐκπομπή (δ). 23.15 Δ δελτίο εἰδήσεων. 23.30 Μουσικὴ χοροῦ (δ). 24.00 Νυκτερινὴ μουσική (δ). Μοσάνε: «Στοχασμός» ἀπὸ τὴν ὅπερα «Θαίς». Ἡ Ὀρχήστρα Περιπάτου τῆς Βοστώνης. Διευθ. ὁ Ρόμπερτ Γκούντερμαν. Μέντεσον: Νυκτερινὸ ἀπὸ τὸ «Ὀνειρο θερινῆς νυκτός». Ἡ συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ BBC. Διευθ. ὁ Ἐνρίκο Μπόουλτ. Ραχμάνινοφ: Πρελούδι σὲ σι ἔλας. ἔργ. 32 ἀρ. 10. Ὁ πιανίστας Μπέννο Μαυσεγιόβιτς. Ντῆλιους: «Περίπατος στὸν κήπον τοῦ Παναθείου» ἀπὸ τὸ ἔργο «Ὁ Ρωμαιοὶ καὶ ἡ Ἰουλιέττα τοῦ Χωροῦ». Ἡ Βασιλικὴ Φαρμακικὴ Ὀρχήστρα τοῦ Λονδίνου. Διευθ. ὁ Σέο Τόμας Μπίτσιν. Ὑζού: «Παιδικὸ ὄνειρο», ἔργ. 14. Ὁ βιολιστὴς Μίσα Ἐλυσ. Ἐλγκορ: «Στεναγμοί», ἔργ. 70. Ἡ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα τοῦ BBC. Διευθ. ὁ Σέο Ἐνρίκο Μπόουλτ. 00.30 Τέλος τοῦ προγράμματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 31 Μαρτίου

Πρωινὸ πρόγραμμα

07.00 Ἑμβάτηρια καὶ βάλς. 07.20 Πρωινὴ νυχτοστική. 07.30 Ἀ δελτίο εἰδήσεων. 07.45 Ἐπὶ ἀνάληψις τοῦ ἀγγλικῶν μαθημάτων. 08.00 Ἐλαφρά τραγούδια (δ). 08.10 Πρωινὴ ἐκπομπή. 08.15 Ἐλαφρά μουσικὴ (δ). 08.55 Τὸ πεντάλεπτον τῆς ὑγείας. «Τὰ φρούτα», ἀπὸ τὸν κομῆτην κύριο Σόλων Βέρα. 09.00 Τέλος τοῦ πρωινου προγράμματος.

Ἡ ἐλεγκτὴ ντιζέ Εὐα Σπύ τοῦ προγράμματος τῶν ἐνοπλίων δυνάμεων.

Μεσημερινὸν πρόγραμμα

12.00 Σχολικὴ ὥρα. 12.15 Μουσικὸν διάλειμμα (δ). 12.20 Ἡ ὥρα τοῦ ἐργάτου. 12.30 Ἐκπομπὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων. 13.00 Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ ἡμέρᾳ. 13.10 Μετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδίνο. «Ἄν σ' εἶδω καὶ μὴ σιταγκό (Κορινθίου, Μυγμή). 13.30 Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ. 14.15 Β δελτίο εἰδήσεων. 14.30 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων. 14.40 Ἐλαφρά ἑλληνικὰ τραγούδια (δ). «Τὰ δύο σου μάτια», βάλς (Γουάιτ, Σαλαχόρα). Ἡ Δώρα Κισιόλη καὶ ἡ Καραγιάννη μετὰ τὴν χορὴν Γουάιτ. «Κρυστάλλος», ταγκό (Ρηγαπούλου, Παπαδονιάνη). Ὁ Βισβάρδης καὶ ὁ Τάλλας μετὰ τὴν ὀρχήστρα Σουγιούλ. «Γύνα καὶ πάλιν, σλόου-φῶξ (Ἰακωβίδη, Μαρακῆ). Ἡ Κούλα Νικολαΐδου μετὰ τὴν ὀρχήστρα Α. Γεωργιάδου. «Ἀίμας καρδίας ἀγαπῶν» ταγκό (Κορινθίου, Σουγιούλ). Ὁ Τάλλας Μαρακῆ μετὰ τὴν ὀρχήστρα Σουγιούλ. «Ζουμπούρικα», βάλς (Κορινθίου, Ραπίτη). Ἡ Μαρίνα Δεμερτζή μετὰ τὴν ὀρχήστρα. «Ζουμπούρικα», βάλς (Κορινθίου, Ραπίτη). Ἡ Μαρίνα Δεμερτζή μετὰ τὴν ὀρχήστρα. 07.00 Ἑμβάτηρια καὶ βάλς. 07.20 Πρωινὴ νυχτοστική. 07.30 Ἀ δελτίο εἰδήσεων. 07.45 Ἐπὶ ἀνάληψις τοῦ ἀγγλικῶν μαθημάτων. 08.00 Ἐλαφρά τραγούδια (δ). 08.10 Πρωινὴ ἐκπομπή. 08.15 Ἐλαφρά μουσικὴ (δ). 08.55 Τὸ πεντάλεπτον τῆς ὑγείας. «Τὰ φρούτα», ἀπὸ τὸν κομῆτην κύριο Σόλων Βέρα. 09.00 Τέλος τοῦ πρωινου προγράμματος.

Ραδιοφωνικός Σταθμός Θεσσαλονίκης

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ 30 ΜΑΡΤ - 5 ΑΠΡ.

Μήκος κύματος 373 μ. ή 804 χκ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 Μαρτίου :

18.00 'Ανακοινώσεις.
18.10 'Η ώρα του αγρότου.
18.30 'Ελαφρά τραγούδια.
19.00 'Εκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.

19.30 Διάφορες εισαγωγές.
20.00 Το αγγλικόν τέταρτον.
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων από τον Σταθμόν των 'Αθηνών.

20.25 Διαφημίσεις.
20.35 Δημοτικά τραγούδια.
20.50 'Επιλογές από όπερέτες.

21.15 'Αναμετάδοσις ἐξ 'Αθηνών τῆς ὥρας τῆς Βορείου 'Ελλάδος.

21.25 Διάφορα σόλα από διασημούς ἐκτελεστές.
21.50 Μακεδονικά νέα ('Αθλητικά').

22.00 Μουσική χορού.

22.45 Καντάδες.

ΔΕΥΤΕΡΑ 31 Μαρτίου :

18.00 'Ανακοινώσεις.
18.10 Ποικίλη μουσική.
18.40 'Η ώρα του παιδιού.
19.00 'Εκπομπή ἐνόπλων Δυνάμεων.

19.30 'Ελαφρά μουσική για πιάνο.

19.40 Δημοτικά τραγούδια από το Στέφανο Βέρο.

20.00 Το αγγλικόν τέταρτον.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων από τον Σταθμόν των 'Αθηνών.

20.25 'Επιλογές από θάλας.

20.35 Για να γνωρίσουμε την 'Ελλάδα.

21.00 Το χαβανέζικο συγκρότημα Φέλιξ-Μέντελσον.

21.15 'Αναμετάδοσις ἐξ 'Αθηνών τῆς ὥρας τῆς Βορείου 'Ελλάδος.

21.25 'Ελληνικά τραγούδια.

21.50 Μακεδονικά νέα.

22.00 Γαλλικόν τέταρτον.

22.15 'Ελληνικά τραγούδια.

22.40 Μουσική χορού.

23.00 Τέλος προγράμματος.

23.15 'Εκπομπή ἐνόπλων Δυνάμεων.

23.30 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

23.45 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

23.50 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

24.00 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

24.15 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

'Απετέλεσε μίαν πραγματικὴν ἐκπληξιν τὸ διήμερον πανηγυρικὸν Πρόγραμμα, μὲ τὸ ὅποιον ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς 'Αθηνῶν μετέσχε τῆς ἐθνικῆς 'Εορτῆς. 'Εκείνοι οἱ ὅποιοι τὸ κατήρισαν καὶ ἐπέβλεψαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν του, ἤμπορουν νὰ εἶνε υπερήφανοι. 'Εδῶσαν ἓνα Πρόγραμμα τοποθετημένον ἀπολύτως μέσα εἰς τὸ ἐθνικὸν πλάνισιν τῶν δύο εορταστικῶν ἡμερῶν. 'Εδῶσαν 'Ελλάδα! 'Ετένωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ λαοῦ, ἐξύψωσαν τὸ φρόνημά του, ἠύρυναν τὴν εορταστικὴν του διάθεσιν, τὸν ἔφεραν πλησιέστερα πρὸς τὰ ἑλληνικὰ τοῦ ἰδεώδους. Εἶνε γενικὴ περὶ τοῦτο ἡ ἀναγινώρισις, ὅπως εἶνε δίκαια καὶ εὐλογητὴ τὰ ἔπειρα συγχρητῆρια ποὺ διεβιβάσθησαν εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τοῦ 'Εθνικοῦ Ἰδρύματος Ραδιοφωνίας.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΛΙΣΤΗΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (ὥρα 11)

εἰς τὸ πρόγραμμα τὸ ὅποιον θὰ ἀναμεταδοθῇ ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν 'Αθηνῶν, περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἑξῆς :

ΡΑΒΕΛ : Κοντσέρτο σὲ σὺλ μείζον, γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα. ('Αλλεγκρομέντε, ἀντάκτιο ἀσάξί Πρέστο).

Σολίστ ὁ Γάλλος καλλιτέχνης κ. Πιερ Σιζικάν.

21.40 Μουσικὰ πορτραῖτα.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων.

22.15 Δελτίο ειδήσεων.

22.30 Τὸ Σεξτέττο τοῦ Σταθμοῦ.

23.00 'Ελαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια (δ).

23.30 Τραγούδια μετὰ τὴν Κάκια Μένδρη (δ).

23.45 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

23.50 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

24.00 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

24.15 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

24.30 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

24.45 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

24.50 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

25.00 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

25.15 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

25.30 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

25.45 'Εκπομπὴ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῶν 'Αθηνῶν.

ΠΕΜΠΤΗ 3 'Απριλίου :

18.00 'Ανακοινώσεις.
18.10 'Ελαφρά ἑλληνικὰ καὶ ἀργεντινὴ μουσική.
18.40 'Η ώρα τοῦ ἀγρότου.
19.00 'Εκπομπή ἐνόπλων Δυνάμεων.

19.30 Μουσικὴ ἀπὸ μπάιντα.
19.45 Δημοτικά τραγούδια.
20.00 Το αγγλικόν τέταρτον.
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων ἀπὸ τὸν Σταθμόν τῶν 'Αθηνῶν.

20.25 Διαφημίσεις.
20.35 'Αποσπάσματα ἀπὸ ὀπερές.

21.15 'Αναμετάδοσις ἐξ 'Αθηνῶν τῆς ὥρας τῆς Βορείου 'Ελλάδος.

21.25 Μουσικὴ ἀπὸ φωνοταβίες.

21.50 Μακεδονικά νέα.

22.00 'Ελαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια.

22.30 Μουσική χορού.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 'Απριλίου

18.00 'Ανακοινώσεις.
18.10 Ποικίλη μουσική.
18.40 'Η ώρα τοῦ παιδιοῦ.
19.00 'Εκπομπή ἐνόπλων Δυνάμεων.

19.30 Διάσπασμα πιανίστα.

19.50 'Ὁρα κατ' ἐκλογὴν ἀκροατῶν.

20.00 Το αγγλικόν τέταρτον.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων ἀπὸ τὸν Σταθμόν τῶν 'Αθηνῶν.

20.25 Διαφημίσεις.

20.35 Δημοτικά τραγούδια ἀπὸ τὸν Στέφανο Βέρο συνοδεία λαϊκῶν ὀργάνων.

20.45 Τὸ σπῆτι καὶ τὸ παιδί.

20.55 Εἰσαγωγές.

21.05 'Αναμετάδοσις ἐξ 'Αθηνῶν τῆς ὥρας τῆς Βορείου 'Ελλάδος.

21.15 Ρεσιτάλ βιολίου τοῦ κ. Αλ. Καζαντζή. Στὸ πιάνο ἡ κ. Φανή Λάλα.

21.25 Μακεδονικά νέα.

21.35 'Ελαφρὰ μουσική.

21.45 'Ὁρα γυναικας.

21.50 Μουσικὴ ἀπὸ μπαλλέτα.

22.00 Τέλος προγράμματος.

22.15 'Εκπομπή ἐνόπλων Δυνάμεων.

22.30 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

22.45 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

22.50 'Εκπομπή τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων.

Σελὶς τῶν ἀναγνωστῶν μας

Οἱ Νέοι ποὺ γράφουν

Μία ὑπόσχεσις γιὰ τὸ ἔλλον

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

Πόσο θλιμμένη εἶν' ἀπόψε ἡ (ψυχὴ μου, σὰ νάχω χάσ' ὅ,τι ἀγαπούσα, (ἐσθινικά, κι' ὅλο μου λείπει ἡ καρδούλα ἡ (φτωχὴ μου, πὼς θὲ νὰ κρύβῃ γιὰ παλάτια (μαγικά,

Νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ πορπάτο (τοῦ γαϊώτη, ποὺ προσημνᾷ ὅλο καινούργιες (συμφορές, νὰ μὴν πονῇ μετὰ τὸ πορπάτο (ποὺ τ' ἀρδόνι, λαλεῖ τὸ ἴδιο σὰν τις ἄλλες (τὶς φορές!

'Απόψε πόσο εἶν' θλιμμένη ἡ (ψυχὴ μου, σὰν νάχω χάσει τοῦ καλοῦ μου (τὴ λαλιά! 'Απόψε θέλω νὰ μείνω μόνη (ναχὴ μου γιὰ νὰ ἐρημίσω στὴν νυχτιά (τὴ σιωπῇ... ΑΥΡΑ ΔΡΟΣΟΥ

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ...

'Αλλοιμόνο σὲ κείνον (ποῦ μὲς ἀπ' τ' αὐτοῦ του βλέπει τὸν ἑαυτοῦ του κόκορα μετὰ λυρῇ...

'Αλλοιμόνο σὲ κείνον (ποῦ ἀν καὶ εἶν' ἄμυλον) τὸ σῶμα τοῦ κορδώνει (σὰ νάτανε κορυφί...).

Κι' ἄλλοιμόνο σὲ κείνον (ποῦ δὲν μπορεῖ ν' ἀνάψῃ τὴν νύχτα τῆς ψυχῆς του στὴ Γίστικ τὸ κερί... ΤΕΥΚΡΟΣ ΡΑΜΟΝΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΠΙΝΕΛΙΕΣ...

Σ' ἔριμο κλαδί τρεμίζει ἓνα μο- (νάκι, κίτρινο φύλλο... Οἱ ἄθροιν' αἶμα (φλογεράς, ἀντιπλοῦν ἀπ' τοῦ γιαιλοῦ τὸ (βοάκο, μιάς ζωῆς τὸ μαρμαρό! Λίγος (ἀέρας

ἀπ' τοῦ πελάου τὰ μόρη μιάς (υπὸ τὸν ἄστρον, σσελεύει τὰ πανιά, τὸ καλὸ καὶ (ρι ποὺ τάχω, μουδάρει! 'Απ' τὴ σπῆλιά μι- (ἀς ἀγρίας ἔβρας, γκρίζο φτερώνει πουλὶ γλαυ- (μάχο!

'Αλάργα ἀπ' τὸ ἀκρογιάλι (ἓνα κοπάδι, ἀννηγμένα ἀνθρώπινα συρ- (νε, πὴν ἀναιμωμένη δὴν! 'Απαλὸ (χαδί, μιάς κοῦρας πνοῆς, τοῦ κόρφου (ἐσθινάει...

Λίγα φύκια βερά... 'Απ' τὰ Οὐ- (ράνια βάθη, κάτι σὰ χέρι, πρόσβαλε καὶ (γασθρ... ΝΙΚΟΣ ΠΕΔΙΝΟΣ

21.25 Ποντιακά τραγούδια ἀπὸ τὸν ὁμιλο Σπανοῦδη.

21.50 Μακεδονικά νέα.

22.00 Μουσικὴ χορού.

22.40 Τραγούδια μετὰ τὴ Σοφία Βέμπο.

ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ...

'Ηρθε σὺν φίλος π' ἔφεξε τὰ ἔρεβη τῆς ζωῆς μου σὺν μάλιστα ποὺ ἐπλεξε σ' ἀνείρου τὴν ἀγάπη ποτίζοντας ἀστέραια τὸν κῆπο τῆς ψυχῆς μου μὰ ἐκρυβες στὸ λόγγο σου κορμὶ καρδιά σιωπῇ.

Σὰν νάτανε ἀπατηλόδονδρο καὶ σὺν νύμφη μιάς ἡδονῆς π' ἀχόρτογα ἀδειάζεις τὸ ποτήρι πνίγοντας τὸ ρωμάντζο μας σὺν χρήμα καὶ σὺν αἵμα σ' ἄλλους γιαιλοὺς ταξίδεψες μετὰ ξένο τρεχαντήρι.

Μὰ κι' ἀν χαθῆς μέσ' στὴς ζωῆς τὰ σκοτεινὰ καὶ νύφη εἰς σὲ προσμένω στ' ὄμιλον τοῦ κόσμου τὰ κατώχια ἐκεῖ κάποι' ὄνειρο γλυκοῦ θὰ σὲ κοιμήσ' ἡ μέση ἀφοῦ εἶα λείπη διάκρισις σὺν πλοῦτι καὶ σὺν φτώχεια. ΓΙΩΡΓΟΣ Χ.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΧΑΝΝΑ

Σ' ἔναι ρυθμός, σ' ἔναι σκοπός, σ' ἔναι τραγούδι ὡς ἡ φωνὴ σκληρὴ : «Θέλω τὴν κεφαλὴ τοῦ Γιοχάννα!» Κι' ἀπὸ τὴν στήθος ποὺ παλλόταν σὺν λουλούδι, ὅταν τοῦ γνέφει ἡ αὐγὴ, πούμπρεπε ἀγάπῃ μόνο νὰ μινά, ἐγλύστρησε ἡ φωνή, ἀεγνή : «Θέλω τὴν κεφαλὴ τοῦ Γιοχάννα!» Σ' ἔναι ρυθμός, σ' ἔναι σκοπός, σ' ἔναι τραγούδι...

Καὶ πὶδ πολὺ, καὶ πὶδ βαθεῖα, μετὰ πὶδ σκληρότη τὴν ὥρ' αὐτὴ ποὺ στὴν ψυχὴ ἡ ἀγάπη μόνο ἀρχίζει νὰ ξυπνᾷ ἀκούστηκε ξανά ἡ φωνὴ σκληρὴ, ἡ πρώτη —γλυκεῖα εἶνε γύρω ἡ μουσική— «Θέλω τὴν κεφαλὴ τοῦ Γιοχάννα!» 'Ὁ τῶρα ποὺ βυγὰ ἡ ψυχὴ, ἔπεσ' ἡ κεφαλὴ τοῦ Γιοχάννα. Σ' ἔναι ρυθμός, σ' ἔναι σκοπός, σ' ἔναι τραγούδι... Π. ΒΕΡΜΗΣ Ι. ΕΡΕΒΟΣ

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

'Απόψε ἄγρια χτύπησε καὶ ἀποφασιστικὰ τὸ θάρρος μου τὴν ἀβουλίαν δειλία καὶ μ' ὄνειρα θεότρελλα καὶ λόγια ξωτικά μου πρότεινε νὰ κλείσωμε φύλα...

Μέσ' στὴ καρδιά μου χτύπησαν τὰ λόγια τοῦ βαθεῖα καὶ μέσα μπῆκε, κρύφτηκε ὁ σκοπὸς τοῦς κι' ἀκούστηκε ὁ ἀντίηχος σὰ νάτανε γλυκεῖα μιά μελωδία πούμπρεπε ὁ θεὸς τοῦς.

Τ' ἀγκάλιασα κι' ἀγκάλιασμένοι πάντα πὶδ μαζί τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ θὰ κινηγοῦμε, ὡς ἀκούραστοι γεμάτοι νεῖδη κυνηγοὶ καὶ κάθε φόδο πάντα θ' ἀμφοῦμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Σὲ περιμένω μὴν ἀργεῖς, μ' ὀλάνοιχα τὰ μπράτσα μ' ὅλα τὰ φῶτα τῆς ψυχῆς μ' ἀστράφουν μαγικά τὸν γλαυκὸν τῆς νεότητος μου ποῖν μαρμαρόν τὰ μάτια νὰ σ' ἀγκυλιάσω μὰ φορὰ ποδὶ πειρητικά.

Παρακοιλῶ σε μονάχα μὴ διαστικὰ περάσης ἀνεμοζάλης σὺννεφο κύμα παραφροῶς καὶ τὸν ἐλπίδων τοῦς ἀνθούς μεθίσσεις πρὶν προφτάσεις νὰ στάξεις μέσ' στὰ στήθη μου τὴ στήλη τῆς καρδίας.

Σὲ περιμένω, μὴν ἀργεῖς, μετὰ χεῖλη φλογισμένα σὺν τῆς βροσιᾶς τὸ φίλημα σὺν κρῖνων τὸ λαμπρὸ κάλλιο στὴ μέση νὰ σφίξω σ' ἓνα λεπτὸ μετὰ σένα παρὰ νὰ ζήσω μιά ζωὴ στὸ στεῖρο λογισμό.

ΚΟΡΙΝΑ ΣΕΜΠΟΥ

ΝΕΚΡΟ ΦΙΛΙ

Μέσα σὺν χόρτοι μὴν αὐγῇ, εἰ- (κε μόνον ἀνθίσει, ἔνα γιουλόκι πρόσκαιρο μικρό. 'Ἦταν τ' ἀγέρ: ὀλάνοιχα καὶ (πρὶν ὀλάνοιχα ζήση, ἔπεσε καὶ νεκρό.

Στὰ χεῖλη μου γιὰ μιά βραδυά (εἶχε γιὰ κείνη ἀνθίσει, βγαλμένο ἀπ' τὴ ψυχὴ ἓνα φίλι. Κι' ἀμέσως καὶ πρὶν ἀκόμα (ζήση, ἐσθίθησθαι ἀπ' τὰ χεῖλη τὸ (φίλι.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΑΝ ΧΘΕΣ

Τὸ δειλινὸ μετὰ τὴν ὕγρη τὴν (γάζα, ποὺ ρίχνει καὶ σκεπάζει κάθε τι, τὰ μαρμαρόν λουλούδια σὺν (βάσα, καὶ λίγα λείψαντα στὴν τσέπη (κομφετί, μου φέρουν ὅθλα τὴν χθεσινὴ (εἰκόνα.

Τὶ ὡμορφὴ ἀλήθεια πούσσουν (χθές! —σὺν μιά αἰθέριαν, θαλασσινὰ (ἀνεμῶνα— μετὰ τὴς λαοῦμαινες φωνῆς σου (τὶς πνιχτές, Καὶ ξεχασμένος γὼ μέσ' στὴν (ροστίνα, σὲ κίτταζα μ' ἀφέλεια νὰ γε- (λάς.

Δὲν μ' εἶδες ρίχνοντάς σου (σεσπαντίνα, καὶ ὅθλα ἐνοῖστα ἔναι δάκρυ (νὰ κυλά.

ΓΡΗΓ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

'Ηρθε μιά νύχτα τοῦ χειμῶνα καὶ γιαιμῶνες ἐπῆλθε τὴ ζωὴ (μου, διακρινόντας τῆς καρδίας τὰ χιό (νια, ποὺ πάγωναν μετὰ πόνου τὴ ψυ- (χή μου,

Καθὼς με κίτταζαν τὰ μαύρα (σου τὰ μάτια, ἐνοῖστα νὰ πυρῶνουν δυνατὰ τὰ μάγουλά μου καὶ σὺν πλά- (τεια, τῆς φαντασίας ταξίδεψα γοργά.

'Εκίνα ὄνειρα μετὰ μόνον βοηθὸ μιά δυνατὴ ἀγάπη, φωνησμένη (νῆ, ποὺ ρίξασε καὶ κάνει νὰ πονῇ, ἀκόμα ἀπὸ μιά ἀγάπη μου χα- (μένη,

Μὰ ἤρθ' ἡ 'Ανοιξὴ καὶ ἀπλόωσε (τὰ σπῆτα τῆς, καὶ χάθηκαν τὰ ὄνειρά μου τὰ (δειλά, ἀφοῦ ἐπῆρε ἡ 'Ανοιξὴ ἀελέα (τῆς,

ἔσθ' οὐδ' ἀνέμῃσιν γιὰ πάντα ὁ (ληθινά,

ΡΟΔΟΝΙΚΗ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Δέν παίρνει άλλους